

ЛІТОПИС

ВИПУСКНИКІВ

АЛЯБ'ЄВ Олександр Олександрович

Випускник геодезичного
факультету (1974 р.)

Генеральний директор
Уральського регіонального
інформаційно-аналітичного
центру «Уралгеоінформ»
*Голова Ради директорів
організацій Роскартографії УрФО,
кандидат технічних наук, найкращий
раціоналізатор геодезії і картографії,
заслужений працівник геодезії і
картографії Російської Федерації*

Народився 21 червня 1947 р. в м. Львові. У 1974 р. закінчив Львівський політехнічний інститут, спеціальність «Аерофотогеодезія». Багато праці, знань, терпіння внесли у становлення Олександра Аляб'єва як спеціаліста-фотограметриста викладачі В. Я. Фінковський, А. Л. Дорожинський, А. Л. Островський, Х. В. Бурштинська.

Свою трудову діяльність після закінчення інституту Олександр Олександрович розпочав у виробничому об'єднанні «Уралаерогеодезія». З 1974 по 1991 р. він пройшов шлях від інженера-аерофотогеодезиста до головного інженера Підприємства № 26. За цей період під керівництвом і за безпосередньої участі його впроваджується ряд передових технологій з аналітичної фототріангуляції, відпрацьована і впроваджена організаційно-технологічна схема щодо створення геодезичного обґрунтування топопланів нафтових родовищ Західно-Сибірського регіону. Також впроваджена комп'ютерна техніка на польових роботах, створена льотно-знімальна партія. Одночасно Олександр Олександрович керує науково-дослідними роботами, виступає з доповідями на технічних конференціях, друкує статті в журналах. У 1987 р. закінчив аспірантуру і успішно захистив кандидатську дисертацію.

У червні 1999 року О. О. Аляб'єв призначений головним інженером Уральського регіонального інформаційно-аналітичного центру «Уралгеоінформ», а в січні 2001 р. — генеральним директором. За цей період центр «Уралгеоінформ» виконує держзамовлення на створення цифрових топографічних карт (ЦТК) і планів міст.

Під керівництвом О. О. Аляб'єва активізується робота Центру з вирішення проблем геоінформатики, використання цифрової картографічної інформації в структурах комплексних банків даних. Проводяться заходи із встановлення ділових контактів з органами управління суб'єктів федерації Уральського федерального округу і галузевих структур, з апаратом повноважного представника

Президента Російської Федерації в УрФО. Починаються масштабні роботи з розробки геоінформаційних систем для органів державної влади і муніципалітетів. За безпосередньої участі Олександра Олександровича Центром розробляються і впроваджуються геоінформаційні системи «Медико-екологічний моніторинг території», «Історико-культурна спадщина», «Генеральний план розвитку міста Єкатеринбурга». Все це зміцнює авторитет Центру «Уралгеоінформ» в регіоні.

Олександр Олександрович — вимогливий, принциповий, з високорозвинутим відчуттям відповідальності і уважний до людей керівник. Він постійно піклується про професійне зростання кадрів. Його підприємство є базою для підготовки молодих фахівців провідних вузів.

Багаторічна плідна діяльність О. О. Аляб'єва в області геодезії і картографії відмічена державними відзнаками — «Найкращий раціоналізатор геодезії і картографії», «Заслужений працівник геодезії і картографії Російської Федерації». Він — голова Ради директорів організацій Роскартографії УрФО, представник Роскартографії в апараті повноважного представника президента в УрФО.

Олександр Олександрович за родом своєї діяльності об'їздив увесь Урал — від Карського моря до Південних гір. Знайомство з пейзажною яшмою стало початком його багаторічного захоплення. У 2007 р. видавництво Уральського університету випустило книгу О. О. Аляб'єва «Яшма. Живопис Уральських гір».

Олександр Олександрович разом з дружиною Ганною Давидівною, яка також закінчила Львівський політехнічний інститут по спеціальності «Аерофотогеодезія», виховав двох чудових дочок. Має двох онуків. Старша донька Олена закінчила Московський інститут інженерів геодезії, аерофотознімання і картографії, займається картографічним моніторингом за даними дистанційного зондування Землі. Молодша донька Антоніна працює психологом-аналітиком.

БАБРОЦЬК Ігор Павлович

Випускник
інженерно-будівельного
факультету (1978 р.)

Виконроб приватного
підприємства «Енергія»

Народився 29 травня 1956 р. у м. Баку Азербайджанської Республіки в родині службовця. Через три роки разом з батьками переїхав у селище Підбуж Дрогобицького району Львівської області. У 1973 р. Ігор вступив на інженерно-будівельний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1978 р., здобувши кваліфікацію інженера-будівельника.

Свою трудову діяльність Ігор Павлович розпочав у Трускавецькому будівельному управлінні № 47 тресту «Дрогобичпромбуд», де пройшов шлях від майстра до головного інженера.

У час національного пробудження України І. П. Баброцьк став активним учасником громадсько-політичного життя. Протягом 1990–2005 рр. був заступником голови міськвиконкому, заступником міського голови м. Трускавця з питань діяльності виконавчих органів Трускавецької міської ради, з листопада 2001 по березень 2002 р. виконував обов'язки міського голови Трускавця. 2002–2005 рр. Ігор Павлович був депутатом Львівської обласної ради.

Футбольна команда Трускавецької міської ради з міським головою Левом Грицаком та заслуженим майстром спорту Олегом Лужним перед матчем з депутатським корпусом міської ради, присвяченим дню міста. Червень, 2002 р.

У 2003 р. закінчив Львівський регіональний інститут державного управління Української академії державного управління при Президенті України (кваліфікація — магістр державного управління, диплом з відзнакою).

Нині І. П. Баброцьк — виконроб приватного підприємства «Енергія», зареєстрованого та дислокованого в м. Трускавці. Окрім будівництва, займається підготовкою об'єктів до зведення з оформленням дозволу на початок будівництва; підготовкою документів для робочої та державної комісії, організацією роботи комісії та підготовкою до початку експлуатації об'єктів.

Працюючи в Трускавецькому міськвиконкомі, Ігор Павлович брав безпосередню участь у розробці документів місцевого самоврядування, організував роботу міського комунального господарства, займався питаннями охорони навколишнього середовища, розробляв заходи з вирішення проблем водопостачання та очистки стічних вод, організував розробку проекту Закону України «Про санітарно-оздоровчі заходи в зонах санітарної охорони курорту Трускавець», брав участь у розробці нормативних актів на виконання Закону України «Про спеціальну економічну зону туристсько-рекреаційного типу «Курортполіс Трускавець». Відповідно до посадових обов'язків організував приватизацію майна комунальної власності міста.

За належне виконання службових обов'язків нагороджений грамотами міського голови, голови Львівської обласної ради, голови Львівської облдержадміністрації, Міністерства України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи, Державного комітету України з енергозбереження, Прем'єр-міністра України Ю. Тимошенко.

І. П. Баброцьк підтримує постійні контакти з нинішнім керівництвом та викладачами інженерно-будівельного факультету рідного вищого навчального закладу, отримує від них необхідні консультації, поради та допомогу.

У вільний час Ігор Павлович займається ігровими видами спорту (футбол, волейбол, баскетбол, гандбол, великий та настільний теніс).

Разом з дружиною Оксаною Миколаївною, педагогом за освітою, виховали двох дітей. Донька Наталя закінчила з відзнакою економічний факультет Львівської політехніки, працює менеджером приватного підприємства «АР-Транс» у м. Трускавці. На радість дідуся й бабусі виховує двох онуків — Андрія й Романа.

Син Микола, як і батько, — випускник інженерно-будівельного факультету Львівської політехніки, нині очолює ТОВ «Стебникводоканал».

БАЖАНОВА Анна Ігорівна

Випускниця факультету
економіки і менеджменту
(1998 р.)

Завідувач сектору
Департаменту економічного
аналізу та прогнозування
Національного банку України

Кандидат економічних наук

Народилася у м. Львові. В 1993 році зі срібною медаллю закінчила середню школу з поглибленим вивченням англійської мови. Після цього вступила на факультет економіки і менеджменту Державного університету «Львівська політехніка», який з відзнакою закінчила у 1998 році за спеціальністю «Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності підприємства», здобувши кваліфікацію спеціаліста менеджера-економіста.

В тому ж році А. Бажанова поступила в аспірантуру, після закінчення якої захистила кандидатську дисертацію. Працювала асистентом кафедри економіки і менеджменту інвестицій та нерухомості (тепер це кафедра економіки підприємства та інвестицій) Інституту економіки і менеджменту рідного вузу. В цей час викладала навчальні курси «Інвестування» та «Економіка підприємств». Має 16 опублікованих праць.

З 2004 р. Анна Ігорівна працює в Національному банку України. Кар'єру розпочала на посаді провідного економіста відділу розроблення стратегічних програмних документів, потім — у відділі макроекономічного аналізу та короткострокового прогнозування Департаменту економічного аналізу та прогнозування.

У сфері її наукових інтересів ще зі студентських років залишаються проблеми інвестиційного клімату та аналізу економічного розвитку України. Крім цього, А. Бажанову особливо цікавлять питання впливу монетарної політики на реальний сектор економіки, функціонування існуючих монетарних режимів, незалежності центральних банків та взаємодії центральних банків різних країн з урядами. Вона постійно підвищує свою ділову кваліфікацію, беручи участь у засіданнях круглих столів різних рівнів, семінарах та конференціях. Зокрема доповідала на міжнародному семінарі «Аналіз практичної політики фінансового регулювання», який проводив Центр навчання фахівців центральних банків при Банку Англії; на навчальному семінарі «Режим інфляційного таргетування — основи та умови запровадження» у Черкаському банківському інституті Української академії банківської справи; на науково-практичній конференції «Підвищення ролі банківської системи в економічному зростанні»; на семінарі «Реальна

конвергенція та питання монетарної політики для країн на шляху до Європейського Союзу», який організував Австрійський Національний банк. Анна Ігорівна — учасниця проекту «Посилення інституційної спроможності центральних органів виконавчої влади до вироблення політики у контексті створення концепції тренінгово-консультаційного Центру розвитку вищого корпусу державної служби».

Анна Бажанова, хоч і не працює вже у Львівській політехніці, але постійно спілкується з колишніми наставниками й колегами, а тепер добрими друзями — викладачами кафедри і зокрема, своїм науковим керівником та завідувачем кафедри — Василем Васильовичем Козиком. Із вдячністю згадує вона своїх викладачів: доктора економічних наук, чарівну Жанну Василівну Поплавську та доктора економічних наук, професора Олега Євгеновича Кузьміна, під керівництвом якого ще у студентські роки розпочала наукову діяльність. Теплі стосунки збереглися і з одногрупниками та колишніми студентами вищого навчального закладу, яких можна зустріти не лише у Львові чи Києві, а й далеко за межами України.

Свій досвід і знання Анна Ігорівна передає доньці Валерії, яка, прагнучи стати економістом, наполегливо вчиться, а у вільний час успішно займається тенісом у школі Олімпійського резерву та малюванням.

Анна Ігорівна з донькою Валерією

БЕВЗЕНКО Валерій Федорович

Випускник хімічного
факультету (1969 р.)

Народний депутат України
VI скликання

*Кандидат економічних наук,
член-кореспондент НАН України*

Народився 20 травня 1946 р. у м. Івано-Франківську в родині військового офіцера, в подальшому журналіста, Федора Семеновича та техніка-будівельника Софії Михайлівни. Після закінчення восьмого класу Валерій Бевзенко розпочав свій трудовий шлях електромонтером Роздольського виробничого об'єднання «Сірка» та продовжив навчання у вечірній школі. Через три роки роботи на гірничо-хімічному підприємстві був направлений на навчання за контрактом на хімічний факультет Львівського політехнічного інституту, після закінчення якого здобув фах інженера-технолога і повернувся на РВО «Сірка» вже дипломованим спеціалістом.

Упродовж 1969–1979 рр. працював на цьому підприємстві начальником зміни, заступником начальника цеху, головним інженером сіркоплавильного виробництва.

У 1979 р. Валерія Федоровича запросили на роботу до виробничого об'єднання «Укрвогнетрив» Мінчормету України у Донецьк. Це місто стало для нього рідним, тут він сформувався як керівник і творча особистість.

У 1990 р. В. Ф. Бевзенко обійняв посаду генерального директора акціонерного товариства «Керамет», а з 2000 по 2006 р. був головою його Наглядової ради.

У 2006 р. Валерія Федоровича обрали народним депутатом Верховної Ради України V скликання, а через рік (на позачергових виборах) — VI скликання.

Одночасно з виробничою В. Ф. Бевзенко завжди активно займався науковою, громадською та благодійною діяльністю. У 2001 р. захистив дисертацію на здобуття вченого ступеня кандидата економічних наук. Опублікував 28 наукових праць. Він є засновником Форест-парку на території Благодатненської селищної ради Волноваського району Донецької області.

За високі професійні здобутки Валерій Федорович нагороджений низкою відзнак: зокрема, медаллю «Ветеран праці», орденами святого Князя Володимира IV ступеня та «Слава на вірність Вітчизні» III ступеня, Почесною грамотою Верховної Ради України.

Своїм становленням як керівника та громадського діяча В. Ф. Бевзенко значною мірою завдячує й університету «Львівська політехніка», адже тут він отримав

необхідні глибокі знання й успішно використав їх у роботі. Студентом Валерій Федорович був стараним, здібним, допитливим, саме тому завідуючий кафедрою «Процеси та апарати хімічного виробництва» Віктор Теофілович Яворський запропонував йому продовжити навчання в аспірантурі. Та доля розпорядилася інакше. Проте В. Ф. Бевзенко не шкодує, що його життя склалося саме так.

Валерій Федорович має чудову сім'ю — дружину Світлану та сина Ігоря.

Університет «Львівська політехніка» закінчували також його друзі — Микола Миколайович Шкредов (електрофізичний факультет, 1969 р.) Роман Григорович Пастернак (факультет неорганічних речовин та хімічних добрив, 1967 р.).

У вільний від роботи час, якого, на жаль, так мало, Валерій Федорович удосконалює свої знання з французької мови, грає у великий теніс та спілкується з близькими йому людьми.

Своїми відмінними рисами характеру В. Ф. Бевзенко вважає порядність та надійність. А життєве кредо у нього просте і водночас досить вагоме — «*Ми любимо, а значить живемо!*».

Валерій Федорович з дружиною

БЕЗКОРОВАЙНИЙ Любомир Григорович (1943–2008)

Випускник факультету
радіотехніки, електронних
та іонних приладів (1968 р.)

Голова правління — директор
відкритого акціонерного товариства
«Тернопільголовпостач» (до 2008 р.)

Народився 14 квітня 1943 р. у с. Гаї Розтоцькі Зборівського району Тернопільської області в багатодітній селянській родині Григорія Васильовича (світлої пам'яті) та Марії Петрівни. У 1959 р. закінчив десятирічку в рідному селі та став працювати в цій школі лаборантом, згодом — учителем фізики та математики у школах Зборівського району.

У 1962 р. Любомир Григорович вступив на факультет радіотехніки, електронних та іонних приладів Львівського політехнічного інституту.

На вибір майбутньої професії значною мірою вплинули його праця в школі, схильність до точних наук, стрімкий розвиток у цей період радіолокації, космонавтики, телебачення, впровадження і використання напівпровідників.

Любомир Григорович з теплотою згадував щасливі студентські роки, зокрема свою групу (староста — Безіменний). Її студенти поєднували навчання в інституті (протягом перших двох курсів) із виробничою практикою на промислових підприємствах Львова, що позитивно вплинуло в подальшому на їхні теми дипломних робіт і місце праці. Група, будучи успішною в навчанні (підвищені стипендії отримували: Л. Г. Безкоровайний,

В. М. Пушкін), брала також активну участь у спортивно-му житті інституту. Більшість студентів під час навчання працювала в студентських будівельних загонах на теренах Казахстану. А ще Л. Г. Безкоровайний разом з інститутськими друзями активно відпочивали (особливо в зимовий період) на льодових ковзанках парку ім. Б. Хмельницького м. Львова.

Одногрупники підтримують між собою зв'язок і нині. Остання з чергових зустрічей, відбулась у 2007 р. Колишні студенти згадували своїх товаришів, викладачів, зокрема декана радіотехнічного факультету, «батька» Євгена Федоровича Замору, професорів Й. Захарія, Ю. Величка, які не лише давали студентам знання, а й добре, з повагою до них ставилися.

Здобувши вищу освіту, Л. Г. Безкоровайний почав свій трудовий шлях у лабораторії СКТБ електронної медичної апаратури м. Львова. Згодом Любомира Григоровича призвали до лав Радянської армії.

Після демобілізації, у 1970 р., він став працювати в Тернопільголовпостачі Держпостачу України, де пройшов шлях від старшого інженера до директора підприємства, а з 1996 по 2008 р. обіймав посаду голови правління — директора ВАТ «Тернопільголовпостач».

Л. Г. Безкоровайний був активним учасником демократичних процесів з творення та розбудови незалежної української держави, за що нагороджений грамотами Президента України.

Все життя Любомир Григорович захоплювався футболом, а останні 16 років ще й бджільництвом.

Разом з дружиною Климентиною Миколаївною виховали доньку Марію. Їхня внучка Уляночка вже школярка.

Л. Г. Безкоровайний дотримувався життєвого кредо — *Живи для людей! Будь упертим при досягненні мети!*

14 серпня 2008 р. Любомир Григорович передчасно пішов із життя. Та пам'ять про нього назавжди залишиться в серцях тих, хто його знав, для кого Любомир Григорович був колегою, керівником, другом, чоловіком, батьком, дідусем.

Зустріч випускників 1968 року (2003 р.)

БЕЛЬЧИКОВ Валерій Михайлович

Випускник інженерно-будівельного факультету (1969 р.)

Начальник архітектурної майстерні Інституту «КиївЗНДІЕП»

Член-кореспондент Української академії архітектури

Народився 21 січня 1946 р. у Львові в родині службовців Михайла Никифоровича та Марії Микитівни. В дитинстві займався живописом у міському палаці піонерів та школярів, закінчив з медаллю загальноосвітню політехнічну школу, що й обумовило його навчання у Львівській політехніці на спеціальності «Архітектура».

Після завершення навчання Валерія Михайловича направили на роботу в Ташкентський зональний науководослідний інститут типового та експериментального проектування («ТашЗНДІЕП»), а з 1970 року він працює в «КиївЗНДІЕП» — базовому інституті Мінбуду України, в якому здійснюються проектні роботи, наукові розробки, готується нормативна база галузі з профільних напрямків.

У творчому доробку Валерія Михайловича накопичилось більше 50 авторських індивідуальних проектів гро-

мадських споруд та архітектурних комплексів. Серед них театральні та спортивні комплекси, музеї, культові споруди, офісні та житлові будинки для України, Росії, КНР.

Хоча минуло майже чотири десятиліття, відколи Валерій Михайлович залишив стіни свого навчального закладу, він і нині з теплотою і вдячністю згадує своїх педагогів, більшість із яких були яскравими особистостями, зі своїм нестандартним баченням світу і професії. Вони несли з собою цінності різних шкіл, що формувало толерантне європейське ставлення до архітектури та життя в цілому. Залишилася в пам'яті й весна його прощання з рідною Політехнікою, коли перед входом у головний корпус університету зацвіла багаторічна агава, що буває один раз в її житті.

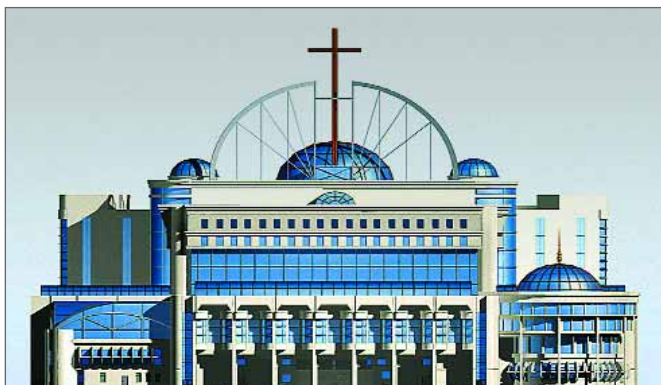
Разом з дружиною Галиною Давидівною вони виховали сина Сергія.

Театр опери та балету у Харкові

Спорткомплекс педуніверситету в м. Даляне (КНР)

Духовно-благодійний комплекс «Християнська надія»

Готельно-офісний комплекс в Києві

БЕРЕГОВСЬКИЙ Олександр Богданович

Випускник архітектурного
факультету (1989 р.)

Генеральний директор —
науковий керівник
Національного заповідника
«Давній Галич»

Заслужений працівник культури
України, Дійсний член ICOMOS

Народився 7 квітня 1962 р. у холодному і далекому краї — м. Воркута (Республіка Комі). В ранньому віці з батьками повернувся в українське невелике, але багате героїчними подіями, овіяне легендами селище Більшівці. В цьому мальовничому куточку на перехресті доріг, у межиріччі двох річок Олександр Богданович виріс і проживає до сьогодні.

У 1977 р. вступив до СПТУ №3 м. Івано-Франківська, де здобув фах різьбяр по дереву. Під час навчання брав активну участь у різноманітних всесоюзних і міжнародних художніх виставках.

Свою трудову діяльність Олександр Богданович розпочав різьбярем на Делятинському лісокомбінаті у 1981 р.

У 1989 р. закінчив архітектурний факультет Львівського політехнічного інституту. Проект своєї дипломної роботи — «Історико-культурний та фольклорно-видовищний комплекс у Галичі» — у майбутньому Олександр Береговський втілює у життя.

Згодом працював архітектором Галицького районного відділу архітектури, де розробив проект відтворення історичного середовища м. Галича та його околиць.

У 1991 р. Олександра Богдановича обрали головою Більшівцівської селищної ради першого демократичного скликання. Він запропонував програму, яка передбачала поетапне цілеспрямоване формування єдиної системи і органічно пов'язувала пам'ятки історії та культури давнього Галича з історичним ландшафтом.

З часу створення в 1994 р. Національного заповідника «Давній Галич» О. Б. Береговський працює його генеральним директором — науковим керівником. За його участі формувалася концепція подальшого розвитку заповідника, а також комплексної охорони культурної та природної спадщини Галича. Олександр Береговський керує і постійно діючою комплексною науково-дослідною експедицією заповідника.

Крім того, він синхронно займається дослідженням проблем пам'яткоохоронної роботи. О. Б. Береговський є автором низки наукових статей, співавтор історичного нариса «Санктуарій Матері Божої Більшівцівської».

У 2002 р. Івано-Франківська обласна організація Українського товариства охорони пам'яток історії та куль-

тури нагородила О. Б. Береговського премією ім. І. Вагилевича за збереження культурної спадщини.

А роком раніше його було нагороджено дипломом і пам'ятною медаллю за заслуги в розбудові економіки та вагомий внесок у створення гідного міжнародного іміджу України — національного проекту «Золота книга української еліти».

З ініціативи О. Б. Береговського в Національному заповіднику «Давній Галич» було проведено низку наукових конференцій, які значно збагатили джерельну базу для вивчення шляхів формування княжого Галича, розроблено програму реставрації пам'яток давнього Галича на 2001–2005 рр. Він є лауреатом Всеукраїнського конкурсу «На краще висвітлення засобами масової інформації історії Галича: його минулого і сьогодення» імені Памви Беринди.

Разом з Президентом України В. А. Ющенком на площі
Різдва Христового в Галичі

Олександр Богданович також бере активну участь у громадському житті краю. Він є головою Галицького міськрайонного об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта».

Життєвим кредо О. Б. Береговського став латинський крилатий вислів «Через терни до зірок» — за ним можна прослідкувати весь творчий шлях Олександра Богдановича.

БОРТИШЕВСЬКИЙ Валерій Анатолійович

Випускник факультету
технології органічних речовин
(1971 р.)

Завідувач лабораторії
«Цеолітні каталізатори і адсорбенти»
Інституту біоорганічної хімії
та нафтохімії НАН України

Кандидат хімічних наук,
старший науковий співробітник

Народився 28 лютого 1949 р. у м. Чернівці в родині військового, учасника фінської та Великої Вітчизняної війн світлої пам'яті Анатолія Кузьмича та вчительки Катерини Іванівни. Змалку і назавжди закохався в чудовий куточок Буковинських Карпат — перлину України.

Батьки з дитинства вчили сина чесності і працьовитості. Їх напутні слова: *«Все в житті — результат наполегливої праці і терпіння»* — стали життєвим кредо Валерія Бортишевського.

У 1966 р. Валерій Анатолійович вступив до Львівського політехнічного на факультет технології органічних речовин за спеціальністю «Технологія переробки нафти і газу». Вибір факультету і спеціальності зумовлений виключно любов'ю до шкільного предмету «хімія» і прагненням до вдосконалення своїх знань з отримання і перетворення речовин та використання хімічної енергії. Після закінчення інституту протягом трьох років працював за призначенням в організації «Оргнафтозаводи» всесоюзного підпорядкування (м. Москва) — брав участь у пускові та наладці різних нафтопереробних і нафтохімічних установок і виробництв Радянського Союзу. Згодом декілька років працював на кафедрі «Хімічна переробка нафти і газу» Івано-Франківського інституту нафти і газу.

У 1978 р. В. А. Бортишевський вступив до аспірантури Інституту біоорганічної хімії та нафтохімії АН України, тематика якого пов'язана з дослідженням нових біоорганічних сполук для одержання сучасних лікарських препаратів, а також розробкою нових технологій і каталізаторів для процесів отримання моторних палив і масел з нафти, вугілля та біологічно відновлювальної сировини. У цій науковій установі у 1985 р. захистив кандидатську дисертацію за спеціальністю «Нафтохімія та

вуглехімія». Науковими керівниками дисертаційної роботи В. А. Бортишевського були випускники Львівської політехніки — професори П. М. Галич та К. І. Патриляк.

Діяльність ученого спрямована на фундаментальні дослідження каталізаторів кислотно-основної природи для нафтохімічних процесів: алкілування, ізомеризації, гідратації, крекінгу, гідрокрекінгу.

В. А. Бортишевський є учасником багатьох національних і міжнародних конференцій, автором 24 патентів і заявок на винахід, однієї монографії та 90 наукових статей у союзних, українських та закордонних виданнях, керівником чотирьох дисертаційних робіт.

У 1986 р. він брав активну участь у ліквідації Чорнобильської аварії на самому першому етапі, за що був відзначений Почесною грамотою Ради Міністрів СРСР.

Своїх викладачів, які дали йому фундаментальні знання, навчили творчо вирішувати поставлені задачі, Валерій Анатолійович не лише з вдячністю згадує, а й зустрічається з ними у стінах alma mater на наукових конференціях, що організує Львівська політехніка. З товаришами — випускниками Львівської політехніки — має зустрічі на нафтопереробних заводах України як із професіоналами, що займають високі посади на цих підприємствах.

У вільний час, якого завжди не вистачає, Валерій Анатолійович вирощує чудові квіти або милується краєвидами Дніпровських плавнів з фотоапаратом, розшукуючи вдалий фотокадр.

Донька В. А. Бортишевського Аліна і зять Олег, які також є випускниками Політехніки за спеціальністю «Технологія переробки нафти і газу», подарували Валерію Анатолійовичу двох онуків — дівчинку Ксенію і хлопчика Станіслава. І є надія, що онуки теж закохаються в хімію і свої здібності спрямують на її процвітання.

БОРОДЕНЧИК Сергій Георгійович

Випускник інженерно-
будівельного факультету
(1972 р.)

Начальник будівельного управління
«Львівської залізниці»

Заслужений будівельник України

Народився 4 червня 1948 р. у м. Моршин Львівської області в родині шевця, майстра з виробництва шкіряного взуття Георгія Івановича та медсестри Ольги Миколаївни.

Дитинство Сергія Георгійовича минуло в мальовничих куточках Прикарпаття. Він любив рибалити, малювати, а ще — зводити будиночки, фортеці з піску й дерева. Хлопцю приємно було щось створити й залишити після себе. Це, напевно, був покликання душі. Тож, закінчивши в 1967 р. Стрийську середню школу № 7, вступив на інженерно-будівельний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1972 р.

Отримав направлення на роботу в м. Івано-Франківськ. Працював майстром, виконробом, начальником будівельної дільниці.

У 1978 р. було створено Домобудівний комбінат, на якому Сергій Георгійович упродовж шести років обіймав посади головного інженера, начальника. Упродовж 1984–1988 рр. С. Г. Бороденчик працював на Галицькому

комбінаті будівельної індустрії, а в 1988 р. його призначили начальником Управління капітального будівництва Івано-Франківської обласної державної адміністрації.

З 1994 р. і понині Сергій Георгійович працює начальником будівельного управління «Львівської залізниці». Цей підрозділ займається ремонтом, реконструкцією та реставрацією залізничних вокзалів, більша частина яких є пам'ятками архітектури України.

Важливим і яскравим етапом в діяльності С. Г. Бороденчика як будівельника був період 1999–2000 рр. У цей час зводили резиденцію Президента України в с. Гута. Ініціатором, автором та архітектором її будівництва був колишній Міністр транспорту України Г. М. Кирпа, не згадати про якого Сергій Георгійович просто не може. Об'єкт треба було збудувати в стислі строки, якісно, адже він мав підкреслювати престиж України. Споруджували так швидко, що деякі моменти будівництва проєктанти креслили з уже зведеного. Працювало тут 2600 чоловік і ще приблизно 300 осіб обслуговували будівництво.

Зустріч випускників. 10 років після закінчення Львівської політехніки, в центрі фото — декан С. М. Бровченко

Це — постачання, харчування, підтримка інфраструктури. Перебування там Президента, офіційних гостей, повинно бути зручним, комфортабельним, а також, щоб була функціонально забезпечена їх робота та проживання. Для цього об'єкт оснастили найсучаснішим на той час технологічним обладнанням, яке постачали й монтували німці, поляки, австрійці, італійці. Час переконливо довів те, що на резиденції можна працювати, жити, відпочивати і навіть лікуватися.

У 1998 р. за високий професіоналізм та сумлінне ставлення до своїх посадових обов'язків Сергію Георгійовичу присвоїли звання «Заслужений будівельник України».

Своїми виробничими здобутками він завдячує рідному вищому навчальному закладу. Адже саме тут отримав глибокі знання будівельної справи. Вже будучи досвідченим фахівцем, Сергій Георгійович втілював у життя проекти, розроблені на кафедрах інженерно-будівельного факультету рідної політехніки, — критий ринок та будинок освіти в м. Івано-Франківську. Зведення значених об'єктів унікальне тим, що це була експериментальна розробка конструкцій тонкостінних складок кафедрою залізобетонних конструкцій Львівської політехніки. Вся робота виконувалася в два етапи. Розробку й конструювання конструкцій, опалубку для їх виготовлення проводили спільно з Калуським заводом залізобетонних виробів, а транспортування й монтаж цих складок — разом з будівельниками. Таким чином, проект кафедри Львівської політехніки був втілений у життя протягом двох років. На жаль, в Україні в наш час ця практика не має продовження.

Хоч минуло майже чотири десятиліття відколи С. Г. Бороденчик закінчив навчання у Львівській політехніці, але й досі живуть у його пам'яті епізоди з цікавого й незабутнього студентського життя. Пам'ятає, як кожную середу ректор професор Денисенко обходив студентські гуртожитки, оскільки середа — це день самопідготовки. Лекцій немає. В кімнаті — 4 чоловіка. Троє читають і пишуть, а четвертий — Юрко Пурик, задрімав. Три дні перед цим він ходив до ректора з проханням надати йому грошову допомогу, бо був з бідної родини. Заходить ректор в кімнату, обдивляється, бачить сплячого Юрка й говорить крилату фразу: «Ситий студент спить, а

голодний — думає й працює». Так і не дав йому грошової допомоги.

У вільний від роботи час Сергій Георгійович взимку любить займатися гірськолижним спортом. Захопився ним ще в 1982 р. На той час не було нормальних підйомників, спортсменам доводилося виготовляти їх власноруч. Нині є гірськолижний курорт «Буковель» — рай для лижників. Із С. Г. Бороденчиком катаються разом донька Марта та внучка Тереза.

Влітку Сергій Георгійович полюбає риболовлю, в основному на річці Дністер, що знаходиться неподалік.

Резиденція Президента України в с. Гута

Залізничний вокзал у Коломиї

Критий ринок у м. Івано-Франківськ (спільний проект Львівської політехніки та Івано-Франківського «Діпромiсто»)

БУНЯК Борис Трохимович

Випусник
нафтопромислового
факультету (1959 р.)

Заступник директора з наукової роботи з буріння філії «Український науково-дослідний інститут природних газів» дочірньої компанії «Укргазвидобування» Національної акціонерної компанії «Нафтогаз України»
Кандидат технічних наук, дійсний член Української нафтогазової академії

Народився 9 липня 1937 р. у с. Кочки Кочковського району Новосибірської області в родині вчителів Трохима Андрійовича та Анастасії Василівни.

Під час навчання в Красилівській середній школі Борис Буняк побував на екскурсії на компресорній станції газопроводу Дашава–Київ. Хлопця зацікавила робота в газовій промисловості й він запитав, де можна здобути відповідну професію. Випусники Львівського політехнічного інституту, які працювали на станції, порадили йому вступити в цей навчальний заклад.

Львівський політехнічний інститут. Група НСБ-22

Після закінчення Львівського політехнічного інституту в 1959 р. розпочав свою трудову діяльність у Болахівській конторі розвідувального буріння, що на Прикарпатті. У 1967 р. його призначили головним інженером цього підприємства. Після реорганізації управління галузю, упродовж 1970–1973 рр. Борис Трохимович працював начальником центральної інженерно-технологічної служби Долинського управління бурових робіт в Івано-Франківській області.

У 1973 р. Б. Т. Буняк обійняв посаду головного інженера Красноградського управління бурових робіт, що в Харківській області, а з 1977 р. працював головним інженером виробничого об'єднання з буріння «Укрбургаз».

У 1988 р. Борис Трохимович очолив Український науково-дослідний інститут «УкрНДІГаз», а з 1996 р. і по нині

обіймає посаду заступника директора з наукової роботи з буріння.

Де б не працював, яку б посаду не обіймав, він завжди спрямовував значні зусилля на успішне вирішення питань глибокого буріння для видобутку нафти й газу, розробку й впровадження науково-технічних рішень із буріння глибоких і надглибоких свердловин.

Б. Т. Буняк зробив значний особистий внесок у розвиток нафтової і газової галузі України і колишнього СРСР, освоєння багатьох нафтових і газових родовищ (Долинське, Тянівське, Спаське, Струтинське, Шебелинське, Хрещищенське, Яблунівське в Україні, Уренгойське в Тюменській області), організацію масового буріння для створення підземних сховищ в Україні, організацію бурових робіт в екстремальних умовах Північного Сибіру, впровадження нового бурового інструменту та прогресивних технологій під час буріння свердловин в умовах багаторічної мерзлоти, аномально низьких та аномально високих пластових тисків, а також у будівництво похило-спрямованих та горизонтальних свердловин.

Борис Трохимович був безпосереднім учасником робіт з ліквідації наслідків катастрофи на Чорнобильській АЕС у 1986 р. Він має понад 80 наукових праць, присвячених розробці й впровадженню комплексу науково-технічних рішень із забезпечення якості й надійності спорудження експлуатаційних і розвідувальних свердловин у складних геологічних умовах, попередження виникнення і способів ефективної ліквідації ускладнень та аварій (прихватів, поломок бурильних колон, поглинань бурового розчину, газонафтопроявлень, обвалів порід тощо), підвищення якості розкриття продуктивних горизонтів.

Крім того Б. Т. Буняк є членом редакційної колегії збірника наукових праць «Питання розвитку газової промисловості України».

Він нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, медаллю «Ветеран праці», однією срібною та трьома бронзовими медалями ВДНГ СРСР, знаком «Винахідник СРСР».

Життєве кредо Бориса Трохимовича просте і разом з тим глибоке — *працювати творчо, з повною віддачею сил.*

БУРБАН Павло Юрійович

Випускник геодезичного
факультету (1967 р.)

Генеральний директор Федерального
державного унітарного підприємства
«Новгородське аерогеодезичне
підприємство» Роскартографії

*Доцент Новгородського державного
університету ім. Ярослава Мудрого,
заслужений працівник геодезії
та картографії Російської Федерації*

Народився 5 березня 1944 р. на хуторі Ригаїлиха (нині с. Степове) с. Новосілка Підгаєцького району Тернопільської області в селянській родині Юрія Матвійовича та Розалії Антонівни.

Після закінчення Новосіклівської середньої школи вступив до Львівської політехніки. Павла Бурбана особливо привабила спеціальність «Аерофотогеодезія», випускники якої займатимуться складанням карт за матеріалами аерокосмічних зйомок. Адже це був 1961 р.! Згодом улюблені викладачі Павла Юрійовича Ю. М. Панкрат'єв, Х. В. Бурштинська, О. О. Макар, О. Л. Островський, Б. С. Пузанов, О. С. Лисичанський та ін. допомогли йому осягнути секрети цієї професії. На все життя залишили у Павла Юрійовича яскраві враження лекції професора Д. Ф. Верхолюмова (вища математика), виробничі практики у Семіпалатинську та Читі й найкраще місто планети — Львів.

Здобувши вищу освіту, П. Ю. Бурбан отримав направлення на роботу в Забайкальське аерогеодезичне підприємство (м. Чита). Понад 14 років працював він у цьому чудовому, але й суворому краї — інженером, бригадиром, головним інженером цеху, начальником відділу, начальником експедиції.

У 1980 р. у м. Новгороді створювали нове підприємство. П. Ю. Бурбана призначили його головним інженером. Старовинне місто зустріло Павла Юрійовича новими враженнями, але й новими проблемами, адже потрібно було за короткий термін налагодити польове та камеральне виробництво. Разом з колегами вони успішно справилися з цим завданням.

У 1990 р. Павла Юрійовича призначили директором Новгородського АГП, а в 2001 р. — генеральним директором. Початок роботи П. Ю. Бурбана на керівній посаді співпав з роками перебудови та впровадженням ринкових відносин в економіці. В цих умовах він забезпечив стабільну та ефективну діяльність підприємства.

Упродовж 1995–1999 рр. П. Ю. Бурбан, будучи членом Комісії з делімітації державного кордону між Російською Федерацією та Латвійською Республікою, особисто забезпечив своєчасне та якісне створення «Делімітаційної карти державного кордону...» російською та латиською мовами.

Велика увага приділяється на підприємстві соціальним питанням. У кінці 90-х років усіх працівників забезпечили комфортним житлом, щороку зростає їхня заробітна плата, постійно надається допомога ветеранам, здійснюється добровільне медичне страхування.

Під керівництвом та за особистої участі П. Ю. Бурбана місцевий ринок насичується картографічною продукцією. Підприємство є постійним учасником міжнародних конференцій та виставок картографічних матеріалів: Німеччина, Іспанія, США, Швеція, Китай, Японія, ПАР, Україна, Білорусь — далеко не повний перелік країн, де Павло Юрійович представляв карти НовгородАГП. Картографічна продукція підприємства має золоту медаль «Інтеррейтинг-2006», дипломи «10 кращих товарів і послуг Новгородської області», «100 кращих товарів Росії» та ін.

П. Ю. Бурбан також усе життя займається педагогічною діяльністю. Він — доцент кафедри географії, туризму та країнознавства НовДУ ім. Я. Мудрого, постійний автор наукових статей у журналах та збірниках Росії й України. Павло Юрійович протягом усієї своєї виробничої діяльності підтримував зв'язки з рідним вузом. Він веде ділові переговори й консультації з професорським складом Львівської політехніки, є постійним членом оргкомітету й учасником Міжнародної науково-практичної конференції «ГЕОФОРУМ (2005, 2006, 2007, 2008)», яку проводить Західне геодезичне товариство та Національний університет «Львівська політехніка».

П. Ю. Бурбан нагороджений орденом Дружби, медалями, відомчими грамотами.

Має він і родинне щастя. Дружина Валентина Сергіївна, донька Наталія та внучка Уляна — головний зміст життя Павла Юрійовича. В колі сім'ї він проводить свій вільний час. А ще любить працювати на дачній ділянці, зокрема створювати в умовах зони ризикованого землеробства український пейзаж із квітів та плодово-ягідних дерев.

З професором О. Л. Островським, 2007 р.

ВАСИЛЕНКО Станіслав Кузьмич

Випускник нафтового
факультету (1962 р.)

Заступник Голови правління
Відкритого акціонерного товариства
«Укртранснафта»
Національної акціонерної компанії
«Нафтогаз України»

*Почесний працівник нафтової і газової
промисловості СРСР, заслужений
працівник промисловості України*

Народився 16 серпня 1940 р. у с. Юріївка Дніпропетровської області в родині Кузьми Андрійовича та Любові Михайлівни. Батьки змалку привчили сина до праці, виховували в душі високих моральних цінностей, поваги до людей та любові до природи.

Після закінчення Стрийської середньої школи у 1957 році вступив до Львівського політехнічного інституту на нафтовий факультет, який закінчив у 1962 році за спеціальністю «Технологія нафти і газу».

Здобувши вищу освіту, Станіслав Кузьмич розпочав свою трудову діяльність на Бродівській нафтоперекачувальній станції магістрального нафтопроводу «Дружба» інженером-механіком, заступником начальника цеху зливу нафти. Згодом працював старшим інженером нафтоперекачувальної станції «Куровичі», в подальшому — головним механіком Рівненського управління магістральних нафтопроводів «Дружба».

Упродовж 1968–1971 рр. С. К. Василенко обіймав посади начальника відділу експлуатації, головного інженера Сургутського нафтопровідного управління. А протягом 1971–1983 рр. працював спочатку головним інженером, а потім — начальником Управління магістральними нафтопроводами Західного і Північно-Західного Сибіру в м. Тюмень. Масштаби діяльності в будівництві та експлуатації нафтопроводів цього Управління воістину вражають й не мають аналогів у світі. З моменту організації Управління в 1968 році вже до 1983 року було введено в

експлуатацію більше 9 тис. км магістральних нафтопроводів і доведено транспортування нафти до 1 млн тонн на добу.

Виробнича школа, пройдена Станіславом Кузьмичем у надзвичайно складних умовах Західного і Північно-Західного Сибіру, набутий професійний та життєвий досвід дозволив йому успішно працювати на керівних посадах Управління придніпровськими магістральними нафтопроводами, а згодом, у 1994 р., очолити його.

У зв'язку зі створенням на базі «Придніпровських магістральних нафтопроводів» і «Магістральних нафтопроводів «Дружба» відкритого акціонерного товариства «Укртранснафта» та необхідністю якісної організації виробничого процесу Товариства у жовтні 2001 р. С. К. Василенка запросили на роботу заступником голови правління, згодом — першим заступником голови правління ВАТ «Укртранснафта». В серпні 2003 р. Станіслава Кузьмича призначили генеральним директором.

За короткий час була створена дієва система управління Товариством. За рахунок об'єднання фінансових ресурсів двох підприємств магістральних нафтопроводів реалізуються значні інвестиційні проекти.

Успішно продовжується розвиток виробничих традицій «Придніпровських магістральних нафтопроводів» та «Магістральних нафтопроводів «Дружба».

Особлива увага приділяється розвитку персоналу. Працівники підприємства стабільно отримують заробітну плату, вчать новим професіям, розроблена система соціальних гарантій і пільг для всього колективу, а особливо для ветеранів і пенсіонерів, створюється дієвий кадровий резерв. Постійно ведеться робота з підвищення кваліфікації фахівців, з метою ефективного впровадження на нафтопровідних підприємствах передових і новітніх технологій, адаптації до нових економічних умов, керівний та інженерно-технічний склад активно бере участь у міжнародних виставках, семінарах, конференціях, проходить навчання та стажування за кордоном.

На роботу постійно запрошуються молоді фахівці, як правило, випускники Івано-Франківського державного технічного університету — профільного вищого навчального закладу, які попередньо пройшли відбір і виробничу практику на підприємстві. Підтримуються тісні контакти з Львівською політехнікою — як виробничі, так і особисті. В Товаристві працює багато випуск-

ників Політехніки, здійснюється технічна співпраця з її фахівцями.

На сьогоднішній день С. К. Василенко працює у ВАТ «Укртранснафта» заступником голови правління Товариства, загальний стаж роботи в нафтопровідній системі складає понад 46 років, протягом яких він завжди проявляв себе спеціалістом найвищої кваліфікації, досвідченим керівником, справжнім професіоналом, котрий досконало знає умови експлуатації магістральних нафтопроводів. Постійно займається науковими розробками, на теперішній час має 24 наукові праці та 18 винаходів, серед яких авторські свідоцтва, пов'язані із способом вибухового різання труб нафтогазопроводів, а також із розробкою способів очистки магістральних нафтопроводів полімерами, а патенти головним чином

стосуються розробки землерийних машин для швидкісного капітального ремонту нафтопроводів без зупинки транспорту нафти (аналогу у світу немає).

Станіслав Кузьмич обраний почесним професором Івано-Франківського державного технічного університету нафти і газу, дійсним членом Нафтогазової академії, дійсним членом Транспортної академії України, постійним членом Міжнародної академії управління в бізнесі та адмініструванні.

За вагомі виробничі здобутки він відзначений низкою нагород, зокрема має звання: «Відмінник нафтової промисловості СРСР», «Почесний працівник нафтової і газової промисловості СРСР», «Заслужений працівник промисловості України», «Народний посол України», «Почесний громадянин міста Кременчука», «Лицар милосердя» суверенного ордена Святого Іоанна Єрусалимського — громадської міжнародної християнської організації (Мальта).

С. К. Василенко — кавалер орденів «Знак пошани», «Трудового Червоного Прапора», «За заслуги» III і II ступенів; «За трудові досягнення» IV ступеня, «Слава на вірність Вітчизні» III ступеня, «Суспільне визнання і велич» I ступеня та вищої нагороди міжнародного рейтингу «Золота фортуна» — срібної статуї богині Фортуни.

Він також нагороджений медалями: «За доблесну працю», «За освоєння надр і розвиток нафтогазового комплексу Західного Сибіру», бронзовою медаллю ВДНГ СРСР. Відзначений орденом «За патріотизм» II ступеня Митрополитом Київським і всієї України

Предстоятелем Української Православної Церкви Блаженнішим Володимиром, орденом «Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого» III ступеня Патріархом Київським та всієї Руси—України Святійшим Філаретом, орденом «Святого Іоанна Єрусалимського» (Мальта). Академією Петра і Павла (Рим, Італія, 2004) Станіславу Кузьмичу присуджено диплом професора. У 2005 р. видавничий дім «Галицькі контракти» визнав С. К. Василенка найуспішнішим менеджером української економіки, оргкомітет Національного проекту «Золота книга української еліти» та Український фонд науково-економічного та юридичного співробітництва нагородив його Хрестом Пошани «За духовне відродження».

С. К. Василенко удостоєний міжнародних нагород: «Факел Бірмінгема» — Міжнародного інституту фінансового та економічного співробітництва (США), Міжнародної академії лідерства в бізнесі та адмініструванні (США) з вітанням Президента США — почесного Голови Американської національної програми «Люди людям» Б. Клінтона, «Ертсмейке» у номінації «За збереження і розвиток інтелектуально-кадрового потенціалу підприємства в період перехідної економіки», медаллю «Наполеон» з присвоєнням почесного звання «Маршал» та золоті медалі французької асоціації сприяння промисловості «За динамічний розвиток і реалізацію нових проектів в організації управління виробництвом».

Європейська бізнес-асамблея (Оксфорд, Англія, 2005) нагородила С. К. Василенка «Лаврами слави» та занесла його ім'я до Міжнародного Реєстру видатних людей сучасного світу.

Протягом усього далеко не простого трудового шляху нафтовика поряд зі Станіславом Кузьмичем завжди була дружина — Світлана Григорівна, яка працювала у відділах кадрів управлінь магістральних нафтопроводів. Син Станіслав Станіславович після закінчення Московської академії нафти і газу ім. І. М. Губіна та аспірантури став кандидатом технічних наук, продовжує сімейну нафтову династію, працюючи сьогодні у ВАТ «Укртранснафта» на посаді заступника начальника Управління експлуатації нафтопроводів.

ВАСИЛІВ Ігор Дмитрович

Випускник факультету
автоматики (1980 р.)

Заступник директора
з комерційних питань
Львівського державного
заводу «ЛОРТА»

Народився 1 січня 1957 р. у м. Тисмениця Івано-Франківської області в робітничій сім'ї. Рідний дім і родина завжди мали для Ігоря Дмитровича величезне значення. Він — чудовий, чуйний син та брат, а батьківська любов береже його та супроводжує на життєвому шляху. Ті моральні цінності, що прищепили в дитинстві батько й мати, залишилися з ним назавжди, є його головними пріоритетами й оберегами від хибних кроків і вчинків.

Здобувши середню освіту, у 1975 р. Ігор Дмитрович вступив на факультет автоматики Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1980 р. за спеціальністю «Автоматизовані системи управління виробництвом». На той час це була найактуальніша для народного господарства професія. Електронно-обчислювальні машини, теорія управління (нині — менеджмент) стрімко входили в усі сфери людської діяльності, спеціалісти такого профілю потрібні були на великих, потужних підприємствах, що й зумовило те, що І. Д. Василів обрав саме цю професію.

Студентські роки Ігоря Дмитровича були багатими на різні події. Кожний період, від сесії до сесії збагачував його знаннями, життєвим досвідом. А ще й дуже змістовним було дозвілля.

Окреме місце посідала громадська діяльність, зокрема проведення студентських форумів, фестивалів, конференцій.

І нині, коли минуло майже три десятиліття, відколи Ігор Дмитрович залишив стіни рідного навчального закладу, він відзначає дуже високий рівень викладання на факультеті автоматики Львівської політехніки, потужний інтелектуальний потенціал його професорсько-викладацького складу. Висока планка в оцінці будь-чого і вимогливість до себе — ці риси заклали в І. Д. Василю ще під час навчання.

Зв'язок зі своєю альма-матер він підтримує і нині. Постійно приїжджає на зустрічі з випускниками факультету. Друзі юності обмінюються між собою набутим досвідом, домовляються про ділове співробітництво. Доля більшості однокурсників Ігоря Дмитровича склалася в професійному плані успішно. Є серед них і керівники підприємств, і банкіри, і викладачі.

Після закінчення Львівської політехніки І. Д. Василюва направили на підприємство «ЛОРТА» (тоді — завод ім. Леніна) — флагман оборонної промисловості, величезний концерн, де (разом із філіями) працювало понад 35 тис. співробітників, з величезним виробничим, інтелектуальним і кадровим потенціалом. Його колектив вирішував багато відповідальних завдань і тем.

Ігор Дмитрович почав свій трудовий шлях інженером-програмістом на ЕОМ. Через короткий час він очолив виробничо-диспетчерський відділ одного з важливих підрозділів заводу.

У 1992 р. перейшов на роботу в службу зовнішньої комплектації, а через десять років очолив комерційну службу заводу «ЛОРТА».

Був у біографії Ігоря Дмитровича й період, коли він займався підприємницькою діяльністю. Створив підприємство легкої промисловості.

Нині І. Д. Василів є заступником директора ЛДЗ «ЛОРТА» з комерційних питань. До його компетенції входить забезпечення досить складного виробництва необхідними комплектуючими, а також збут готової продукції.

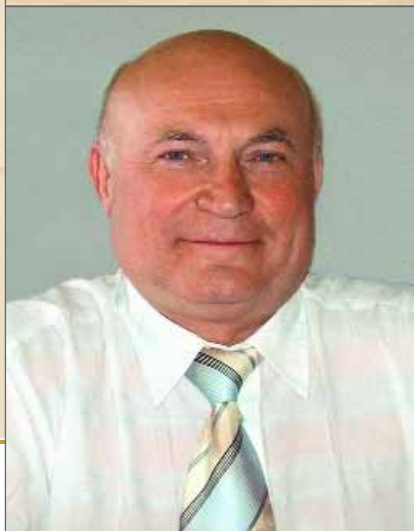
ДП «Львівський державний завод «ЛОРТА» сьогодні — це одне з небагатьох підприємств Львівщини, що зберегло свій профіль і статус. Його колектив, хоч і не такий численний як раніше, працює над складними темами, виготовляє обладнання й деталі для оборонної та космічної галузей. Завод співпрацює з багатьма потужними підприємствами в Україні та за її межами.

Ще зі шкільних років Ігор Дмитрович грав у футбол на професійному рівні. Нині цей спорт став його хобі, але фізична підготовка і надалі є основою гарного здоров'я.

У час дозвілля І. Д. Василів також любить почитати гарну книгу, подивитися цікавий фільм. Разом з найдорожчою для себе людиною — дружиною, яку зустрів у стінах рідного навчального закладу (була його одногрупницею) і прожив з нею три десятиліття, Ігор Дмитрович відвідує театри, концерти класичної й камерної музики, джазу, виставки та ін.

Своїм життєвим кредо Ігор Дмитрович узяв рядки Ліни Костенко: *«І все на світі треба пережити, і кожен фініш — це по суті — старт».*

ВАСИЛЬЧУК Петро Олександрович

Випускник будівельного
факультету (1973 р.)

Генеральний директор —
голова правління
ЗАТ «ПБО «Львівміськбуд»

*Дійсний член Академії
будівництва України,
заслужений будівельник України*

Народився 13 липня 1945 р. у с. Борсуки Новоушицького району Хмельницької області в селянській родині.

З дитинства Петро мріяв зводити будинки, коли цеглина по цеглині — і вже височить велична будівля. Тому після закінчення семирічки у рідному селі в 1959 р. вступив до Кам'янець-Подільського будівельного технікуму на спеціальність «промислове і цивільне будівництво».

Трудову діяльність за обраним фахом П. О. Васильчук розпочав на посаді майстра-будівельника в Казахстані, куди його направили після закінчення технікуму. В 1964 р. його призвали до лав Збройних сил, службу проходив у м. Львові. Це місто згодом стало йому рідним, відіграло вирішальну роль у становленні Петра Олександровича як людини та особистості і як будівельника. Звільнившись у 1967 р. в запас, ще у військовій гімнастерці, П. О. Васильчук влаштувався на роботу на Львівський домобудівельний комбінат, де працював інженером зміни, старшим інженером, начальником відділу. Того ж року вступив на будівельний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив без відриву від виробництва в 1973 р. за спеціальністю «Промислове та цивільне будівництво».

Наступними кроками професійного зростання Петра Олександровича були посади — головного інженера заводу великопанельного домобудування, начальника виробництва, заступника начальника Львівського домобудівного комбінату з виробництва. У цей час підприємство проводило кардинальну реконструкцію виробничої бази у зв'язку

з початком будівництва у Львові 9-поверхових панельних будинків. Здійснювалась вона власними силами, без зупинки виробництва. Обіймаючи на комбінаті ключові посади, Петро Олександрович виявив неабиякі ґрунтовні знання будівельної справи, здатність розв'язувати складні інженерні завдання, вміння працювати з людьми. У 1985 р. П. О. Васильчук очолив економічну службу цього підприємства.

Саме його нестандартний підхід до вирішення нових проблем у будівництві, відчуття особливостей ринкових відносин, що зароджувались, дозволили наступнику ДБК — Проектно-будівельному об'єднанню «Львівміськбуд» успішно працювати в умовах оренди та створити в подальшому акціонерне товариство. В 2000 р. П. О. Васильчука обрали головою правління — генеральним директором «Львівміськбуд». Очоловши об'єднання в час припинення великопанельного домобудування та занепаду будівельної галузі в цілому, він зумів вивести колектив з кризи та відкрити нові перспективи його розвитку. Нині ЗАТ «ПБО «Львівміськбуд» — це сучасне та стабільне підприємство, що посідає одне з передових місць серед будівельних організацій м. Львова, активно впроваджує нові технології, на високому професійному рівні виконує будівельні роботи.

За вагомий особистий внесок у державне будівництво, утвердження конституційних прав і свобод громадян, соціально-економічний і духовний розвиток України Указом Президента України Петру Олександровичу Васильчуку присвоєно почесне звання «Заслужений будівельник України».

Старий ринок, м. Львів

Вулиця Соняшнікова у Львові

ВЕРБИЦЬКИЙ Василь Іванович

Випускник інженерно-будівельного факультету (1984 р.)

Директор з капітального будівництва та інвестицій ДК «Укртрансгаз»

Заслужений будівельник України

Народився 26 жовтня 1962 р. у мальовничому Карпатському краї — с. Залуч Коломийського району Івано-Франківської області. Ріс в оточенні гордих смерек та стрімких водоспадів. Але, мабуть, завжди мріється про те, чого не вистачає. Василь милувався високими хмарочосами, які бачив лише по телевізору, і в глибині душі мріяв, що й сам колись зможе зводити такі ж величні споруди. Тому відразу по закінченні середньої школи, у 1979 р., вступив на будівельний факультет (спеціальність «Промислове та цивільне будівництво») Львівського політехнічного інституту.

Трудову діяльність за обраним фахом Василь Іванович розпочав у 1984 р. на посаді майстра пересувної механізованої колони №5 тресту «Укргазпромбуд», що в м. Боярка на Київщині. Згодом його призначили виконробом, а потім — головним інженером цього будівельного підприємства.

Через шість років В. І. Вербицький очолив ПМК № 5 дочірнього підприємства «Укргазпромбуд» Акціонерного товариства «Укргазпром». З того часу він почав свою кар'єру керівника високого рангу в будівельній галузі. Упродовж 1997–1998 рр. Василь Іванович працював членом правління Акціонерного товариства «Укргазпром» у м. Києві. І ось уже майже десятиліття він обіймає посаду директора з капітального будівництва та інвестицій ДК «Укртрансгаз» національної акціонерної компанії «Нафтогаз України».

Будівля ДК «Укртрансгаз»

Василь Іванович відзначений галузевими та державними нагородами, заслужений будівельник України. Він причетний до будівництва найважливіших об'єктів газової промисловості України. Під керівництвом В. І. Вербицького були споруджені та успішно введені в експлуатацію нові компресорні станції — КС «Ужгород», КС «Долина», КС «Тарутине», ДКС «Опари», магістральний газопровід «Джанкой–Феодосія–Керч» та інші об'єкти загальногалузевого значення.

Успішно склалося й особисте життя Василя Івановича. Виховує двох синів.

Компресорна станція «Ужгород»

Компресорна станція «Долина»

ВОВК Ігор Євгенович

Випускник теплотехнічного факультету (1979 р.)

Голова Спостережної Ради дочірнього підприємства «Чехпол Енерджи», віце-президент Львівської ізоляторної компанії

Кандидат технічних наук

Народився 14 грудня 1957 року в с. Добротвір Кам'яно-Бузького району Львівської області. Батько Євген Олександрович, по спеціальності інженер-хімік, працював на місцевій електростанції, мати — вихователем у дитячих установах. Саме поради батьків та проживання в селищі енергетиків сформували у Ігоря Вовка стійке бажання навчатися на теплотехнічному факультеті самого поважного вищого технічного навчального закладу Західної України — Львівського політехнічного інституту.

До інституту на добре відому з дитячих років спеціальність «Теплові електричні станції» поступив відразу після закінчення середньої школи у 1974 р. Навчатися та досліджувати Ігорю завжди було приємно, легко, цікаво, серед викладачів та одногрупників він за розум, оптимізм, веселий норов користувався повагою, тому вже з першого курсу молодий хлопець зарекомендував себе не тільки як відмінник навчання, але й як справжній лідер. З 1977 р. і до закінчення був Ленінським стипендіатом, що у ті часи серед студентської молоді було найвищою відзнакою власних знань та здібностей. Активна життєва позиція Ігоря Вовка відображалась і у повсякденній громадській роботі — у 1977 р. він був обраний секретарем факультетського бюро комсомолу.

Багато дала робота в науково-дослідній лабораторії кафедри автоматизації теплових і хімічних процесів, в якій здібний студент працював, навчаючись в інституті. Ігор Євгенович із вдячністю згадує декана теплотехнічного факультету Д. Ю. Мочернюка, викладачів М. Гелетія, О. Чабана, Ю. Фатеева та всіх, хто так щедро ділився порадами, знаннями, власним часом, аби становлення майбутнього спеціаліста у стінах alma mater відбулося належним чином.

Після закінчення у 1979 році інституту трудову діяльність І. Є. Вовк розпочав на Львівській ТЕЦ-1. Працював начальником зміни станції, старшим інженером, начальником виробничо-технічного відділу Львівської ТЕЦ-1, потім — начальником виробничо-технічного відділу виробничого енергетичного об'єднання «Львівенерго». Був ініціатором створення відділу зовнішніх зв'язків ВЕО «Львівенерго», чим і було започатковано перші контракти з експорту електроенергії та імпорту сучасних технологій і обладнання на електростанції України.

В 1997 році Ігор Євгенович призначений директором дочірнього підприємства «Чехпол Енерджи Інвест». За наступні десять років були реалізовані багато проектів, основним з яких став проект приєднання так званого енергетичного

«Острова Бурштинської ТЕС» до європейської енергосистеми UCTE. Спільно з енергетиками Чехії, Угорщини, Польщі та Австрії були реалізовані організаційні та технічні заходи, які дали можливість частині енергосистеми України розпочати синхронну роботу з енергосистемою Європи. Сьогодні компанія займається реалізацією проекту приєднання енергосистеми всієї України до європейської.

В 2000 р. після шестирічного простоювання силами компанії було відновлено роботу найбільшого в колишньому СРСР заводу з виробництва скляних ізоляторів для ліній електропередач усіх напруг. Нині продукція Львівської ізоляторної компанії, в якій Ігор Євгенович працює віце-президентом, експортується в більш ніж 30 країн світу. Робочі міся одержали понад 500 працівників.

У 1983 році І. Є. Вовк закінчив аспірантуру. Він кандидат технічних наук, автор десятків винаходів та друкованих праць. Неодноразово нагороджувався почесними грамотами та подяками, хоча найбільше цінує повагу численних друзів, колег, простих людей. Серед багатьох захоплень особливо виділяє автомобілі та великий теніс.

І. Є. Вовк на зустрічі з партнерами. Німеччина, 2007 р.

Його дружина Тетяна також випускниця теплотехнічного факультету Львівської політехніки. Разом виховали двох дітей. Син прийняв рішення піти шляхом своїх батьків — він навчається у цьому ж університеті на спеціальності «Теплові електричні станції».

Життєве кредо Ігоря Євгеновича — *«Ніколи не здаватись, випромінювати оптимізм, бути добрим до людей та вимогливим до себе».*

ВОВКАНИЧ Федір Васильович

Випускник механіко-технологічного факультету (1968 р.)

Голова правління
ВАТ «Геліос», м. Ужгород

Народився 2 листопада 1941 р. в с. Мшанець Старо-самбірського району Львівської області у селянській родині.

Захоплення інженерною справою вплинули на вибір механіко-технологічного факультету Львівського політехнічного інституту, куди Федір Вовканич поступив у 1963 р. Отримавши у 1968 р. фах інженера-механіка, був направлений на Ужгородський машинобудівний завод.

Працюючи майстром на цьому заводі, проявив організаторські здібності і в 1970 р. призначений на роботу спочатку інструктором, потім секретарем міської партійної організації.

У 1975–1982 рр. Ф. В. Вовканич працював на посаді першого заступника голови Ужгородського міськвиконкому. Чимало зробив на ниві житлового і комунального будівництва міста. З 1982 р. обіймає посаду головного інженера Ужгородського заводу побутової хімії і організовує його модернізацію, випуск конкурентоспроможної продукції.

В 1987 р. призначений директором маргаринового заводу. За два роки завод був побудований і зданий в експлуатацію. У 1993 р. на його базі створено Відкрите акціонерне товариство «Геліос».

Працюючи керівником підприємства, Ф. В. Вовканич зумів налагодити випуск нових видів продукції: м'яких маргаринів, майонезу, кетчупу, олії, гірчиці. У 1994 р. разом з польською фірмою було організовано спільне підприємство «Сонях», на якому впровадженню нові технології, розширено асортимент, поліпшено упаковку та дизайн продукції, що користувалась великим попитом у споживачів.

Для реалізації стратегічних завдань підприємства в 1998 р. започатковано співпрацю з провідною фірмою «Вальтер-Рау» з Німеччини. Завдяки іноземним інвестиціям постало спільне німецько-українське підприємство «Геліос-Вальтер-Рау» і вперше почало випуск

українського м'якого маргарину. Були відкриті фірмові магазини в м. Ужгороді, районних центрах області та в Києві. Нині ВАТ «Геліос» є домінуючим на Закарпатті з виробництва майонезу, кетчупу, гірчиці, розливу олії.

Східно-Українська Академія бізнесу у 1998 р. нагородила голову правління ВАТ «Геліос» Ф. В. Вовканича Міжнародною нагородою «Золотий Меркурій» за особистий внесок у соціально-економічний розвиток Закарпатської області та зміцнення позицій українського бізнесу в Європі.

В 1998 р. Федір Васильович обраний депутатом обласної Ради, призначений головою комісії з промислової політики і прикордонної співпраці. Він член РУХу, заступником голови Закарпатської обласної організації. Був одним із ініціаторів встановлення пам'ятника Т. Г. Шевченку в м. Ужгороді.

Федір Васильович простує по життю відкритим і прямим шляхом, вболіваючи за власне виробництво, свій регіон, державу. Велику увагу приділяв і приділяє благодійницькій діяльності. Постійно допомагає рости малюків, позбавлених батьківської турботи, сприяє літераторам, скульпторам, релігійним общинам різних конфесій.

У травні 2008 р. дружною студентською сім'єю відзначили 40-річчя закінчення вузу — відвідали університет, посиділи в аудиторіях, згадали викладачів, цікаві події студентського життя, поїздки в колгоспи на збирання врожаїв, всякі веселі пригоди на військових навчаннях.

З дружиною Тетяною Михайлівною познайомився у Львові під час навчання. Мають сина, доньку і двох онуків.

Вміє Федір Васильович майструвати, займається бджільництвом, садівництвом, виноградарством, робить чудесне вино, веде активний спосіб життя. Це його життєве кредо і це його хобі. По життю він прагматик і добре знає, що є горизонт — світло, до якого треба йти.

Ф. В. Вовканич із хором на відкритті пам'ятника Т. Г. Шевченку, м. Ужгород

ВОРОНА Олександр Іванович

Випускник радіотехнічного
факультету (1981 р.)

Голова правління
ВАТ «Проектно-конструкторський
інститут конвеєробудування»

Народився я 20 січня 1960 р. у Львові, в родині інженерів Івана Ворони та Стефанії Гуньовської. Батьки прищепили мені й моїм братам любов до Книги, пристрасть, яку я зберіг дотепер.

Після закінчення в 1976 р. школи продовжив освіту у славній Львівській політехніці, вступивши, всупереч сподіванням батьків, не на якийсь із механічних, а на радіотехнічний факультет. На той час ще жила легенда радіофакультету — Юрій Теофанович Величко, нам ще викладав Євген Федорович Замора, ну, а ім'я Йосипа Андрійовича Захарії ще й досі викликає трепет у студентів. Навіть теперішній ректор Національного університету «Львівська політехніка» Юрій Бобало, був тоді лише випускником аспірантури, а ми — його першими студентами. На зустрічі однокурсників у 2006 р. приємно було побачити багатьох із тих, хто щедро ділився із нами своїми знаннями.

Після закінчення Політехніки я почав працювати на Львівському заводі ім. Леніна — найбільшому і найпотужнішому підприємстві Львівської області, справжній кузні кадрів. З 1981 по 1989 рік працював інженером-конструктором та керівником групи конструкторів у Службі головного конструктора, яка одночасно мала статус Спеціального конструкторського бюро «Промінь». Займався супроводом техніки військового призначення. Часто й подовгу бував у відрядженнях, зокрема на полігонах на Півночі та у Центральній Азії.

Отримавши в родині патріотичне виховання, я не міг стояти осторонь визвольного руху, який відродився наприкінці 80-х років у Львові. У жовтні 1989 р. громада довірила мені очолити профспілкову організацію об'єднання. Відтак я обирався членом президії обкому профспілки працівників радіоелектроніки та членом ЦК профспілки. В 1990 р. мене було обрано депутатом Львівської обласної ради депутатів. І я пишаюся тим, що мав високу честь і щастя працювати в тій спільноті, яку пізніше народ назвав «першими демократами».

У 1995 р. я повернувся у промисловість. Працював заступником начальника Науково-технічного управління Державного радіотехнічного концерну, заступником директора ТзОВ «Підкова». Одночасно здобував другу вищу освіту — юридичну. Набуті знання та юридичний досвід не раз добре прислужились мені як керівникові підприємства. Найважливішою у моїй юридичній прак-

тиці справою вважаю головування в Арбітражі, який розглядав спір між Федерацією профспілок України та Кабінетом міністрів України у 2006 р.

З 2004 р. я очолюю правління ВАТ «Проектно-конструкторський інститут конвеєробудування». Колишнє провідне підприємство галузі підйомально-транспортного обладнання внаслідок занепаду машинобудування залишилось без замовлень і набуло стійкої тенденції до банкрутства. Однак за останні чотири роки внаслідок енергійних заходів ситуація змінилась. Підприємство не має заборгованостей перед бюджетом та по зарплаті. Повністю комп'ютеризовано процес проектування. Інститут не відвертаючись від галузі машинобудування, все більше співпрацює з підприємствами промисловості будівельних матеріалів та гірничо-видобувної промисловості. Відновлюємо зв'язки із зарубіжними партнерами.

Одне слово, інститут відроджується. Єдине, що стримує цей процес, — брак кваліфікованих фахівців. І це проблема не лише нашої галузі. Причина цього, зокрема, у заниженому соціальному статусі інженера та ще й часто невисокому рівні підготовки.

Отож, складаючи пошану alma mater, до слів подяки додаю побажання виховувати у майбутніх інженерів професійну гордість та давати ґрунтовні знання, на які ця гордість мала би опиратись.

Матвійків Михайло Дмитрович, професор, доктор технічних наук; Янгурський Констянтин Іванович, професор, кандидат технічних наук; Закалик Любов Іванівна, доцент, кандидат технічних наук, лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки за 2003 р.; Захарія Йосип Андрійович, доцент, кандидат технічних наук; Притуляк Ярополк Григорович, доцент, кандидат технічних наук

ГАЙДОШ Іштван Ференцович

Випускник факультету
автомобілів та автомобільного
господарства (1995 р.)

Берегівський міський голова
Закарпатської області

Народився 5 травня 1971 р. у с. Яноші Берегівського району Закарпатської області. У 1988 р. вступив до Тульського політехнічного інституту (Росія), згодом перевівся на навчання до державного університету «Львівська політехніка», який закінчив 1995 року, здобувши спеціальність інженера-механіка.

Іштван Ференцович має дві вищі освіти. У 2004 р. він закінчив Ужгородський державний інститут інформатики, економіки і права, отримавши вищу освіту з підготовки «Право» та кваліфікацію «бакалавр». Продовживши навчання, через рік закінчив Закарпатський державний університет за кваліфікацією «спеціаліста з права».

Трудову діяльність І. Ф. Гайдош розпочав, ще будучи студентом Львівської політехніки, на посаді директора ТОВ «Нумінатор».

У 1998 р., коли йому було лише 27 років, Іштвану Ференцовичу вперше довірили відповідальну посаду, що вимагає не лише знань, а й уміння працювати з людьми, — обрали головою Берегівської районної ради, а через два роки він став головою Берегівської райдержадміністрації.

Упродовж 2002–2006 рр. він був народним депутатом України IV скликання, секретарем Комітету Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин та міжнародних відносин.

У 2006-му земляки Іштвана Ференцовича, зважаючи на його заслуги перед своєю малою батьківщиною, глибокий патріотизм, а головне, уміння піклуватися про всі верстви населення багатонаціонального прикордонного містечка, обрали його Берегівським міським головою.

Попри постійну зайнятість на високих державних посадах, Іштван Ференцович завжди знаходив час для громадської роботи. Із 2002 р. він очолює Демократичну спілку угорців України.

Упродовж 2005–2007 рр. І. Ф. Гайдош був обраний головою Демократичної партії угорців України. Нині він заступник голови цієї партії.

У 2004 р. Іштвана Ференцовича нагородили орденом «За заслуги» III ступеня.

Незважаючи на те, що І. Ф. Гайдош має дві вищі освіти, він ніколи не забуває про свій перший вищий навчальний заклад — Львівську політехніку. З глибокою вдячністю за науку і повагою згадує викладачів університету, зокрема Мирослава Петровича Козлинського, людину чуйну, доброзичливу, чудового викладача і науковця. Іштван Ференцович на все життя запам'ятав, як він уміло і професійно читав лекції студентам.

Одним із головних захоплень І. Ф. Гайдоша є футбол, а ще бокс, яким він активно займався в юності.

Іштван Ференцович разом з дружиною та дітьми

Та найбільше Іштван Ференцович любить свою сім'ю — дружину і трьох синів. Саме їй він приділяє весь свій вільний час.

За увесь період своєї професійної діяльності І. Ф. Гайдош дотримувався і дотримується життєвого кредо — «З людьми та для людей». Іштван Ференцович на різних посадах завжди працював щиросердно з людьми і для людей.

ГАРЯЧИЙ Геннадій Пилипович

Випускник
геодезичного факультету
(1973 р.)

Заступник директора
Топографо-геодезичного
республіканського унітарного
підприємства «Білгеодезія»,
м. Мінськ, Республіка Білорусь

Народився 16 грудня 1950 р. у м. Поморяни Львівської області в робітничій родині Пилипа Савелійовича та Марії Петрівни. Геннадій з дитинства мріяв обрати спеціальність, пов'язану з геологією, географією, подорожами. Тому після закінчення у 1968 р. школи з відзнакою (срібна медаль) вступив на геодезичний факультет Львівського політехнічного інституту, адже його мрії відповідала саме професія геодезиста.

У 1973 р. отримав диплом інженера-аерофотогеодезиста і був направлений на роботу на Підприємство № 5 (нині — РУП «Білгеодезія») в столицю Білорусі — м. Мінськ. У «Білгеодезії» Геннадій Пилипович працює й нині, понад три десятиліття, пройшовши трудовий шлях від інженера-аерофотогеодезиста топографо-геодезичної експедиції до заступника директора підприємства.

У 1982 р. Г. П. Гарячого відрядили до Монгольської Народної Республіки, де він упродовж трьох років обіймав посаду консультанта з демаркації державного кордону між МНР та КНР і нівелюванню II класу.

Геннадій Пилипович ніколи не стояв осторонь і громадської діяльності. Протягом 1986–1995 рр. його обирали головою профкому Топографо-геодезичного республіканського унітарного підприємства «Білгеодезія». З 1991 до 1995 р. він був народним депутатом Центрального району м. Мінська.

За сумлінну працю та високий професіоналізм Г. П. Гарячий нагороджений грамотами Головного управління геодезії й картографії при Раді Міністрів СРСР, Державного управління геодезії і картографії Монгольської Народної Республіки, Комітету геодезії при РМ Республіки Білорусь, знаком Українського товариства геодезії й картографії «За заслуги в геодезії й картографії».

Своїм професійним становленням Геннадій Пилипович значно завдячує рідному Національному університету «Львівська політехніка». З особливою теплотою й повагою

згадує він викладачів геодезичного факультету, які прищеплювали студентам любов до цієї професії: А. Л. Островського, З. Ф. Патову, Я. М. Костецьку, В. Я. Фінковсько-го, Х. В. Бурштинську, І. С. Тревого та ін.

Крім Г. П. Гарячого, нині в РУП «Білгеодезія» обіймають різні посади ще шість випускників геодезичного факультету Львівської політехніки. Всі вони пишаються тим, що працювали з випускником цього навчального закладу 1959 р. — Георгієм Станіславовичем Таразевичем, згодом — директором цього підприємства, Головою Верховної Ради БРСР, Головою Комітету геодезії при Раді Міністрів Республіки Білорусь.

*Зустріч випускників геодезичного факультету Львівської політехніки.
Зліва направо: О. Є. Галкін, Р. М. Анін, Г. П. Гарячий, В. П. Казакевич, А. І. Гордюк*

У родині Г. П. Гарячого в різні роки професію геодезиста обрали вісім чоловік, п'ять із них закінчили геодезичний факультет Національного університету «Львівська політехніка».

Випускницею цього інституту, теж геодезичного факультету (спеціальність «Інженерна геодезія») є й дружина Геннадія Пилиповича — Олена Борисівна (Максимович). Нині вона працює провідним інженером у Республіканському унітарному підприємстві аерокосмічних методів у геодезії «Білаерокосмогеодезія», м. Мінськ.

Разом виховали двох дітей.

ГЕЛЕТІЙ Григорій Миколайович

Випускник теплотехнічного факультету (1977 р.)

Перший заступник голови правління ВАТ «Інститут гірничо-хімічної промисловості» (ГІРХІМПРОМ)

Народився 31 травня 1955 р. у м. Львові в родині світлої пам'яті викладача Львівської політехніки Миколи Григоровича та лікаря Марії Павлівни.

Саме батько вплинув на подальший вибір професії двох синів. Адже він часто розповідав вдома про інститут у якому працював, про спеціальності, які там можна здобути. Тож спочатку на механіко-машинобудівний факультет Львівського політехнічного інституту вступив старший брат Григорія. У 1972 р. після закінчення Львівської середньої школи № 1 став студентом політехніки і Григорій Миколайович, але теплотехнічного факультету — спеціальність «Теплогазопостачання і вентиляція».

У жовтні 1977 р. після закінчення інституту почав працювати у Всесоюзному науково-дослідному і проектному інституті сірчаної промисловості (ВНДПСірка). Спочатку обійняв посади інженера, провідного інженера. Згодом його призначили керівником групи у відділі теплопостачання та вентиляції. Через деякий час Григорій Миколайович перейшов у сектор полімерної сірки і обійняв посаду старшого інженера. Згодом — молодшого наукового співробітника, наукового співробітника Всесоюзного науково-дослідного і проектного інституту сірчаної промисловості з дослідним знаком (з 10 жовтня 1994 р. — ВАТ «ГІРХІМПРОМ».

У 1992 р. його призначили завідувачим відділом зовнішньоекономічних зв'язків, заступником директора з комерційних питань, заступником генерального директора, старшим науковим співробітником. У 1994 р. він обійняв посаду заступника голови правління відкритого акціонерного товариства «Інститут гірничо-хімічної промисловості». З 2002 р. і по нині Г. М. Гелетій — перший заступник голови правління ВАТ «ГІРХІМПРОМ».

Григорій Миколайович зробив значний внесок у розвиток хімічної промисловості, був одним з організаторів і взяв безпосередню участь у будівництві багатьох об'єктів хімічної і гірничо-хімічної промисловості як в Україні, так і за кордоном. Зокрема організував і налагодив процес

грануляції сірки в м. Ярославль (Росія), був одним з організаторів проектування і пуско-налагоджувальних робіт на гірничо-збагачувальному комплексі в Абу-Тартур.

Г. М. Гелетій є автором 30 наукових праць, 16 авторських свідоцтв та патентів на винаходи.

Він нагороджувався почесними грамотами Міністерства промислової політики України та Львівської облдержадміністрації.

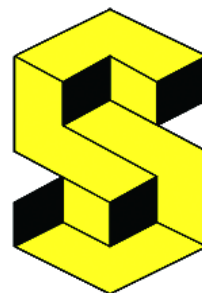
Протягом багатьох років керував дипломними проектами випускників Львівської політехніки.

Хоч минуло багато часу, відколи Григорій Миколайович залишив стіни рідного політеху, та й досі живуть в його пам'яті яскраві епізоди із студентського життя. Так, в інституті всі хлопці захоплено грали в шашки, проводили турніри. Деяких викладачів це дратувало, оскільки часом закінчували партії після дзвоника, а деякі — пропонували зіграти з ними, швидко програвали, і вже всі уважно слухали лекцію.

Чудові спогади залишилися у Г. М. Гелетія про викладачів Львівської політехніки Євгена Мирославо-вича Івануся та Юхима Борисовича Іванковіцера.

З інститутської лави і по сьогоднішній день Г. М. Гелетій грає в бадмінтон. Він любить також займатися мисливством, риболовлюю і збиранням грибів.

Вірним другом та порадиником для Григорія Миколайовича є дружина Лариса, з якою він ділить всі радощі і прикроці.

ГІРНИК Євген Олексійович

Випускник хіміко-технологічного факультету (1976 р.)

Голова секретаріату коаліції демократичних сил Верховної Ради України VI скликання, народний депутат України IV і V скликань

Народився 11 січня 1954 р. у м. Калуші Івано-Франківської області. Батько Олекса Миколайович — відомий діяч українського національно-визвольного руху, член ОУН, багаторічний в'язень польських та сталінських таборів, знаменитий своїм подвигом 21 січня 1978 р., коли в знак протесту проти московсько-більшовицької окупації України самоспалився на Тарасовій горі в м. Каневі. Мати Кароліна Іванівна (світлої пам'яті) — бухгалтер.

На вибір професії Євгена Олексійовича вплинуло місце його народження — м. Калуш, де в 60-ті роки ХХ ст. бурхливо розвивалась хімічна індустрія і потрібні були кваліфіковані інженерні кадри. Хоча він мав схильність і до гуманітарних дисциплін, зокрема історії, філософії, права, але дітям колишніх політв'язнів доступ до них у радянські часи був закритий.

Є. О. Гірник розпочав свою трудову діяльність на хімічних підприємствах рідного міста. Працював апаратником цеху каустичної соди, згодом — майстром, старшим майстром, начальником відділення сульфатної збагачувальної фабрики Калуського виробничого об'єднання «Хлорвініл». У 1983 р. призначений старшим інженером з техніки безпеки та охорони природи заводу калійних добрив. У часи «перебудови» Євген Олексійович активно долучився до громадсько-політичних рухів того часу.

Подальша кар'єра Є. О. Гірника пов'язана з роботою в органах державної влади та політичною діяльністю.

У 1990–1991 роках обирався мером м. Калуша. Упродовж 1994–1999 рр. — перший заступник голови Калуської районної державної адміністрації, звідки змушений звільнитися через незгоду з курсом тодішнього Президента Л. Кучми.

Протягом 2000–2002 рр. Євген Олексійович працював віце-президентом ТОВ «Регіональне агентство економічного розвитку» та очолював Івано-Франківську обласну організацію КУН. У березні 2002 р. обраний народним депутатом України, у 2006 р. — переобраний народним депутатом за списками блоку «Наша Україна». У червні 2007 р. достроково, за власною заявою склав депутатські повноваження.

Із січня 2008 р. Є. О. Гірник працює головою секретаріату правлячої коаліції депутатських фракцій БЮТ та «НУ—НС» у Верховній Раді України. Він автор

та співавтор 18 законопроектів, має численні публікації в пресі та Інтернеті.

Роль рідного вищого навчального закладу у своєму житті Євген Олексійович оцінює надзвичайно високо, фактично він дав йому всі необхідні базові знання. Зв'язок з інститутом Є. О. Гірник періодично підтримує після його закінчення. Зустрічається з однокурсниками та окремими викладачами. У 2006 р., в тридцять річницю, з двох груп ХТК зібралося 18 випускників.

Запам'ятались зустрічі з нині покійним ректором професором Рудавським, який активно співпрацював з Калуським ВАТ «Оріана». Незабутньою є праця в студентських будівельних загонах.

Невелика група випускників політехнічного інституту 1976 р., які зараз проживають у м. Києві, підтримують тісні стосунки і є своєрідним київським земляцтвом Львівської політехніки.

У вільний час Євген Олексійович любить автомобільні та пішохідні мандрівки, захоплюється збиранням грибів та ягід.

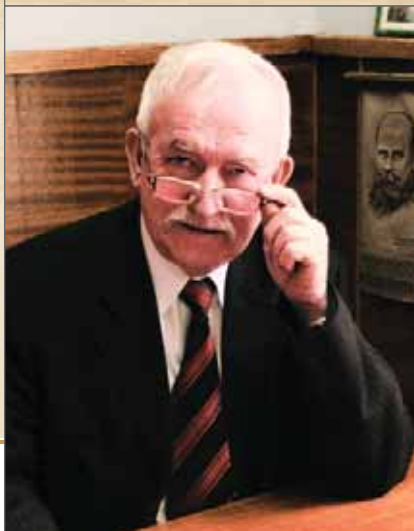
Разом з дружиною, яка за фахом медик, виховали доньку, що пішла шляхом матері. Мають зятя та внука Олексійка.

У житті Є. О. Гірник керується кредо: *«Безвихідних ситуацій не буває, хто шукає — той знаходить, хто хоче — той свого доб'ється».*

Нагорода від Президента України

ГЛУБІШ Петро Андрійович

Випусник
хіміко-технологічного
факультету (1962 р.)

Професор кафедри хімії
Київського національного
університету технології та дизайну
*Доктор технічних наук, професор,
академік АІН України, заслужений
діяч науки і техніки України,
заслужений винахідник України,
лауреат Державної премії України
в галузі науки і техніки*

Народився 10 липня 1938 р. у с. Маковисько Ярославського району Рясевського воєводства (Польща) в родині Марії Іванівни та Андрія Федоровича. У 1955 р. закінчив середню школу у с. Біще Березанського району Тернопільської області.

Вищу освіту здобув у 1962 р. на хіміко-технологічному факультеті Львівського політехнічного інституту.

Наукову діяльність П. А. Глубіш розпочав в Українському науково-дослідному інституті текстильної промисловості, де працював упродовж 1962–1975 рр., а потім — у Науково-дослідному інституті з переробки штучних та синтетичних волокон.

З 1986 р. Петро Андрійович обіймає посаду професора Київського національного університету технології та дизайну, вміло і плідно поєднуючи педагогічну роботу з науковою.

Петро Андрійович — один із провідних вчених у галузі хімічної технології волокнистих матеріалів. Під його керівництвом успішно проведені комплексні фундаментальні дослідження зі створення принципово нових видів конкурентоспроможних матеріалів, наукоємних, екологічно-орієнтованих технологій і забезпечено їх масове впровадження.

Професор П. А. Глубіш також створив низку принципово нових високоефективних препаратів різного призначення, які масово використовуються в різних галузях промисловості, а саме:

– препарат ГПА, який різко знижує забруднювання текстильних виробів і на 20–30 відсотків підвищує їхню зносостійкість, що дає можливість зменшити матеріаломісткість, поліпшити якість і збільшити термін експлуатації текстильних матеріалів;

– диспервод ГПА-ГУ — полегшує видалення бруду з текстильних виробів;

– белгід Щ і амкіроз ЛМК, які синтезовані зі шкіряних відходів, для пікелювання і наповнення натуральних шкір;

– белгід С — як замітник імпортованих клеїв при виробництві вуттєвого картону;

– пластифікатор амкіроз (п'ять марок), введення якого в бетон дає можливість на 20–30 відсотків збільшити

його міцність або на 10 відсотків зменшити витрати цементу, а також поліпшити якість монолітного будівництва;

– протиморозна добавка амкармет, яка дає можливість проводити монолітне будівництво при мінус 10–20° С;

– амкіроз ЛМК-4 — для зниження (в 2–2,5 рази) водопоглинання бетону.

Крім того, під керівництвом і при безпосередній участі Петра Андрійовича розроблені й впроваджені у виробництво новітні технології та матеріали: високоефективні ресурсозберігаючі мембранні технології одержання питної води з морської і очищення газів; текстильні матеріали для одягу космонавтів і інтер'єру космічних апаратів; фільтри для літакобудування тощо.

В останні роки професор П. А. Глубіш працює над створенням високотехнологічних, конкурентоспроможних ресурсозберігаючих технологій.

Успішне виконання і впровадження цих важливих науково-дослідних робіт забезпечено завдяки високому професіоналізму, титанічній працездатності, досвідченому керівництву професора, його вмінню самостійно організувати діючі творчі колективи науковців і працівників промисловості для вирішення складних науково-практичних проблем розроблення і впровадження у виробництво нових препаратів і технологій.

Всі науково-дослідні роботи виконані на рівні винаходів, запатентовані й впроваджені у виробництво зі значним економічним ефектом.

Перу професора П. А. Глубіша належать близько 300 наукових праць, зокрема 2 монографії, 3 книги, 4 підручники і майже 100 авторських свідоцтв і патентів на винаходи.

Петро Андрійович пишається тим, що закінчив Львівську політехніку, із вдячністю і великою шаную згадує тодішніх талановитих високопрофесійних викладачів інституту.

Разом з дружиною П. А. Глубіш виховав двох доньок. Вже діждалися і трьох онуків.

Аналіз усіх етапів життя Петра Андрійовича підтверджує його кредо, за яке взято вислів великого Камєн'яра Івана Франка — «Працювати, працювати і в праці сконатити».

ГОНЧАР Анатолій Іванович

Випускник радіотехнічного
факультету (1961 р.)

Директор
Науково-технічного центру
панорамних акустичних систем
НАН України

*Член-кореспондент НАН України,
лауреат Державної премії СРСР,
заслужений діяч науки
і техніки України*

Народився 27 грудня 1931 р. у м. Орхів Запорізької області в родині зв'язківця залізничної станції Івана Марковича та завідувачої їдальнею Віри Юхимівни.

У жовтні 1951 р. був призваний до лав Радянської армії. Саме під час проходження військової служби в окремому батальйоні зв'язку в Анатолія виникло тверде бажання навчатися на радіотехнічному факультеті Львівського політехнічного інституту.

Після закінчення вищого навчального закладу в 1961 р. А. І. Гончар був направлений на роботу в ОКБ Міністерства суднобудівної промисловості СРСР м. Бельці (Молдова), що займався розробкою гідроакустичної апаратури. Там він пройшов шлях від інженера до заступника генерального директора ВО, наукового керівника і головного конструктора багатьох НДДКР, наукового керівника підрозділів створення ехолотів, ехолідомірів, лагів, панорамних засобів, спецтематики для Військово-морського флоту.

Анатолій Іванович — головний конструктор перших в Радянському Союзі гідролокатора бокового огляду ГЕБО-100, гідроакустичних комплексів ГКБО-500 та ГКБО-2000, цілком автоматичного ГБО «Зйомка-Янтар» для автономного ненаселеного підводного апарату з глибиною використання до 6000 м, гідролокатора великої дальності дії ГБО-6000 зі смугою огляду до 50 000 м.

За роки роботи ним виконано великий цикл фундаментальних теоретичних і масштабних експериментальних досліджень з вивчення та вирішення проблемних питань, пов'язаних із забезпеченням високої ймовірності виявлення особливостей донного рельєфу і затонулих об'єктів, у т. ч. малорозмірних та замулених, підвищення продуктивності й ефективності гідроакустичних засобів вивчення дна океанів і морів.

У 1979 р. захистив дисертацію на здобуття вченого ступеня кандидата технічних наук, у 1988 р. — доктора технічних наук, має вчене звання старшого наукового співробітника, у 2006 р. обраний членом-кореспондентом НАН України.

У складних економічних умовах перехідного періоду, в 1993 р. Анатолій Іванович створив і очолив у Запоріжжі єдину академічну установу — Науково-технічний центр панорамних акустичних систем НАН України, який успішно розвивається, виконує фундаментальні та прикладні

дослідження з метою розробки нових високоефективних гідроакустичних засобів, спрямованих на забезпечення пріоритету розвитку конкурентоспроможної економіки і зміцнення науково-технічного потенціалу України.

Під його науковим керівництвом створені сучасні засоби для досліджень Світового океану: гідролокатори ГЕБО-100М, ГБО-50, ГБО-100МП, ГБО-100МПА, ехолот ЕМ-100, профілограф ПГ тощо.

Лауреат Державної премії СРСР в галузі гідролокації (1981 р.), заслужений діяч науки і техніки України (2002 р.).

А. І. Гончар є автором більше 140 наукових праць, зокрема 3 монографій у галузі гідролокації, понад 30 авторських свідоцтв СРСР та 10 патентів України на винаходи, головним редактором щорічного міжнародного збірника наукових праць «Гідроакустичний журнал».

Він — член Санкт-Петербурзького гідрографічного товариства, координаційної ради з питань розвитку інфраструктури о. Зміїний при Верховній Раді України, науковий координатор робіт з боку НАН України в Запорізькому регіоні, а також у спільному російсько-українському проєкті «Моніторинг структури хвильових процесів...», член координаційної ради Придніпровського наукового центру НАН України, радник Гетьмана Українського Реєстрового Козацтва, генерал-полковник УРК.

У становленні А. І. Гончара як ученого та особистості велику роль відіграли викладачі ЛПІ: декан РТФ Ю. Т. Величко, заст. декана Е. М. Мушкарден, Ю. А. Шевцов, Р. Д. Гріцків, Н. М. Синіцина, І. А. Захарія, Р. Х. Сунчелєєв, Є. Ф. Замора. З однокурсниками та викладачами Анатолій Іванович підтримує стосунки усе життя.

За майже 50-літню трудову діяльність на науковій ниві А. І. Гончар здобув багато урядових та відомчих нагород.

Основним захопленням його є наукова робота, діти Юра і Тая, внучки Наташа і Катя (нехай вони здолають більше, підуть далі), а хобі — риболовля.

Життєве кредо Анатолія Івановича — *«Я не міряв час наперстками, не шукав простих шляхів, в кожний крок позначений верстами, серце кликало — і я з правдою і вірою в перемогу гідно йшов, як тільки міг».*

Світовий океан безмежний в просторі і часі. Велетенський вклад дослідника в його вивчення є тільки штрих в наукове майбутнє задля добробуту людства.

ГОРНИЙ Михайло Михайлович

Випускник будівельного
факультету (1983 р.)

Президент малого приватного
підприємства «Виробничо-
комерційна фірма «Гелікон»

*Кандидат економічних та історичних
наук, заступник голови Всеукраїнського
громадського об'єднання «Конгрес
українців Холмицини і Підляшшя»*

Народився 16 квітня 1960 року на Хмельниччині. У 1983 р. закінчив будівельний факультет Львівського політехнічного інституту, отримавши кваліфікацію інженера-будівельника. Навчався в аспірантурі Всесоюзного науково-дослідного інституту економіки і управління будіндустрією. Після закінчення Львівської політехніки працював у тресті «Львівспецкомунбуд», об'єднаннях «Львівміськбуд» і «Якутагропромбуд» (Росія).

У 1992 р. у Львові М. М. Горний заснував та очолив мале приватне підприємство — виробничо-комерційну фірму «Гелікон». Нині це одне з підприємств-лідерів в Україні з пошиття спецодягу для працівників різних галузей вітчизняного народного господарства. Фахівці «Гелікона» з 1999 року налагодили тісну співпрацю з виробництвами Данії, Польщі, Швеції, Франції з пошиття найсучасніших моделей робочого спецодягу. Для забезпечення високої продуктивності праці та якості продукції на рівні євростандартів придбано найсучасніше швейне обладнання з Німеччини, Японії, Франції, Кореї, Росії, Білорусі. У 2000 році на виробничій базі фірми «Гелікон» створено спільне українсько-французьке підприємство з виготовлення одноразового робочого спецодягу, що користується щоденним попитом у Європі. Продукція підприємства отримала сертифікат ISO 9001:2000. «Гелікон» забезпечує вітчизняних клієнтів необхідним асортиментом спеціалізованих інструментів для вимірвальних, деревообробних, слюсарно-монтажних, будівельних, господарських, різальних робіт, а також електроінструментом фірм Bosch, Skil, Einhell, Stayer.

Завдяки бездоганній репутації в Україні та за кордоном, «Гелікон» став офіційним дилером з продажу японських автомобілів марок «Mazda» і «Suzuki», мотоциклів «Suzuki» та запасних частин до них у Західному регіоні України. Станція технічного обслуговування автомобілів «Гелікону», де забезпечені найкомфортніші умови для клієнтів, зорієнтована на гарантійне і післягарантійне обслуговування й ремонт автомобілів «Mazda», «Suzuki» та інших марок. Фірма «Гелікон» також надає побутові послуги населенню. Нещодавно відкрили двері сучасні готелі на 300 місць із ресторанами і конференц-центрами.

Маючи штат висококваліфікованих фахівців і досвід виконання будівельних робіт, фірма споруджує сучасне комфортне житло для населення Львова та області.

Президент «Гелікона» — відомий на Львівщині меценат і добродій. Значні кошти фірма спрямовує на будівництво культових споруд, у благодійні фонди, на організацію культурно-масових і спортивних заходів. Надається постійна спонсорська допомога Асоціації професійного боксу Львівщини і гандбольній команді «Галичанка». Одним із вихованців М. М. Горного є чемпіон світу з боксу А. Котельник за версією WBA в суперлегкій вазі (квітень, 2008 р.).

М. М. Горний нагороджений нагрудними знаками «Golden Mercury» та «European Quality» Міжнародної корпорації соціального партнерства Europe Business Assambly (Оксфорд, 2005) за особистий вклад у розвиток міжнародної інтеграції та сприяння у досягненні високої якості відповідно до європейських стандартів, нагрудним знаком «Лідер XXI століття» за високі професійні досягнення, відзнаками «Україна. Демократія. Свобода», «За вірність» ім. Василя Стуса, трьома орденами Святого князя Острозького, орденом Архістратига Михайла, орденом Святого рівноапостольного великого князя Володимира I та II ступенів, орденом Святого Миколая Чудотворця та подякою від Української православної церкви за добродійність і меценатство. Лауреат рейтингу професійних досягнень «Лідер України» (2006).

Як науковець Михайло Михайлович має багато науково-дослідних тем та захоплень. У 2001 р. на підставі прилюдного захисту дисертації у Чернівецькому державному університеті ім. Ю. Федьковича «Українська інтелігенція Холмицини та Підляшшя у XX ст.» йому присуджено науковий ступінь кандидата історичних наук зі спеціальності «Всесвітня історія».

Михайло Михайлович видає книги, працює над докторською дисертацією. Обраний заступником голови Всеукраїнського громадського об'єднання «Конгрес українців Холмицини і Підляшшя».

Живе Михайло Горний за перевіренным часом принципом — усе, що він робить, повинно бути моральним і соціально відповідальним.

ГУРНІК Анатолій Володимирович

Випускник
хіміко-технологічного
факультету (1972 р.)

Голова Наглядової ради —
президент ВАТ «Керамік»,
м. Полтава

Заслужений будівельник України

Народився 4 квітня 1948 р. в м. Тернополі. Після закінчення середньої школи у 1966 р. вступив на вечірнє відділення Львівського політехнічного інституту. Одночасно працював столяром на меблевій фабриці. У 1969 р. перевівся на стаціонар Львівської політехніки, де навчався до одержання у 1972 р. диплому цього найповажнішого технічного навчального закладу Західної України.

В тому ж році А. В. Гурнік був направлений на роботу на Полтавський комбінат будівельних матеріалів. Саме на цьому підприємстві Анатолій Володимирович працює все життя. Обіймав посади старшого інженера, начальника ПТО, головного інженера, заступника генерального директора.

З 1984 року став директором підприємства. У 1996 р., коли державне підприємство акціонувалося і було перетворено у відкрите акціонерне товариство «Керамік», А. В. Гурнік обраний головою правління. З 2002 р. — голова Наглядової ради — президент ВАТ «Керамік».

Вмілий організатор, високопрофесійний фахівець, на кожній ділянці роботи проявив себе компетентним, принциповим, досвідченим спеціалістом своєї справи. За час керівництва А. В. Гурніка із цегли, виготовленої підприємством, у Полтаві збудовано тисячі об'єктів житлового та промислового призначення. Серед них варто згадати будівлі міської поліклініки та діагностичного центру, філії юридичної академії, центру дозвілля «Листопад», численні багатоповерхові житлові будинки, в тому числі й ті, що введені згідно з реалізацією програм «Житло — полтавцям» та «Житло — військовим».

Історія підприємства бере свій початок з 5 листопада 1955 р., коли на базі клінкерного заводу був збудований та зданий в експлуатацію основний цех напівсухого пресування цегли. За півстоліття свого існування підприємство по праву здобуло у регіоні визнання лідера у виробництві будматеріалів.

Сьогодні ВАТ «Керамік», на якому працюють понад 460 робітників, має у своєму складі три цехи з виробництва будматеріалів, кар'єр, цех технологічного автотранспорту та інші допоміжні ділянки, а також три дочірні підприємства. ДП «Керн» виготовляє керамзитовий

гравій, ДП «Весна» здійснює вирощування, заготівлю та збут власної та закупленої сільськогосподарської продукції, ДП «Керамік-побут» надає житлово-комунальні та побутові послуги.

Зараз ВАТ «Керамік» виготовляє різні види керамічної цегли, фасадні керамічні плитки, стінові бетонні блоки, тротуарні фігурні плитки та керамзитовий гравій. Уся продукція підприємства має сертифікат якості.

Завдяки постійному вдосконаленню форм і методів роботи, модернізації технологічних процесів товариство утримує статус конкурентоспроможного виробника. Якість продукції ВАТ «Керамік» сягає високого рівня, завдяки чому продукція користується постійним попитом на ринках України. Підприємство постійно бере участь у національних та регіональних виставках і за останній період майже щорічно нагороджувалося дипломами за високу якість та конкурентоспроможність виробленої будівельної продукції. ВАТ «Керамік» належить до Українського союзу промисловців і підприємців.

А. В. Гурнік нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2005), Почесною грамотою виконавчого комітету Полтавської міської ради (2007). Анатолія Володимировича нагороджено дипломом номінанта видання «Золота книга ділової еліти України» за заслуги в розбудові економіки України та вагомий внесок у створення гідного міжнародного іміджу держави (2007). Має він дипломи Міжнародного Академічного Рейтингу популярності та якості «Золота Фортуна» (2001), ІІІ Всеукраїнського конкурсу «Ваша акція — Ваш капітал» (2003), загальнонаціонального конкурсу «Вища проба» за високу якість та конкурентоспроможність будівельної керамічної цегли (2003), регіонального конкурсу «Полтавська марка» в номінації «Будівельний матеріал року» (2005), «Золотий знак» Українського союзу промисловців і підприємців (2005).

За заслуги у відродженні духовності в Україні та утвердженні Помісної Української Православної Церкви А. В. Гурнік нагороджений Орденом святого рівноапостольного князя Володимира Великого ІІІ ст. (2007).

Анатолій Володимирович одружений, має двох дітей. Дружина працює на ВАТ «Керамік».

ГУРКОВ Володимир Геннадійович

Випускник радіотехнічного
факультету (1985 р.)

Директор Одеської дирекції
Українського державного
підприємства поштового зв'язку
«Укрпошта»

*Кандидат технічних наук,
член-кореспондент
Академії зв'язку України*

Народився 9 лютого 1962 р. у м. Алзамай Іркутської області в робітничій родині. Батько, Геннадій Федорович, працював водієм. Загинув на підприємстві в результаті нещасного випадку, коли Володимирі було лише дев'ять років. Тому піднімала і ставила його на ноги мати Валентина Миколаївна, нині пенсіонерка.

Навчаючись у школі, Володимир Гурков проявляв неабиякі здібності до точних наук. Тому, здобувши середню освіту, вирішив продовжувати навчання на радіотехнічному факультеті Львівського політехнічного інституту. Після закінчення його В. Г. Гурков пройшов довгий складний шлях, аж поки знайшов своє справжнє місце в житті і відбувся як особистість. Упродовж 1985–1988 рр. працював електриком відділу позавідомчої охорони при Замостянському районному відділі внутрішніх справ. Згодом обійняв посади інженера, старшого інженера Управління капітального будівництва Вінницького міськвиконкому. У 1989–1991 рр. Володимир Геннадійович працював у Головному планово-економічному управлінні Вінницького облвиконкому.

З моменту проголошення незалежності України і розвитку в нашій країні ринкових відносин В. Г. Гурков зумів знайти свою нішу в нових економічних умовах. У 1991 р. очолив спільне мале підприємство «Саша», а протягом 1992–1999 рр. обіймав посаду директора акціонерного підприємства «Преса».

Відчувши, що для роботи на керівних посадах йому не вистачає спеціальних знань, Володимир Геннадійович у 1999 р. закінчив юридичний факультет Київського державного торговельно-економічного університету. Того ж року він очолив Вінницьку дирекцію Українського державного підприємства поштового зв'язку «Укрпошта». А в березні 2001 р. Володимира Геннадійовича призначили директором Одеської дирекції Українського державного підприємства поштового зв'язку «Укрпошта». Цю посаду він обіймає і нині. У 2003 р. В. Г. Гурков закінчив державну Академію при Президенті України в м. Одеса за спеціальністю «Державне управління».

Хоч у Одесі Володимир Геннадійович проживає порівняно недавно, проте місто вже стало для нього по-справжньому рідним. Саме тут він зумів реалізувати свій творчий потенціал і здобути заслужені нагороди. У 2003 році В. Г. Гурков був визнаний лауреатом муніципальної акції «Одесит року» з врученням Почесної відзнаки «Кришталева перлина». Через рік голова міськвиконкому м. Одеси нагородив його пам'ятним нагрудним знаком «60 років визволення Одеси від фашистських загарбників», а голова Одеської обласної державної адміністрації — відзнакою «60 років визволення Одещини від фашистських загарбників».

За високі досягнення у праці, особистий внесок у розвиток поштового зв'язку В. Г. Гурков нагороджений

Володимир Геннадійович — «Одесит року» (2003 р.)

Вручення Почесної грамоти Кабінету Міністрів України
губернатором Одеської області

Почесною грамотою з нагрудним знаком «Почесна відзнака» УДППЗ «Укрпошта», а також Почесною відзнакою голови Одеської обласної державної адміністрації «За вагомі досягнення в галузі зв'язку, що сприяють підвищенню авторитету вітчизняної пошти в Україні і за її межами, використання новітніх технологій, впровадження ефективних методів господарювання, плідну благодійну діяльність, високий професіоналізм».

У 2005 р. Володимира Геннадійовича нагородили Почесною відзнакою Одеського міського голови «За заслуги перед містом», а в 2007 р. — «Знак пошани». Того ж року йому оголошено Подяку генерального директора УДППЗ «Укрпошта» за особисті трудові досягнення, а також гідне представлення та піднесення іміджу української пошти на міжнародному рівні. У 2007 р. Володимир Геннадійович був нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України.

Має В. Г. Гурков також і церковні нагороди. Митрополитом Київським і всієї України Предстоятелем Української Православної Церкви Блаженнішим Володимиром за високі досягнення і заслуги перед українським народом та Українською православною церквою він нагороджений Знаком ордена «Святий Дмитро Солунський», а також В. Г. Гуркову присвоєно титул «Воїн Ордену «Святий Дмитро Солунський»».

Хоч багато літ минуло з того часу, як Володимир Геннадійович залишив стіни Львівського політеху, та саме цей вищий навчальний заклад на все життя навчив

його цінувати професіоналізм, толерантно ставитися до людей і не зупинятися на півдорозі.

Тому він і цінує людей передусім за їх відданість справі, порядність, любов до рідної землі. З такими завжди знайдеш спільну мову, бо для них головне — не власні потреби.

На думку Володимира Геннадійовича, успіху в будь-якій справі сприяє наполегливість та вміння працювати в команді. А ще важливо бути справжнім фахівцем, освіченою людиною, порядним та обов'язковим. Адже не дарма кажуть: «Скажи, хто тебе очолює, я скажу, хто ти».

В. Г. Гурков не любить високих слів і все ж він хоче наголосити — коли бачить плоди своїх зусиль, спільних з колективом, котрий йому вірить, сподівається на нього, коли відчуває, що потрібний людям, тоді й життя наповнюється новою силою та енергією. А взаємодія колективу і керівника дає гарний результат, сприяє виконанню нелегких завдань, що стоять перед поштою, у наданні її численних послуг.

Зважаючи на велику завантаженість, Володимира Геннадійовича практично не вистачає вільного часу на хобі. Проте він все життя активно займався спортом, тому і сьогодні його захопленням є гірські лижі, великий теніс.

Разом з дружиною Тетяною Олександрівною, яка викладає правознавство в Одеській академії зв'язку, вони виховали двох дітей. Донька Олександра після закінчення Одеського медичного університету навчається в інтернаті за спеціальністю «Психіатрія». Син Володимир навчається в Ришельєвському лицейі м. Одеса.

Привітання Володимира Геннадійовича Президентом України

ГУРСЬКИЙ Олександр Феліксович

Випускник геодезичного
факультету (1975 р.)

Голова правління компанії «Ельпласт»

Член-кореспондент
Академії будівництва України

Народився 1952 р. у смт Усть-Чорна Закарпатської області. В 1975 р. закінчив геодезичний факультет Львівського політехнічного інституту.

З часів демократичних перетворень в Україні Олександр Феліксович займався будівництвом на селі в системі «Укр-сількомунгоспу» — працював начальником УВТК Львівського облсількомунгоспу.

У 1996 р. О. Ф. Гурський заснував та очолив одне з перших вітчизняних підприємств з виробництва поліетиленових труб для газифікації сільських населених пунктів — ТОВ «Ельпласт-Львів», що згодом було реорганізоване в компанію «Ельпласт» (холдинг). Нині — це один з найбільших виробників полімерних труб та з'єднувальних деталей в Україні. Компанія також вкладає значні фінансування в розвиток нормативного забезпечення вітчизняної промисловості полімерних будівельних виробів. За вагомих вклад підприємства у розвиток енергозберігаючих технологій «Ельпласт-Львів» в 2004 р. стало переможцем Всеукраїнського конкурсу «Лідер паливно-енергетичного комплексу України», а роком раніше — переможцем Всеукраїнського конкурсу якості продукції «100 кращих товарів України». Система управління якістю на підприємстві сертифікована органом сертифікації TÜV NORD згідно з ISO 9001:2000.

У 2002 р. за ініціативою Олександра Феліксовича засновано Асоціацію виробників і будівельників полімерних трубопроводів, яку він очолює і нині. На сьогодні Асоціація налічує 40 членів — юридичних та фізичних осіб. Упродовж 6 років нею видається фаховий журнал «Інженерные сети из полимерных материалов», який став важливим та єдиним вітчизняним періодичним виданням у цій

галузі з пропаганди передових методів будівництва, ремонту та реконструкції інженерних мереж із застосуванням полімерних матеріалів, насамперед у розподільчих газопроводах, мережах водопостачання та водовідведення.

О. Ф. Гурський спільно з науковцями Інституту електрозварювання ім. Є. О. Патона НАН України на виробничій базі компанії проводить дослідження зварювання труб із структурованого поліетилену, що мають значні перспективи для застосування в системах газопостачання робочим тиском до 1,2 МПа, регулярно публікує свої праці з проблем виробництва полімерних труб та будівництва полімерних трубопроводів у періодичних вітчизняних науково-технічних журналах.

О. Ф. Гурський є лауреатом премії Академії будівництва України імені академіка М. С. Буднікова за роботу «Поліетиленові труби в будівництві та реконструкції інженерних мереж у сільській місцевості» (2002 р.). У березні 2003 р. Олександр Феліксович став членом-кореспондентом Академії будівництва України (відділення «Монтажні і спеціальні види робіт»).

Новий підрозділ компанії «Ельпласт» — завод з виробництва попередньоізольованих труб та фасонних частин для мереж теплопостачання

Готова продукція компанії «Ельпласт». Труби для газо- та водопостачання, водовідведення

Будівництво напірного водогону ведуть фахівці компанії «Ельпласт»

ДАВИМУКА Степан Антонович

Випускник
факультету автоматики
(1969 р.)

Народний депутат України

*Кандидат технічних наук,
доктор економічних наук,
старший науковий співробітник,
професор, член Академії
економічних наук та Академії
менеджменту і підприємництва,
заслужений економіст України*

Народився 8 лютого 1947 р. у с. Чернелиця Городенківського району Івано-Франківської області в селянській родині світлої пам'яті Антона Григоровича та Марії Степанівни.

Із золотою медаллю закінчив середню школу, вступив до Львівського політехнічного інституту. На першому курсі опублікував наукову роботу і був обраний головою Студентського наукового товариства інституту. Керував науковим товариством усі п'ять років навчання.

У студентські роки

Це був час відлиги і вільнотумства. С. А. Давимука був політично активним, на другому курсі познайомився з В'ячеславом Чорноволом, отримав доступ до самвидаву. Кілька разів Степана затримувало КДБ, але завжди його рятував тодішній командуючий Прикарпатським військовим округом Петро Лащенко, донька якого, Оля, вчилася в паралельній групі. Великим захисником студентів також був завідувач провідної кафедри обчислю-

вальної техніки професор Борис Швецький. З куратором групи Ярославом Гнатівим, не лише відомим інженером і викладачем, але й талановитим письменником, С. А. Давимука подружився на все життя.

Політехніку Степан Антонович закінчив з відзнакою у 1969 р. за спеціальністю «Математичні та лічильно-розв'язуючі прилади та пристрої».

Трудову діяльність розпочав у рідній політехніці інженером, старшим інженером, старшим науковим співробітником Галузевої науково-дослідної лабораторії. В 1977 р. перейшов працювати в СКБ мікроелектроніки в приладобудуванні на посаду провідного конструктора, пізніше — начальника відділу систем автоматизованого проектування. За ті роки опублікував близько 70 наукових праць, має 22 винаходи. Нагороджений знаком «Винахідник СРСР», двома бронзовими медалями ВДНГ та першою премією ім. акад. Вавілова за 1982 р.

У 1988 р. активно включився в національно-демократичну боротьбу. Був одним із засновників Народного Руху України. В 1990 р. обраний головою виконкому Львівської обласної ради. Під керівництвом В. Чорновола тодішня обласна рада та її виконком стали ініціаторами реформування земельних відносин, форм власності комунального господарства практично всіх сфер людського життя.

У 1992–1994 рр. Степан Антонович — Представник Президента України у Львівській області. За його ініціативи до складу Львівської політехніки був включений Військовий інститут.

Упродовж 1994–2005 рр. працював начальником Фонду державного майна України у Львівській області. Брав участь у розробці приватизаційного законодавства та програм приватизації.

Перебуваючи на високих державних посадах, Степан Антонович не припиняв наукової діяльності. Опублікував понад 80 наукових праць, з них — 14 книг.

С. А. Давимука — народний депутат України IV, V і VI скликань Верховної Ради України, заступник голови Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти.

За внесок у державне будівництво України Степан Антонович нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня.

Він — член Спілки журналістів України, віце-президент Шахової федерації України, член спеціалізованих вчених рад Львівського національного університету ім. І. Франка та Інституту регіональних досліджень НАН України. Голова опікунської ради Наукової бібліотеки Львівського національного університету ім. І. Франка, член опікунських рад Академічної бібліотеки ім. В. Стефаніка та Національного музею ім. митрополита А. Шептицького.

С. А. Давимука ніколи не переривав зв'язків з alma mater. Він підтримує дружні й ділові стосунки з керівництвом університету та багатьма професорами й викладачами. Особлива дружба була зі світлою пам'яті ректором Ю. Рудавським.

Степан Антонович захоплюється книгами-стародруками, живописом, спортом, філософією.

Зі своєю дружиною Марією виховав сина Назара й доньку Оксану, вже підрастають онуки Роман, Данило, Назар та онучка Юстина.

Життєві кредо С. А. Давимуки: «Від чорної роботи чорніють не лише руки» та «Роби добро без сподівання на вдячність».

ДІЯК Іван Васильович

Випускник нафтового
факультету (1953 р.)

Головний радник Голови правління
НАК «Нафтогаз України»
Кандидат технічних наук,
член-кореспондент Академії гірничих
наук, дійсний член Нафтогазової
академії України, почесний професор
Івано-Франківського технічного
університету нафти і газу, радник
Президента України (2005–2006)

Народився 22 липня 1929 року в с. Цеперів Кам'янсько-Бузького району Львівської області в українській селянській родині (світлої пам'яті) Василя Івановича і Тетяни Яківни. Саме батьки та вчителі місцевої школи у важкі для країни тридцяти-сорокові роки зуміли виховати у Івана Діяка ті самі риси, що визначили професійні та патріотичні позиції майбутнього вченого та одного з провідних фахівців газової промисловості України на багато років вперед.

До нафтового факультету Львівського політехнічного інституту — найкращого на західноукраїнських теренах технічного навчального закладу І. В. Діак вступає після завершення середньої освіти у 1948 році. Вибір спеціальності «Розробка нафтових і газових родовищ», з огляду перспектив розвитку галузі, був напрочуд вдалим — і країна, і вся Європа потребувала нових нафтогазових родовищ. Навчання у провідних викладачів Львова було хоч складним, але приємним заняттям — лекції читали справжні фахівці своєї справи, для кого кожний студент був особистістю, який потребував найкращих знань, вмінь, навичок. І вони надавалися студентству кожен навчальний день — Львівська політехніка з самого заснування вважалася майстернею інженерних кадрів Західної України.

Трудову діяльність після закінчення Львівського політехнічного інституту Іван Діак розпочав у перелом-

Зустріч з Патріархом Київським і всієї Руси-України Філаретом

ному для країни 1953 році в системі тресту «Прикарпатбурнафта» (м. Івано-Франківськ), пройшовши за 17 років роботи шлях від бурильника до керуючого цим трестом.

З 1970 по 1972 р. Іван Васильович був начальником відділу науково-дослідного інституту Міністерства нафтової промисловості УРСР, де зарекомендував себе талановитим винахідником і дослідником, який відрізнявся креативним мисленням, енциклопедичними знаннями та нестандартними рішеннями складних наукових проблем.

З 1972 по 1998 р. І. В. Діак працював у системі Всесоюзного об'єднання «Укргазпром» (м. Київ). Спочатку був заступником генерального директора ВО «Укргазпром» з питань буріння, з 1991 р. — директором з буріння і зовнішньоекономічної діяльності, а з 1994 р. — заступником голови правління Акціонерного товариства «Укргазпром».

За цей час під його керівництвом і за безпосередньої участі були розбурені та освоєні найпотужніші родовища України — Шебелинське, Хрестищенське, Кегичівське, Яблунівське, Єфремівське та інші. Збудовані також найбільші у світі підземні сховища газу. Майже дванадцять років І. В. Діак здійснював керівництво роботою українських буровиків при освоєнні Уренгойського газоконденсатного родовища в Західному Сибіру. Працюючи вахтовим методом, українські буровики успішно пробурили в складних кліматичних умовах сотні газових і нафтових свердловин.

Робота в Уренгої — справа справжніх чоловіків

Іван Васильович є учасником ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, в тому числі у травні 1986 року — тобто в найважчі перші дні й тижні після трагедії. Саме завдяки порадам, енергійним діям та витривалості цього вченого та його колег вдалося оперативно зменшити жакливі наслідки випромінювання аварійного реактора.

За роки незалежності І. В. Діак був ініціатором реконструкції існуючих та будівництва нових газопромислових об'єктів, які задовольняють потреби народного господарства і населення в бензині та пропан-бутані. Як фахівець високого рівня Іван Васильович брав участь у багатьох міжнародних газових конгресах, симпозиумах і конференціях, де послідовно і невтомно відстоював інтереси й авторитет газової промисловості України у світі.

У 1998–2002 рр. Іван Васильович Діак — народний депутат України, голова підкомітету з питань газової промисловості Комітету Верховної Ради України з питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики та ядерної безпеки.

У 2002–2007 рр. — Генеральний секретар Національної газової спілки України, головний редактор щоквартального інформаційного збірника «Вісник Національної газової спілки України». В 2005–2006 рр. — радник Президента України.

З 2002 року є головним радником Голови правління НАК «Нафтогаз України». І. В. Діак бере активну участь в роботі Ради національної безпеки та оборони України, у створених Президентом України комісіях з проблем енергетичної безпеки України та диверсифікації джерел і маршрутів постачання енергоресурсів до нашої держави. Член Спілки журналістів України, а також один із засновників і член Міжнародного енергетичного клубу.

Іван Васильович Діак — заслужений працівник промисловості України. Нагороджений орденами Дружби народів, Трудового Червоного Прапора, Данила Галицького, «За заслуги» II та III ступенів, а також багатьма державними медалями. Лауреат Премії Ради Міністрів СРСР. Кавалер ордену Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого III ступеня.

І. В. Діак відомий в Україні та поза її межами не лише як фахівець високого класу, але і як талановитий уче-

Виступ народного депутата І. В. Діяка у Верховній Раді України

Президент України Л. Д. Кучма вручає орден «За заслуги» II ступеня

ний, літератор, публіцист. Він автор 6 винаходів і понад 200 наукових праць, в тому числі серії монографій. Найвідоміші книги, що знайшли попит серед українського читача — «Штрихи до історії та сьогодення Компартії України» (2000 р.), «Українське відродження чи нова русифікація?» (2000 р.), «Газова промисловість України на зламі століть» (у співавт., 2000 р.), «Україна — Росія. Історія та сучасність» (2001 р.), «Енергетична безпека України» (2001 р.), «Технологія цементування нафтових і газових свердловин» (2003 р.), «Українська національна ідея. Шлях до Великої України» (2005 р.), «П'ята колона в Україні: загроза державності» (2006 р.).

Нова книга І. В. Діяка «Національна трагедія і боротьба за незалежність. Маніфест українця» (Київ, 2007 р.) присвячена переосмисленню історичного досвіду України та аналізу сучасного політичного, культурного, економічного життя в нашій країні. Автор попереджає про сьогоденні аналогії тих негативних тенденцій, які раніше призводили українську націю і державу до поразок, та підкреслює: хто попереджений — наполовину переміг. У книзі чітко сформульовані вимоги нації у маніфесті українця. Саме з цього починали шлях до історичних перемог всі великі нації.

Чільне місце Іван Васильович у своїх творах приділяє відносинам України з Росією, що традиційно посідають значне місце в українському житті. У книгах І. В. Діяка є спроби дати належні оцінки головним проблемам україно-російських відносин, а також викрити перекручування нашої історії, котрих припускається російська політика для досягнення своїх цілей. При цьому автор широко використовує, в першу чергу, роботи відомих саме російських вчених, багатьох сучасних дослідників, а також унікальні архівні матеріали. Дотримуючись усіх вимог, які ставляться перед науковими роботами, Іван Васильович спробується писати книги так, щоб зробити їх цікавими та доступними для широкого кола читачів.

Вірним помічником у житті Івана Васильовича Діяка завжди була і є його дружина Ольга Федорівна — випускниця Івано-Франківського медичного університету. Разом вони виховали двох дітей — доньку Оксану та сина Олега.

ДЕМ'ЯН Микола Михайлович

Випускник теплотехнічного
факультету (1975 р.)

Заступник головного інженера
з реконструкції Бурштинської ТЕС

Відмінник енергетики України

Народився 20 серпня 1953 року в с. Славське Сколівського району Львівської області. В 1975 р. закінчив теплотехнічний факультет Львівського політехнічного інституту (кваліфікація за дипломом — інженер-теплоенергетик) і став працювати за направленням на Бурштинській ТЕС машиністом-обхідником КТЦ, відтак машиністом енергоблоку, заступником начальника КТЦ з ремонту. З 1988 р. — заступник головного інженера станції з ремонту, а упродовж 1997–2005 рр. Микола Михайлович обіймав посаду головного інженера ТЕС. Нині він — заступник головного інженера з реконструкції.

За багаторічну сумлінну працю, значний особистий внесок у розвиток вітчизняної енергетики у 1986 р. М. М. Дем'яна нагороджено медаллю «За трудову доблесть», у 1993 р. — грамотою Мінпаливенерго України. Микола Михайлович має почесне звання «Відмінник енергетики України», є переможцем Всеукраїнського конкурсу «Лідер паливно-енергетичного комплексу 2005».

За час роботи на Бурштинській ТЕС М. М. Дем'ян бере активну участь у пошуку та втіленні нових технічних рішень, вдосконаленні технологій, впровадженні пропозицій та винаходів, технічних рекомендацій наукових організацій. Плідно співпрацює із фахівцями низки науководослідних та науково-навчальних установ, зокрема: Львів-АТЕПу, ЦКТИ (м. Санкт-Петербург), ЛьвівОРГРЕСу, ВТІ (м. Москва), ФМІ (м. Львів), Національного університету «Львівська політехніка», Інституту вугільних енерготехнологій НАНУ, Інституту електрозварювання ім. Є. Патона.

За безпосередньої участі Миколи Михайловича та під його керівництвом виконано важливі впровадження по пило-газо-мазутних пальникових пристроях котлів з реалізацією високоефективної схеми подачі пилу до них високими концентраціями під розрідженням, переведено дооснащення котлів на можливість спалювання природного газу на всіх 12 енергоблоках; уперше в світовій практиці введено в експлуатацію два асинхронізовано-синхронні турбогенератори АСТГ-200 на енергоблоках №№ 10, 9; на всіх енергоблоках встановлено модулі-реєстратори температури металу пароперегрівників і газів; проведена об'ємна діагностика термо-корозійно-механічних пошкоджень металу поверхонь нагріву котлів і технологічного обладнання, а з 1996 р. розпочато предметну підготовку електростанції

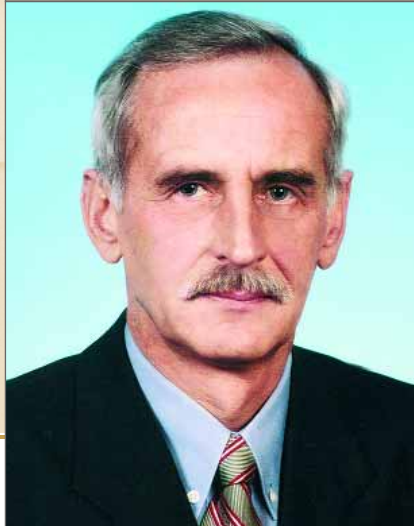
до роботи за схемою «острова Бурштинської ТЕС» з фізичним від'єднанням її від ОЕС України і перспективою включення у паралельну роботу з Європейською об'єднаною енергосистемою ОЕС UCTE, де виконано копітку роботи із впровадження проекту фірми EUROMATIC з метою приведення стану систем автоматичного регулювання турбін і системи автоматичного регулювання частоти і потужності ТЕС до вимог каталогу UCTE.

Весною 2002 р. відбулось пробне режимне включення, а з липня 2002 по червень 2003 рр. здійснювалась підконтрольна робота обладнання станції в режимі «острова» з елементами тестування та інтервенції за балансом потужності, результатом якої стало отримання колективом Бурштинської ТЕС високої оцінки від Комітету UCTE та пролонгація роботи станції в такому режимі. Паралельно в посиленому режимі на ТЕС у 1998–2005 рр. здійснено комплекс робіт з реабілітації потужності станції для гарантованого забезпечення умов експортних поставок та власного споживання, регульовальних режимів і резервування. Враховуючи технічний рівень обладнання електростанції, якому понад 40 років, а також виконуючи категоричну вимогу екологічної безпеки України, міжнародні природоохоронні домовленості, зокрема термінологію «чистого кіловату» на міжнародному ринку електроенергетики, інженерно-технічна служба Бурштинської ТЕС робить все можливе, щоб замінити застарілі електрофільтри на високоефективні золоочисні установки нового покоління.

Для подальшого вирішення екологічних проблем, реабілітації навантажувальної здатності електростанції, продовження терміну її експлуатації та збереження експортного потенціалу «острова» ВАТ «Західенерго» і Бурштинською ТЕС реалізовується програма реконструкції енергоблоків до 2010 року, опрацьована перспектива її розвитку в регламенті Енергетичної стратегії України. М. М. Дем'ян є безпосереднім керівником зазначених робіт, саме завдяки його значному професійному внеску в загальну справу енергопідприємства, Бурштинська ТЕС інтегрувалась, працює і має вагомий перспективу подальшої експлуатації згідно з європейськими стандартами.

Щасливо склалося й особисте життя Миколи Михайловича. Разом з дружиною Ярославою виховали двох дітей — сина Олега та доньку Тетяну, мають внука Дмитра.

ДУБОВСЬКИЙ Володимир Ізидорович

Випускник
електромеханічного
факультету (1972 р.)

Генеральний директор
спільного українсько-бельгійського
підприємства «Ватра-Шредер»

Народився у 1949 р. у с. Вербів Підгаєцького району Тернопільської області в родині Ізидора Лук'яновича та Євгенії Євстахіївни. В смт Підгайці здобув середню освіту. А далі дорога Володимира Дубовського в самостійне життя пролягла через культурний та науково-освітній центр Західної України — м. Львів, де він вступив на електро-механічний факультет політехнічного інституту.

Чому В. І. Дубовський вирішив здобути саме технічну освіту — відповісти нескладно. На той час вона була доволі престижною, а більшість його старших приятелів неодмінно мріяли стати інженерами.

Після романтики студентських років Володимира як молодого спеціаліста направили в Краснодарський край, на Армавірський електротехнічний завод. За чотири роки роботи на заводі він пройшов шлях від технолога до заступника начальника цеху.

Здавалося б, життя В. І. Дубовського в м. Армавірі облаштовується. Та Володимир Ізидорович прагнув повернутися поближче до дому. Наважився на це в 1975 р., влаштувавшись на науково-виробниче об'єднання «Ватра». Перші кроки утвердження Володимира Ізидоровича на цьому підприємстві були нелегкими.

Через декілька місяців тодішній генеральний директор підприємства Михайло Іванович Кондратик, ознайомившись із характеристикою молодого спеціаліста, яку надіслали з м. Армавір, запропонував йому посаду заступника начальника цеху покриття на заводі «Світлоприлад». Начальника цього підрозділу Богдана Йосиповича Ревуцького теж тільки-но призначили керівником. Тож разом узялися за справу. І, судячи з перебігу наступних подій, працювали непогано, адже невдовзі В. І. Дубовський став начальником цеху складання пуско-регулюючих апаратів.

Згодом уже сформованому керівнику довірили інше «вузьке місце» світлотехнічного виробництва — начальника цеху переробки пластмас.

Швидко минали місяці, роки. Ефективного менеджера, якому тісно стало в кріслі начальника цеху, керівництво об'єднання направило на посаду головного інженера Броварського світлотехнічного заводу на Київщині, що входив до складу відомої на весь тодішній СРСР тернопільської «Ватри».

Але, хоч престижна робота була під столицею, Володимир Ізидорович, як людина з особливим почуттям любові до рідного краю, через півтора року, в 1987 р., повернувся до

м. Тернополя й обійняв посаду заступника генерального директора науково-виробничого об'єднання «Ватра» з виробництва, а згодом — заступника держприймання з питань якості продукції.

У 1990 р. В. І. Дубовський очолив українсько-бельгійське підприємство «Ватра-Шредер». Роботу СП починав практично з нуля. Уже в 1990 р. з конвеєрів зійшла перша партія приладів вуличного освітлення. Проте, у 1996 р. для підприємства настала чорна смуга, зумовлена неконтрольованими процесами гіперінфляції.

Друге дихання і впевненість у власних силах «Ватра-Шредер» отримала в 1998 р., коли виграла тендер на освітлення головної магістралі столиці — Хрещатика. За бездоганно виконану роботу в 2001 р. В. І. Дубовський отримав престижну відзнаку міського голови м. Києва з рук самого Олександра Омельченка.

Хрещатик був лише вдалим стартом. Після цього тернопільські світлотехніки освітили багато інших міст України, зокрема Дніпропетровськ, Рівне, Луцьк.

Освітлення лялькового театру в м. Київ, виконане СП «Ватра-Шредер»

За сумлінну працю керівник СП удостоєний багатьох нагород.

Щасливо склалося й особисте життя Володимира Ізидоровича. Разом з люблячою дружиною Валентиною Михайлівною виховали двох дітей, мають уже четверо онуків, які майже всі вихідні проводять з дідусем і бабусею.

Проте Дубовські знаходять час і для своїх захоплень, разом відвідують театр. Володимир Ізидорович також любить полювати й рибалити, а ще, коли випадає вільна хвилина, багато читає.

ДУМИЧ Роман Михайлович

Випускник радіотехнічного
факультету (1966 р.)

Заступник головного інженера
Львівського державного
заводу «ЛОРТА»

Почесний радист

Народився 20 квітня 1941 р. у м. Львові в родині світлої пам'яті Михайла Теодоровича та Анастасії Теодорівни. Батько загинув на фронті в самому кінці Другої світової війни — в 1945 р.

Ще навчаючись у Львівській середній школі № 3, Роман дуже цікавився радіотехнікою, самостійно змайстрував радіоприймач, що й вплинуло в подальшому на його вибір професії.

Свою трудову діяльність Р. М. Думич розпочав у грудні 1958 р. слюсарем-складальником радіоапаратури на заводі п/с 125. На цьому підприємстві, що нині має назву ДП «Львівський державний завод «ЛОРТА» він працює й понині.

У 1961 р. Роман Михайлович став студентом радіотехнічного факультету Львівського політехнічного інституту, який успішно закінчив у 1966 р., здобувши спеціальність радіоінженера.

Повернувшись на рідне підприємство, Р. М. Думич став працювати інженером-конструктором в КБ. Спочатку займався модернізацією й виготовленням радіотехнічних пристроїв для подачі необхідних радіосигналів, що даватимуть змогу вимірювати траєкторію, швидкість та інші параметри польоту ракет, які виводили на орбіту космічні апарати. Упродовж 1968–1969 рр. він інтенсивно займався пристроями, які мали би забезпечити політ людини на Місяць.

У 1977 р. Романа Михайловича призначили на посаду заступника головного інженера Львівського виробничого об'єднання зі спеціальної техніки, яку він обіймає ось уже понад три десятиліття. За цей час займався виготовленням та інженерним супроводом приймально-передавальної апаратури для супутників системи раннього попередження ракетного нападу.

Незважаючи на величезні труднощі, що спіткали підприємство під час переходу економіки України до ринкових відносин (починаючи з 1991 р.), завод успішно пройшов реструктуризацію. Ось уже протягом семи років Р. М. Думич разом з директором заводу «ЛОРТА» В. М. Чаусом знаходять споживачів своїх виробів, і підприємство таким чином працює стабільно. Це єдиний завод у регіоні, що вижив самотужки. На сьогоднішній день ДП «Львівський державний завод «ЛОРТА»

налагодив постійні виробничі зв'язки зі споживачами своєї продукції.

Роман Михайлович неодноразово нагороджувався медалями, має відзнаку «Почесний радист» та інші нагороди. Він є також автором десяти впроваджених у виробництво винаходів, безлічі рацпропозицій.

Кілька разів Р. М. Думич навчався на курсах підвищення кваліфікації в інститутах Москви та Ленінграда. Відколи він працює на підприємстві, у виробництво введено 234 найменування виробів.

Багато води збігло з того часу, коли Роман Михайлович закінчив Львівський політехнічний інститут, але й досі живуть у його пам'яті незабутні студентські роки. Особливо запам'ятався своєю людяністю, простотою й добротою декан радіотехнічного факультету Є. Замора, а ще — спортивна сторінка з життя Львівської політехніки. Команда інституту з велоспорту на першості всіх вищих закладів України зайняла друге місце в багатоденній шосейній гонці, програвши тільки Київському інституту фізичної культури. Р. М. Думич тоді здобув звання «Майстер спорту СРСР». На той час у Львівському політехнічному інституті спортивній діяльності приділялася велика увага.

Згадує Роман Михайлович ще й поїздки в колгосп на перших курсах, де всі студенти здружилися, з великим ентузіазмом працювали на збиранні врожаїв у м. Баштанка Миколаївської області.

Роман Михайлович має одну визначальну рису характеру — він любить усе робити своїми руками. Чи то вдома господарює, чи на дачній ділянці.

Родина його — це династія випускників Львівської політехніки. Радіотехнічний факультет її також закінчила його дружина — Людмила Петрівна. Вона весь час працювала на заводі «ЛОРТА». Нині перебуває на заслуженому відпочинку.

Разом виховали двох дітей. Син Володимир — випускник Львівської політехніки. Працює в СБУ в Львівській області, має звання підполковника. Донька Ольга теж закінчила Політехніку за спеціальністю «Бухгалтерський облік і аудит». Їй присвоєно звання магістра.

Життєве кредо Р. М. Думича: *«Стався до людей так, як би ти хотів, щоб ставилися до тебе».*

ЄВТУШЕНКО Андрій Ярославович

Випускник радіотехнічного
факультету (1998 р.),
економічного факультету
(2002 р.)

Науковий співробітник Національного
лісотехнічного університету України,
заступник керівника культурно-
мистецького відділу Інституту
Громадського Лідерства,
голова творчого об'єднання «Збанок»

Народився 4 жовтня 1976 р. у м. Болахів Івано-Франківської області в родині вчителів. Ще навчаючись у школі, захоплювався технічними науками, зокрема фізикою та математикою, а також цікавився вивченням новітніх технологій та виробництвом електронної техніки. Тому й вирішив вступити на радіотехнічний факультет Львівської політехніки.

Відразу поринув у цікаве студентське життя. Особливо запам'яталися Андрію практика на помідорах у с. Котлярово Миколаївської області, коли навчався на першому курсі, заняття з військової підготовки на третьому курсі, життя в гуртожитку та багато інших захоплюючих історій.

Перші навички виробничої діяльності Андрій Євтушенко здобував на практиці на спільному українсько-словацькому підприємстві «Айлон» (в корпусах заводу «Електрон»), де він навчався технології збірки і монтажу побутової радіоапаратури. Було дуже цікаво своїми очима побачити все те, про що розповідали студентам на лекційних та лабораторних заняттях. І практиканти з радістю бралися за роботу, навіть подавали свої пропозиції щодо вдосконалення технологічного процесу.

Наступним місцем роботи А. Я. Євтушенка стало комунальне підприємство «Львівелектротранс». Починав працювати як оператор ПК, а далі — на посаді диспетчера служби руху та помічника центрального диспетчера міського електротранспорту. Водночас за сумісництвом Андрій Ярославович працював на спільному українсько-канадському підприємстві «Акан», на посаді менеджера з організації збуту та постачання. Тоді ж він вступив до університету «Львівська політехніка» на економічний факультет здобувати другу вищу освіту за спеціальністю «Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності».

Робота Андрія Євтушенка в Українському державному лісотехнічному університеті почалася на посаді провідного інженера науково-дослідного сектора. Нині він працює в цьому ж закладі, що називається уже «Національний лісотехнічний університет України» науковим співробітником науково-дослідного сектора. Займається, в основному, створенням проектів транспортних мереж на лісоексплуатаційних територіях у середовищі геоінформаційних систем (GIS) ArcView. Навчається в аспірантурі та працює над кандидатською дисертацією з економічного напрямку.

Закінчивши з відзнакою Інститут Громадського Лідерства у грудні 2007, залишився працювати в цьому закладі на посаді заступника керівника культурно-мистецького відділу, де займається організацією та проведенням культурно-мистецьких заходів і проектів, підтримує різноманітні екологічні акції.

Крім улюбленої роботи, є в Андрія Ярославовича захоплення, що стало для нього майже другою професією. Це — музика, авторська пісня. Він заснував творче об'єднання «Збанок», яке займається розвитком та популяризацією українського мистецтва, зокрема української авторської пісні і співаної поезії, виявляє і підтримує талановитих молодих виконавців. Першу свою пісню А. Я. Євтушенко написав на другому курсі університету — на аркуші формату А3, на якому з другого боку був зміст курсової роботи з матеріалознавства.

Записав три свої авторські альбоми: «Туга за серцем твоїм» (2005), «Призабута мелодія» (2006), «Сонце на долонях» (2007). Працює над першим альбомом власних англійських балад. Авторський вечір поета-композитора Андрія Євтушенка відбувся 6 квітня 2008 в Музеї ідей у Львові. Написана збірка віршів «Що є що». Він активно бере участь у вечірках львівських бардів, присвячених історичним чи культурним подіям. На регіональному пісенному фестивалі «Цвіт папороті» (м. Стрий, 2006) здобув III місце в номінації «Авторська пісня». Брав участь у фестивалях авторської пісні та співаної поезії «Булат» (м. Суми, 2007), «Зашків-2007», «Срібна підкова» (м. Львів, 2007). На фестивалях авторської пісні «Пісенна мрія» (м. Одеса, 2007) та «Бескиди» (м. Львів, 2008) здобув I місце. На Першому поетичному форумі «Веб'єднання» познайомився із багатьма поетами та бардами з усієї України.

Ще А. Я. Євтушенко захоплюється хором співом. У складі народного камерного хору «Оріяна» брав участь у VIII міжнародному фестивалі духовної музики ім. Анжеліма Скроболя в містечку Яшчєб'є Здруй та у міжнародному Фестивалі слов'янських коляд в Тересполі (Польща).

Любить подорожувати, цікавиться психологією і теософією, займається спортом.

Життєве кредо А. Я. Євтушенка лаконічне, але разом з тим вагоме — «Почни з себе».

ЖОВНІР Валерій Васильович

Випускник факультету автоматизації і комплексної механізації хіміко-технологічних процесів (1989 р.)

Голова правління
ВАТ «Моршинський завод мінеральних вод «Оскар»

Народився 7 листопада 1961 року у мальовничому куточку Прикарпаття, курортному містечку Моршин Львівської області в робітничій сім'ї Василя Миколайовича та Раїси Гнатівни. Зростав розумним, кмітливим та допитливим хлопчиком.

Після успішного закінчення Моршинської школи вступив до Стрийського сільськогосподарського технікуму.

Свою трудову діяльність Валерій Васильович розпочав в об'єднанні котельних і теплових мереж курорту Моршин слюсарем третього розряду з ремонту обладнання. Упродовж 1981–1983 рр. служив у лавах Радянської армії.

Пройшовши курс підготовчого відділення Івано-Франківського інституту нафти і газу, в 1984 р. В. В. Жовнір успішно склав іспити до Львівського політехнічного інституту й став студентом. По закінченню навчання отримав кваліфікацію інженера з автоматизації.

Здобувши вищу освіту, Валерій Васильович повернувся в рідне місто Моршин і продовжив роботу в Прикарпатському об'єднанні котельних і теплових мереж на посаді головного інженера.

У 2001 р. В. В. Жовніра запросили до Моршинського заводу мінеральних вод «Оскар». На цьому підприємстві він працював заступником головного інженера, через два роки обіймав посаду заступника голови правління з виробництва. За цей період проявив себе як високопрофесійний фахівець, вимогливий та наполегливий керівник.

У листопаді 2004 р. Валерія Васильовича призначили головою правління ВАТ «Моршинський завод мінеральних вод «Оскар». Завдяки його професійним якостям: далекоглядності, толерантності, працьовитості та мобільності — підприємство продовжує нарощувати обсяги виробництва, встановлює нові високотехнологічні лінії, що дає можливість збільшити виробництво природної столової унікальної мінеральної води «Моршинська».

Завод мінеральних вод «Оскар» робить свій вагомий внесок у соціальний розвиток Львівської області й України загалом.

В. В. Жовнір не стоїть осторонь і громадської діяльності. Він є депутатом Моршинської міської Ради.

За сумлінну працю та досягнуті результати в ім'я економічного зміцнення й розвитку нашої держави, а також

за вагомі здобутки та активну спонсорську діяльність Валерій Васильович був неодноразово нагороджений відзнаками, дипломами, почесними грамотами й подяками. Так, у 2006 р. за воду мінеральну столову «Моршинська» отримано нагороду «Вибір року № 1». В. В. Жовнір нагороджений Срібним хрестом мецената Благодійного фонду «Меценати Батьківщини», він також отримав сертифікат на право користування фірмовим знаком учасника рейтингу «Гвардія керівників» — Видавничий дім «Галицькі контракти». Завдяки сумлінній та згуртованій праці голови правління та колективу в цілому ВАТ «Моршинський завод мінеральних вод «Оскар» має низку інших вагомих нагород.

Валерій Васильович користується авторитетом серед працівників, його моральні якості та культура служать прикладом для наслідування.

У вільний від роботи час В. В. Жовнір займається спортом, читає художню літературу.

Щасливо склалося й особисте життя Валерія Васильовича. Разом з дружиною виховують трьох дітей. Донька Мар'яна та син Назар пішли шляхом батька — навчаються в університеті «Львівська політехніка».

Улюблений вислів В. В. Жовніра, що може слугувати його життєвим кредо: *«Ніколи не здаватись, завжди йти вперед, жодного дня без перемог!»*.

На прес-конференції

ЗАЯЦЬ Богдан Йосипович

Випускник хіміко-
технологічного факультету
(1972 р.)

Голова правління
ВАТ «Івано-Франківськцемент»

*Заслужений працівник
промисловості України*

Народився 3 листопада 1950 р. у с. Іванівка Підволочиського району Тернопільської області в сім'ї колгоспників.

У 1972 р. закінчив хіміко-технологічний факультет Львівського політехнічного інституту за спеціальністю «Хімічна технологія в'язучих речовин» і розпочав свій трудовий шлях на посаді інженера-технолога цементного цеху Івано-Франківського цементного заводу (в подальшому — Івано-Франківський цементно-шиферний комбінат, ВАТ «Івано-Франківськцемент»).

Згодом працював майстром зміни цього ж цеху. В 1978 р. Богдана Йосиповича призначили начальником найновішого на той час виробництва — екструзійних азбестоцементних виробів. Він брав активну участь у монтажі, налагоджуванні й пуску його в експлуатацію. В 1986 р. Б. Й. Заяць очолив основний цех підприємства — цементний, а через чотири роки його затвердили на посаді головного інженера. У червні 2004 р. Богдана Йосиповича обрали головою правління ВАТ «Івано-Франківськцемент».

Богдан Йосипович — грамотний інженер, який уміє творчо мислити, він добрий організатор, справжній господар. Співвласник 11 патентів на винаходи і корисні моделі, автор 54 раціоналізаторських пропозицій. За безпосередньої участі Б. Й. Заяця і під його технічним керівництвом активно модернізується цементне, азбестоцементне, залізобетонне та гіпсове виробництво, розробляються нові напрями виробничої діяльності, нові технології й обладнання. Вперше на Україні та в країнах СНД впроваджено замкнутий цикл помелу цементу, що дало змогу у понад 2 рази збільшити продуктивність помельного обладнання, поліпшити якість цементу, розширило можливості випуску спеціальних цементів для цивільного, промислового й шляхового будівництва, нафто- і газодобувної промисловості. Встановлено нові пальники обертових печей, спроможні працювати як на газі, так і на альтернативних видах палива, проведено комплекс робіт з додаткової термоізоляції обертових печей, що в сумі дало змогу зекономити понад 6 відсотків газу, комп'ютеризовано процес випалу клінкеру, облік енерго-

носіїв, води, пари і повітря. Розроблено принципово нову технологію виготовлення медичних гіпсових бинтів, впроваджено оригінальну технологію виготовлення а/ц труб малого діаметру методом видавлювання, фарбування шиферу хвильового, спрощених конькових азбестоцементних виробів. Враховуючи запити будівельних фірм області, до 225 найменувань розширено номенклатуру залізобетонних виробів, розроблено технологію та налагоджено випуск сухих будівельних сумішей, ґрунтівок та клеїв.

Підприємство має тісні й продуктивні стосунки з партнерами в Росії, Молдові, Польщі, Німеччині, Чеській Республіці, Австрії, Угорщині та Румунії. Висока ділова репутація Товариства базується на його прозорій політиці в бізнесі, чіткому виконанні взятих на себе зобов'язань, стійкому фінансовому стані, відмінній якості конкурентоспроможної на внутрішньому і зовнішньому ринках продукції. Результатом співпраці з іноземними партнерами стало впровадження нового для України і всього пострадянського простору обладнання й технологій та зростання іміджу українських підприємств за рубежом.

Б. Й. Заяць також активно займається громадською роботою, є депутатом Тисменицької районної ради. За визначні досягнення у впровадженні енергозберігаючих технологій у 2006 р. він удостоєний почесної відзнаки Президента — звання «Заслужений працівник промисловості України».

Протягом усього трудового життя Богдан Йосипович тісно співпрацює з науковцями хіміко-технологічного факультету Львівської політехніки; майже всі новинки технології з подачі науковців апробуються в лабораторії та цехах його підприємства. Особливо тісні зв'язки підтримує з професором М. А. Саницьким, доктором Х. С. Соболю, кандидатом наук Я. Б. Якимечком.

У 2003 р. факультет автоматики Львівської політехніки закінчив син Богдана Йосиповича — Ярослав, який нині проходить стажування на одному з підприємств Німеччини.

ЗВАРИЧ Ігор Теодорович

Випускник факультету
автоматики (1975 р.)

Президент ВАТ «Хутрофірма
«Тисмениця»

*Народний депутат України
V скликання, докторант Інституту
політичних і етнонаціональних
досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН
України, кандидат економічних наук,
заслужений економіст України*

Народився 28 жовтня 1952 р. у с. Вербівчик Бродівського району на Львівщині в родині вчителів Теодора Миколайовича та Олени Степанівни (світлої пам'яті).

Ще в початкових класах Ігор виявляв неабиякі здібності до точних наук, тому його направили для вступу на навчання до Київської республіканської школи-інтернату з фізико-математичним профілем при Київському державному університеті ім. Т. Г. Шевченка, яку він закінчив у 1969 р. і відразу розпочав свою трудову діяльність вчителем Лутівської восьмирічки у Львівській області.

Через рік І. Т. Зварич став студентом факультету автоматики Львівського політехнічного інституту за спеціальністю «Прикладна математика». Вищу технічну освіту здобув у 1975 р. Оргкомітет Всесоюзної олімпіади «Студент і науково-технічний прогрес» відзначив Ігоря Теодоровича Почесною грамотою за перше місце в огляді дипломних проектів за спеціальністю «Прикладна математика» («Розробка пакету прикладних програм для оптимального розміщення трас у системі машинного проектування радіоапаратури»), що давало можливість продовжити навчання в аспірантурі. Однак вже 1 серпня

1975 р. він за державним направленням став працювати інженером-математиком відділу механізації та автоматизації виробничих процесів Калуського виробничого об'єднання «Хлорвініл» (ВАТ «Оріана»).

Упродовж 1976–1984 рр. І. Т. Зварич обіймав виборні та керівні посади в молодіжних організаціях. За результатами роботи заступником начальника штабу ЦК ВЛКСМ на будівництві магістрального газопроводу Оренбург — Західний кордон (з листопада 1976 р.) у липні 1979 р. нагороджений орденом Дружби народів.

У липні 1984 р. Ігоря Теодоровича призначили заступником генерального директора виробничого об'єднання «Тисмениця», а у 1989 р. — генеральним директором першого в області та легкої промисловості України спільного українсько-нідерландського підприємства «Тикаферлюкс». Упродовж 1986–1989 рр. І. Т. Зварич — депутат Тисменицької міської ради, а у 1990–1992 рр. — член виконавчого комітету Івано-Франківської обласної ради першого демократичного скликання. Ігор Теодорович брав найактивнішу участь у формуванні ринкової інфраструктури в регіоні — першого в Україні обласного управління зовнішньоекономічних зв'язків, яке очолював у 1990–1991 рр., Івано-Франківської торгово-промислової палати, до складу президії якої входить дотепер. Очолюючи

з 1991 р. правління ВАТ «Хутрофірма «Тисмениця», І. Т. Зварич у лютому 1993 р. був серед засновників регіональної Спільноти промисловців і підприємців, якою тривалий час керував, а зараз є її почесним президентом.

Обіймаючи керівні посади, Ігор Теодорович відчував, що йому не вистачає ґрунтовних знань у фінансово-грошовій сфері, тому в 1987 р. вступив до аспірантури економічного факультету Московського університету, яку закінчив у 1991 р. Згодом захистив кандидатську дисертацію «Моделювання процесу економічного зростання регіону» (за спеціальністю 08.03.02 — економіко-математичне

У колі керівників Прикарпатського національного університету ім. Василя Стефаника

модельовання). У 1994 р. йому присвоїли вчене звання доцента кафедри економічної теорії. Пройшов стажування у Принстонському університеті (США) і Вищій фаховій школі м. Розенгайм (Німеччина).

Має Ігор Теодорович також ще й вищу юридичну освіту, яку здобув у 1997 р. після закінчення з відзнакою юридичного факультету Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника.

У 1994 р. І. Т. Зварича обрали депутатом обласної ради другого демократичного скликання. Цього ж року йому — одному з перших у незалежній Україні, присвоєно Почесне звання «Заслужений економіст України», у березні 1998 р. Ігоря Теодоровича нагороджено орденом «За заслуги» III ступеня.

Упродовж 1998–2005 рр. Ігор Теодорович працював заступником голови Івано-Франківської обласної державної адміністрації. За цей період область в числі інших 10 регіонів держави практично відновила обсяги виробництва 1990 року. І. Т. Зварич був одним із розробників Стратегії економічного і соціального розвитку Прикарпаття до 2011 року, а також — ініціатором створення за підтримки з обласного бюджету в кожному місті та районі бізнес-центрів як осередків подальшого розвитку малого і середнього підприємництва. Був уповноваженим на управління державними корпоративними правами ВАТ «Оріана», членом спостережної ради, утвореної цим товариством разом із компанією «Лукойлнафтохім» ЗАТ «Лукор». У листопаді 2003 р. нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України.

З лютого 2005 р. І. Т. Зварич як президент ВАТ «Хутрофірма «Тисмениця» є головою його наглядової ради. Свою виробничу діяльність успішно поєднує з науковою, працюючи доцентом кафедри менеджменту та маркетингу Прикарпатського національного університету ім. Василя Стефаника. До того ж він тривалий час очолював наглядову раду цього вузу, а нині є заступником її голови. З 1 вересня 2006 р. І. Т. Зварич — завідувач кафедри менеджменту Івано-Франківського Інституту менеджменту Тернопільського національного економічного університету (за сумісництвом). Приділяє особливу увагу також викладанню (на погодинних засадах) спеціальних дисциплін як професор кафедри державного управління магістратури державної служби Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу.

Серед колег у Верховній Раді України

І. Т. Зварич — народний депутат України V скликання. У липні 2006 р. його обрали головою підкомітету з питань Конституції, конституційності законодавчих актів і конституційного судочинства Комітету Верховної Ради України з питань правової політики, а в лютому 2007 р. — заступником голови цього комітету. За цей час Ігор Теодорович був доповідачем (співдоповідачем) за 11 законопроектами і проектами постанов Верховної Ради України, автором чи співавтором 4 проектів Законів України, за участю центральних і місцевих органів державної влади і органів місцевого самоврядування розглянув понад 450 звернень громадян, організацій і установ, що забезпечило належне врегулювання порушених ними питань.

У жовтні 2007 р. І. Т. Зварич нагороджений Почесною грамотою Верховної Ради України. Того ж року він вступив до докторантури Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України.

Щасливо склалося й особисте життя Ігоря Теодоровича. У нього чудова сім'я. Дружина Наталія Анатоліївна — художник. Разом виростили двох доньок. Старша Оксана — за освітою менеджер-маркетолог, обрала діяльність підприємця, молодша Олена — філолог іноземних мов, економіст, нині працює в банку. В дружній родині Зваричів підрастають троє онуків: Станіслав, Христинка і Данилко.

Молодший брат Ігоря Теодоровича — Мирослав — інженер за фахом, підприємець. Обидва його сини та невістка є випускниками спеціальності «Прикладна математика» Львівської політехніки.

ЗІНЬКО Михайло Зеновійович

Випусник
інженерно-економічного
факультету (1978 р.)

Голова правозахисної організації
«Львівський центр прав людини»

Народився 24 листопада 1955 р. у с. Середпільці Радехівського району Львівської області в селянській родині Зеновія Семеновича та Мирослави Михайлівни.

У 1973 р. вступив на інженерно-економічний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1978 р. (спеціальність «Організація та планування будівельного виробництва»).

Свою трудову діяльність розпочав на Львівському ВО «Полярон». У 1982 р. його направили на роботу в правоохоронні органи. Після закінчення Вищої школи МВС СРСР у м. Липецьку (Росія) Михайло Зеновійович пішов на службу у відділ боротьби з економічною злочинністю (ОБХСС). За дев'ять років роботи в Львівському обласному УВС дослужився до звання майора, але в лютому 1991 р. добровільно залишив службу, де «наробив багато шуму» своїми демократичними заявами, виходом із КПРС і пропагандою незалежності України, та пішов у політику. Того ж року створив ТОВ «Агрокооп», згодом — МПП «ЗМЗ» та СП «Колос», що займалися в основному — виробництвом борошна.

У 1993 р. М. З. Зінько став співзасновником ТОВ КБ «Золотий Лев» (нині — АТ КБ «Індекс-банк»). За надуманими мотивами у 2000 р. на нього була порушена кримінальна справа. Михайла Зеновійовича виправдали лише у квітні 2008 р.

Будучи обмеженим у пересуванні через підписку про невиїзд та перебуваючи під негласним контролем спецслужб, М. З. Зінько не міг займатися підприємницькою діяльністю, тому він повністю присвятив себе політичній і громадській роботі.

У 2002 р. Михайло Зеновійович був заступником керівника Львівського обласного виборчого штабу БІУТ і паралельно із Юрієм Шухевичем забезпечував обрання мером Львова Л. Буняка та нардепа А. Шкіля.

Наступного року спільно з товаришами відкрив у м. Львові приймальню Юлії Тимошенко. М. З. Зінько брав активну участь у Помаранчевій революції.

Ще в час кримінального переслідування Михайло Зеновійович створив Філо-

софську модель людського буття, на що має Свідectво Міністерства науки і освіти України. Ця модель відповідає будові і функціонуванню моделі людського організму, як моделі мікрокосмосу, що запровадили китайці п'ять тисяч років тому. Модель можна застосовувати для планування й управління підприємством, містом чи державою.

У 2006 р. М. З. Зінько був керівником виборчої кампанії мера Трускавця Л. Грицака, а 2007 р. — головним консультантом центрального штабу Блоку Литвина.

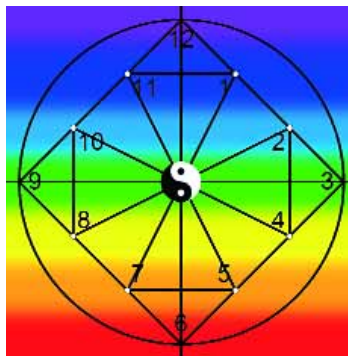
Михайло Зеновійович написав багато статей в інтернет-видання та газети, брав участь у радіо і телепередачах як політичний аналітик, організував акції протесту таксистів, працівників фірми «Світоч», Львівського м'ясокомбінату та інших громадян із захисту їх порушених прав.

М. З. Зінько брав участь у створенні таких громадських організацій, як Український Союз промисловців і підприємців (УСПП) та обласної організації підприємців Львівщини (ОПОЛ). Пізніше спільно із нинішнім першим віце-прем'єром О. Турчиновим і колишнім викладачем історії Львівської політехніки С. Лилицом створював ГО «Громада», а з політологом С. Телешуном — ГО «Суспільна амністія».

Нині Михайло Зеновійович очолює правозахисну організацію «Львівський центр прав людини» та є радником ГО «Ділова ініціатива» (м. Київ).

Він був спонсором у дні святкування ювілейних дат Львівської політехніки чи факультету, спонсором «Фінансового словника».

Зі своєю дружиною Лесенською (Олександрою Богданівною Цибухівською), на той час студенткою ТТФ, М. З. Зінько одружився у 1977 р. Нині вона працює дизайнером. Разом виховали двох дітей. Син Ярослав також закінчив економічний факультет Львівської політехніки і очолює будівельну фірму. Випусниками цього закладу є невістка Тетяна та зять Андрій. Донька Олена навчається на філософському факультеті Львівського національного університету імені Івана Франка. Підрос-тають онучки Роксанка й Софійка.

Філософська модель
людського буття

ЗУБКО Олександр Іванович

Випускник механіко-
машинобудівного факультету
(1986 р.)

Директор малого приватного
підприємства «Лідер»

Народився 28 вересня 1957 р. у с. Кірове Корсунь-Шевченківського району Черкаської області. Ще в молодших класах школи Олександр мав здібності до точних наук, любив техніку, тому 1972 р., після закінчення Кіровської восьмирічки вступив до Шевченківського гідромеліоративного технікуму, який закінчив у 1976 р., здобувши фах техника-механіка меліоративних машин. Молодого спеціаліста направили на роботу до м. Дрогобича на Львівщині.

Упродовж 1976–1978 рр. Олександр Іванович проходив дійсну службу в лавах Збройних сил СРСР у Забайкальському військовому окрузі (Росія).

Після демобілізації, в 1979 р., він вступив на вечірнє відділення Дрогобицького загально-технічного факультету Львівського політехнічного інституту (спеціальність «Автомобілі та автомобільне господарство», а закінчив навчання на механіко-машинобудівному факультеті Львівської політехніки у м. Львові в 1986 р.

Згодом, упродовж усього трудового життя, де б він не працював, здобуті у Львівській політехніці знання завжди допомагатимуть О. І. Зубку вирішувати складні життєві та виробничі проблеми.

Протягом 1979–1986 рр. Олександр Іванович працював у Дрогобицькому автобусному парку, де пройшов шлях від автослюсаря до майстра з ремонту автобусів. У 1986 р. він поїхав на роботу в м. Новий Уренгой Тюменської області (Росія), де упродовж п'яти років обіймав посаду старшого механіка автотранспортного підприємства Української нафтогазорозвідувальної експедиції.

У 1992 р. О. І. Зубко повернувся до Дрогобича — міста, що стало йому рідним, де заснував і очолив мале приватне підприємство «Лідер», на якому організував кілька десятків робочих місць, у т. ч. з «діагностики» легкових автомобілів на станції технічного обслуговування. Саме під час роботи над створенням власного бізнесу йому чи не найбільше доводилось згадувати набуті у Львівському політехнічному інституті знання, проявляти наполегливість, застосовувати своє вміння користуватися літературою. Олександр Іванович неодноразово звертався по допомогу на кафедру ремонту автомобілів рідного інституту і завжди отримував кваліфіковані поради, методичні посібники.

Незважаючи на те, що основним напрямком діяльності підприємства було виготовлення меблів та столярних виробів, завдяки здобутим у Львівській політехніці знанням

керівник «Лідера» без особливих проблем освоїв і нову сферу діяльності.

Буваючи у м. Львові та проїжджаючи біля корпусів Національного університету «Львівська політехніка», Олександр Іванович постійно переживає якесь особливе хвилювання. Ніби все було як учора: і лекції, й лабораторні роботи, й екзамени. Із глибокою повагою і захопленням згадує він своїх учителів у Дрогобичі: Володимира Михайловича Когута, Павла Павловича Мельничака, Володимира Сергійовича Протасова; викладачів кафедри автомобілів у Львові: Анатолія Михайловича Карпенка, Василя Олексійовича Табакара, Володимира Михайловича Козліньського.

Щасливо склалося й особисте життя О. І. Зубка. Разом з дружиною Марією Миронівною виховали двох синів. Старший Ярослав — студент Дрогобицького педагогічного університету. Одружений. Із невісткою Ганною подарували внука, якого в честь дідуся назвали Олександром. Молодший Мирон — учень Дрогобицької загальноосвітньої школи № 16. Дуже любить техніку, подає надії здобути вищу освіту, як і батько, у Львівській політехніці.

Життєве кредо Олександра Івановича залежно від віку та життєвого досвіду неодноразово змінювалося. Нині йому імпонують слова великого російського письменника Льва Миколайовича Толстого: *«Якщо ти щось робиш, роби це добре. Якщо ти не можеш, або не хочеш робити добре, ліпше зовсім не роби».*

Однокурсники біля корпусу кафедри автомобілів, 1986 р.

ЗОЗУЛЯ Іван Іванович

Випускник хіміко-технологічного факультету (1972 р.)

Голова правління відкритого акціонерного товариства «Інститут гірничо-хімічної промисловості» (ВАТ «ГІРХІМПРОМ»)
Кандидат технічних наук, член-кореспондент, академік Академії гірничих наук України, заслужений працівник промисловості України

Народився 31 липня 1950 р. у с. Ульянівці Братсько-го району Миколаївської області в сім'ї колгоспників — світлої пам'яті Івана Степановича та Марії Семенівни. Був десятою дитиною в батьків. У цей південний степовий край родину Зозуль закинула нелегка доля, бо коріння їхнього працюючого роду починалося в с. Добрячин Сокальського району на Львівщині. Відразу після Другої світової війни це село відійшло до Польщі. Тож Зозулі могли або залишитися тут, або переселитися на Тернопільщину. Родина обрала другий варіант — переїхала до с. Березовиці Збараського району. Йшов 1947 р. Було голодно й непевно. По ночах лунали постріли, а то й навідувалися боївки з УПА. Заарештовували то одних сусідів, то інших.

Щоб не бути вивезеними до Сибіру, Зозулі вирішили їхати до Миколаївської області, де потрібні були люди. Тут і народився Іванко — в селі, що налічувало лише кілька глиняних хатин під солом'яною стріхою. Батько працював їздовим і після роботи щодня привозив бочку з водою, аби полити ясен, який посадив біля хати. На той час це було єдине дерево на все село.

Сумувала родина за рідним краєм страшенно, зокрема й Іван, який того краю і не бачив. Нарешті батько не стерпів і вирушив у дорогу, а повернувшись, привіз радісну звістку: кордон перенесли вдруге, і Добрячин став українським.

Коли поляки відходили із села, їхню хату спалили, однак на спорожніле обійстя ніхто з односельців так і не зазіхнув: люди були впевнені, що власники обов'язково повернуться і збудують тут нову хату. Так воно і сталося. Зозулі розчистили погарище і, лишень трохи змістивши вбік фундамент (бо ж існує повір'я, що будувати нову хату на старому підмурку не годиться), відродили своє гніздо.

Отже, у 1957 р. сім'я Зозуль оселилася в рідному селі на Львівщині. Іван пішов учитися до Добрячинської початкової школи, а після четвертого класу почав ходити до Червоноградської середньої школи. Шість кілометрів в один бік. І влітку, і взимку у гумових чоботях, які на холоді примерзали до ніг, а в спеку шалено пекли.

Оскільки науку хлопець почав у п'ятирічному віці, то й закінчив її в шістнадцять років. У той час померла мама. І саме тоді в Червонограді Львівський політехнічний інститут відкрив загальнотехнічний факультет з вечірньою формою навчання. Жадібний до знань юнак

вирішив будь-що вступити. Але ж приймали лише робітничу молодь, а він за віком ще не мав права працювати. Допоміг брат Василь, який був водієм начальника місцевого відділу робітничого постачання. Він упросив «шефа» взяти Івана Зозулю учнем кухаря.

Відпрацьовувати кухарем, навчаючись водночас на вечірньому відділенні Львівської політехніки довелося три роки. Лише після цього І. І. Зозуля зміг перевестися у Львів на третій курс стаціонару хіміко-технологічного факультету цього інституту.

Переддипломну практику Іван Іванович проходив під керівництвом професора Олексія Голубова на «Сірці» в Новому Роздолі. Вже тоді він захоплювався науковою роботою, тож, проявивши себе якнайкраще, отримав незабаром направлення на роботу до науково-дослідної лабораторії, що мала всесоюзний статус. Працював спочатку інженером-конструктором, через рік — старшим інженером, потім керівником лабораторії, завідувачем конструкторського відділу. Вступив у Москві до аспірантури, яку закінчив у 1980 р. Захист дисертації на звання кандидата технічних наук відбувся на спеціальній вченій раді МВТУ ім. Баумана, Інституту гелієвої техніки, НДІ «Гідромаш» і «Креолгенмаш», що в м. Балашиха під Москвою.

У 1989 р. у Всесоюзному науково-дослідному інституті сірчаної промисловості (м. Львів) оголосили конкурс на заміщення посади директора. Подав свої документи й І. І. Зозуля.

Керівником Інституту Івана Івановича колектив обрав у 39 років. На той час за плечима був уже чималий досвід практичної та наукової роботи. Однак ще більшими й вагомішими були перспективи, що окреслював він перед собою та очолюваним колективом. Зокрема, налагодив контакти з Норильськом, Астраханню, тісну співпрацю з туркменами, поляками, угорцями, німцями, єгиптянами. Проїшов навчання у Фінляндії та стажування в США. При ньому було здійснено цілий ряд важливих наукових досліджень (у самого Івана Івановича близько 40 авторських свідоцтв та патентів з різних країн). Новий директор гідно представляв Інститут на всесвітніх симпозиумах, виступав на них з доповідями, зустрічався з науковцями на міжнародних конгресах найвищих рівнів, став академіком Академії гірничих наук України.

Уже в період незалежності України підприємство перейшло на недержавну форму власності, стало Відкритим

акціонерним товариством «Інститут гірничо-хімічної промисловості». Нині ВАТ «Гірхімпром», головою правління якого є Іван Іванович Зозуля, вважається провідною установою галузі. У доробку колективу — наукові дослідження та проекти з видобутку, збагачення та переробки сировини, ліквідації кар'єрів та хвостосховищ, інженерно-пошукові напрацювання. Інститут здійснює обстеження та паспортизацію, виготовляє обладнання, товари малотоннажної хімії, сертифікує та проводить аналізи продукції в атестованих лабораторіях.

Окрім цього, «Гірхімпром» виробляє унікальну чисту сірку (99,999 відсотків) для приладів нелінійної оптики, квантової механіки, фармакології, для люмінофорів та косметики, а також мінеральні добрива та інші хімікати.

Важливим у діяльності Інституту стало вирішення екологічних проблем та реструктуризації державних гірничо-хімічних підприємств західних областей України. Тут створюються також нові екологічно чисті технології, здійснюється комплексний екологічний моніторинг гідросфери, атмосфери, земної поверхні, флори і фауни.

Інститут є засновником фінансово-промислової групи «Титан», «Гірничо-хімічного консорціуму» та низки корпорацій. При «Гірхімпромі» діють також дочірні підприємства: «Тіотех», «Дослідний завод «Розділ», «Екохімсерт», «Проектний центр», «Геотехбуд», «Техномет», «Західноукраїнський центр екологічного моніторингу», «Розділсервіс». Активно функціонує при Інституті й Відділення гірничо-хімічної сировини Академії гірничих наук України, яке очолює Іван Іванович.

На його глибоке переконання, усі ці досягнення були б неможливими без об'єднаних зусиль усього колективу.

Своїм професійним становленням як керівника та науковця І. І. Зозуля завдячує рідному політеху. Чудові спогади залишилися в нього на все життя про викладачів та наставників Львівської політехніки — Г. Аксельруда, Є. Семенишина, В. Яворського, про роботу в студентському будівельному загоні в Сургуті Тюменської області, виробничі практики на магнієвому заводі в Калуші та Новому Роздолі.

І. І. Зозуля і нині підтримує тісні зв'язки з університетом. Колишні вихованці закладу сьогодні працюють у Львівській політехніці на високих посадах, мають звання кандидатів і докторів наук, керують кафедрами та науковими школами.

Сам Іван Іванович є автором понад 100 наукових праць. Під його керівництвом вперше у світі проведені об'ємні роботи з ліквідації негативних явищ впливів

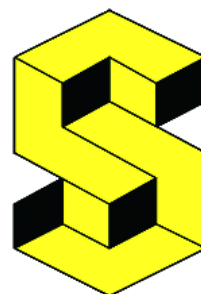
Іван Іванович у родинному колі

гірничо-видобувної галузі на природу та створені чудові зони рекреації в процесі ліквідації екологічно небезпечних об'єктів. Іван Іванович є радником голови облдержадміністрації з питань екології та гірничої справи, обирався депутатом місцевих рад.

Як відомо, чим глибше в землю дерево сягає корінням, тим вищою і густішою є його крона. Пишними галузками на родовому дереві Зозуль квітує сім'я Івана Івановича. Його кохана дружина Алла Іванівна — теж випускниця Львівської політехніки (познайомився з нею і одружився, будучи студентом). Любі донечки: Наталя, котра працює лікарем і подарувала дідусю та бабусі двійко онуків — Катрусю й Уляну, та Оля, яка закінчила факультет іноземних мов Львівського національного університету і працює перекладачем, а також два добрі зяті — Володимир і Руслан.

Тож у вільний від роботи час найбільшим захопленням І. І. Зозулі є спілкування з власною родиною — дітьми, онуками. А ще рибалка і подорожі в рідні гори — влітку та взимку.

Життєве кредо Івана Івановича просте і водночас по-філософськи глибоке: *прожити життя так, щоб не шкодувати за втраченим часом і не соромитись перед людьми, родиною, дітьми та онуками.*

ІВАНИШИН Володимир Степанович

Випусник
геологорозвідувального
факультету (1955 р.)

Заступник директора
ТОВ «Укрнафтогазінвест» з питань
геології та розробки нафтових
і газових родовищ (до 2008 р.)
*Кандидат геолого-мінералогічних наук,
академік Української нафтогазової
академії, член Всеукраїнської нафтової
асоціації Світового нафтового
конгресу, почесний розвідник надр*

Народився 17 серпня 1932 р. у с. Новосілки на Львівщині в селянській родині. У 1950 р. закінчив Мостиську середню школу, а в 1955 — геологорозвідувальний факультет Львівського політехнічного інституту (спеціальність «Геологія і розвідка нафтових та газових родовищ»).

Здобувши вищу освіту, В. С. Іванишин п'ять років працював головним геологом Чернушинської нафто-розвідки (Пермська область, Росія). Був одним із відкривачів Танипського, Павловського і Березівського нафтових родовищ.

У 1960–1967 рр. він обіймав посади начальника лабораторії та геологічного відділу в нафтопромисловому управлінні «Надвірнафта», а протягом 1967–1969 рр. — у тресті «Прикарпатбурнафта», де брав участь у відкритті Богородчанського газового та Бухтівецького і Довбушанського нафтових родовищ.

Володимир Степанович упродовж майже двох десятиліть (1969–1986 рр.) очолював відділ розробки нафтових і газових родовищ Центральної науково-дослідної лабораторії об'єднання «Укрнафта», де займався проектуванням та аналізом розробки нафтових і газоконденсатних родовищ Прикарпаття, а також оперативним аналізом розробки нафтових родовищ об'єднання «Укрнафта». У 1974 р. Володимир Іванишин захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата геолого-мінералогічних наук.

Із 1986 по 2004 р. він працював в Українському державному геологорозвідувальному інституті у Львові на посадах старшого й провідного науко-

вого співробітника і завідувача відділу пластових систем та займався обґрунтуванням коефіцієнтів нафтогазоконденсатовилучення нових родовищ України і Литви, десять років очолював відділ пластових систем (1993–2003 рр.).

В останні роки (2004–2008 рр.) Володимир Степанович обіймав керівні посади, зокрема головного геолога, заступника директора з питань геології та розробки нафтових і газових родовищ у ТОВ «Укрнафтогазінвест», «Трубопласт», ДП «Укрспецзамовлення», де брав участь у відкритті та розробці Старобогородчанського й Північно-заріччяньського газових, Зворівського й Бабино-Галівського нафтових родовищ.

В. С. Іванишин є автором понад 90 опублікованих праць, трьох монографій, одного перекладу монографії, трьох винаходів. Йому належать понад 200 відгуків на автореферати дисертацій, експертні висновки й статті. Нині Володимир Степанович застосовує свій багатющий досвід виробничої й наукової роботи на посаді експерта ДКЗ України та ЦКР Мінпаливенерго України.

50 років після закінчення Львівської політехніки. Геологи і геофізики біля колишнього нафтового факультету

ІВАНІШИН Леонтій Володимирович

Випускник будівельного
факультету (1984 р.)

Генеральний директор
ТзОВ «Завод будівельних
конструкцій»

*Лауреат загальнонаціональної
програми «Людина року
Волинського краю 2001 р.»
у номінації «Професіонал року»*

Народився 16 січня 1961 р. у с. Кияж Рожищенського району Волинської області в родині Володимира Івановича та Ганни Микитівни (світлої пам'яті).

Леонтію Володимировичу ще з юних літ подобалося зводити будинки, тому після закінчення середньої школи у с. Доросині Рожищенського району на Волині вступив на будівельний факультет (спеціальність «Промислове та цивільне будівництво») Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1984 р.

Здобувши вищу освіту, Л. В. Іванішин розпочав свою трудову діяльність майстром Рожищенського ДРБУ, потім був призваний до лав Радянської армії. У 1986 р. влаштувався на Луцький завод великопанельного домобудування. На цьому підприємстві Леонтій Володимирович працював протягом одинадцяти років. Пройшов шлях від майстра до заступника директора з комерційної діяльності.

У 1997 р. Л. В. Іванішин очолив Товариство з обмеженою відповідальністю «Завод будівельних конструкцій», на якому успішно працює і зараз. Це велике потужне промислове підприємство, що займається виготовленням залізобетонних та бетонних виробів, панелей, плит, перемичок, блоків, сталевих конструкцій, залізобетонних стовпів для ліній електропередач, а також будівництвом житла, об'єктів соціально-культурного призначення, ремонтом адміністративних приміщень.

Товариство працює на ринку будівництва уже понад 10 років і за цей час завоювало авторитет та довіру інвесторів. Підприємство було лауреатом загально-національної програми «Людина року Волинського краю» 1998, 2001, 2002, 2004, 2006 років у номінаціях «Підприємство року», «Товаровиробник року», «Товаровиробник року будівельних матеріалів», відзначалось Дипломом комітету Верховної Ради України з питань будівництва та архітектури, дипломами та почесними грамотами Волинської обласної та Луцької міської ради тощо.

В успіхах Товариства є велика заслуга його генерального директора — досвідченого виробничника та знаного в бізнесових колах керівника. Леонтій Володимирович у 2001 р. став лауреатом загальнонаціональної програми «Людина року Волинського краю». ТзОВ «Завод будівельних

конструкцій» займається благодійницькою діяльністю: перераховувало кошти на оновлення бази дошкільного закладу для дітей із вадами слуху № 28 м. Луцьк; брало участь в благодійній акції «Зігрій любов'ю дитину»; виділило будівельні матеріали для багатодітної сім'ї Случиків с. Матейки Маневецького району; виділило кошти на реставрацію та будівництво церков.

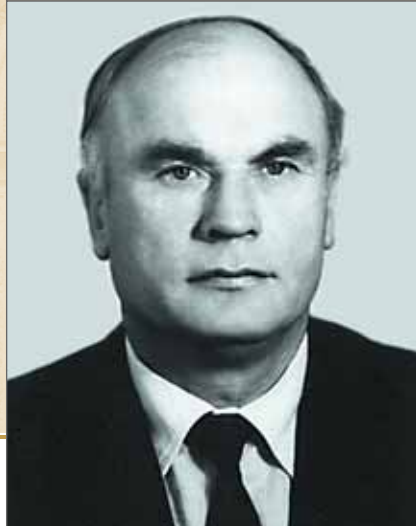
В умовах переходу до ринкових відносин ефективною, надійною та сталою є система роботи з комплексом підприємств на основі спільної власності. ТзОВ «Завод будівельних конструкцій» успішно співпрацює з низкою таких фірм. ТзОВ «Євробуд», що займається виготовленням та встановленням металопластикових вікон, пінопласту; ТзОВ «Тепло люкс» (монтаж теплогазопостачання та каналізаційних мереж), санітарно-технічні роботи); ТзОВ «Захід-Електро», що здійснює електромонтажні роботи; ВАТ «Дубечанський керамічний завод» (виробництво та поставка пустотілої керамічної цегли, блоків (видобування глини). Зокрема ПП «Захід», має власну виробничу базу металу, видобуває глину та пісок і виготовляє керамічну цеглу. Його очолює дружина Леонтія Володимировича, яка теж є випускницею будівельного факультету Львівського політехнічного інституту, — Мирослава Ярославівна.

Леонтій Володимирович із дружиною виховують двох доньок — Мар'яну та Анастасію.

З дружиною Мирославою на відпочинку

ІВАНЮТА Мирослав Максимович (1932–1999)

Випускник нафтового
факультету (1955 р.)

Директор Українського державного
геологорозвідувального інституту
Держкомгеології України

*Доктор геолого-мінералогічних наук,
відмінник розвідки надр, заслужений
діяч науки і техніки України, академік,
президент Української нафтогазової
академії*

Народився 8 червня 1932 р. у с. Мишківці Тернопільського району Тернопільської області. У 1955 р. з відзнакою закінчив нафтовий факультет Львівського політехнічного інституту. Шість років пропрацював на виробничих підприємствах тресту «Башзахіднафтогазрозвідка» і 38 років — в Українському науково-дослідному геологорозвідувальному інституті (УкрНДГРІ) на посадах геолога, старшого наукового співробітника, завідувача сектору розкриття і випробування пластів, завідувача відділу випробування і дослідження свердловин, директора.

З перших років трудової діяльності в інституті М. М. Іванюта став ініціатором різнопланових наукових розробок у галузі підвищення якості розкриття і обробки продуктивних пластів, випробування і дослідження нафтогазових свердловин. Найбільш повно його талант, наукові та організаторські здібності розкрилися на посаді директора УкрНДГРІ (з 1991 р. Український державний геологорозвідувальний інститут), яку він обіймав понад 20 років. За цим крутим службовим сходженням — виснажлива буденна праця, щоденні клопоти, невдачі та успіхи і — як наслідок — нестримне зростання наукової кваліфікації, досвід наукової й керівної роботи, незаперечний авторитет не тільки в науковому середовищі, але й у нафтогазовій галузі в цілому. Мирослав Максимович відомий в Україні і далеко за її межами як спеціаліст у галузі прогнозування нафтогазоносності надр, випробування й дослідження свердловин, методики пошуків і розвідки нафтових та газових родовищ. У його творчому доробку близько 140 наукових праць. За серію монографій і атлас «Геологія і нафтогазоносність Дніпровсько-Донецької западини» вченому з групою співавторів присуджено Державну премію України в галузі науки і техніки за 1991 р.

Під виваженим керівництвом М. М. Іванюти в нелегкі 90-ті роки вдалося не лише зберегти інститут з його фаховим кадровим потенціалом і дослідно-лабораторною базою, що дають змогу виконувати унікальні дослідження в галузі нафтогазової геології та геофізики, а й завоювати йому міжнародного визнання.

Мирослав Максимович постійно дбав про підготовку інженерно-технічних і наукових кадрів для галузі. Він створив при інституті кафедру нафтогазової геології геологічного факультету Львівського державного університету, був діяльним членом спеціалізованих рад з присудження наукових ступенів при Львівському університеті, Інституті геології і геохімії горючих копалин НАН України, Івано-Франківському державному технічному університеті нафти і газу, головою спеціалізованої ради із захисту кандидатських дисертацій при УкрНДГРІ, неодноразово призначався головою Державної екзаменаційної комісії геологічного факультету ЛДУ. За його безпосереднього керівництва та активного наукового й організаційного сприяння спеціалістами геологорозвідувальної галузі підготовлено та успішно захищено 8 докторських і близько 30 кандидатських дисертацій.

Велика заслуга професора М. М. Іванюти як організатора наукових форумів і видавничої справи. Він був членом редколегії періодичних галузевих видань, відповідальним редактором монографій, підручників для вищої школи, збірників наукових праць, матеріалів конференцій.

Мирослав Максимович виступив з ініціативою щодо організації міжвідомчого добровільного громадського всеукраїнського об'єднання фахівців нафтогазової галузі — Української нафтогазової академії (УНГА). Від її створення у 1992 р. та до кінця своїх днів він залишався беззмінним президентом академії. Самовіддана творча праця М. М. Іванюти гідно оцінена урядом і керівництвом галузі. Його було відзначено низкою урядових нагород, зокрема орденами «Знак Пошани» та «За заслуги» III ступеня, медалями. Ім'ям ученого названа одна з вулиць у м. Львові.

Професор Іванюта був натурою різносторонньою і багатогранною. Він збагатив науку новими творчими здобутками, вперто боровся за збереження і розвиток української мови. Та одночасно був дуже простим, чуйним, життєрадісним, умів відчутти чужий біль, зрозуміти чужі турботи і допомогти подолати їх, вислухати, навчити. Це була людина, виважена у своїх вчинках, безкорислива, великої душі.

ІВЧЕНКО Олексій Григорович

Випусник автодорожнього
факультету (1985 р.)
та економічного факультету
(2000 р.)

Голова спостережної ради ВАТ
«Європейський газовий банк»

*Кандидат економічних наук,
член-кореспондент, академік
Української Академії Наук
Національного прогресу*

Народився 2 січня 1963 р. у с. Хоробрів Сокальського району Львівської області. Ще в шкільні роки Олексій Івченко під час літніх канікул у складі будівельних бригад їздив на заробітки по Україні, Росії та Казахстану, що і вплинуло на вибір його майбутньої професії.

У 1980 р. вступив на автодорожній факультет Львівського політехнічного інституту, після закінчення якого здобув фах інженера-будівельника.

Перше робоче місце О. Г. Івченка як дипломованого спеціаліста — Івано-Франківське МРБУ-1, де він пройшов шлях від майстра до директора заводу залізобетонних виробів.

У 1990 р., коли в Україні тільки почали зароджуватись ринкові умови виробництва, Олексій Григорович уже працював у бізнесовій структурі — директором малого підприємства «Інтерсервіс».

Через чотири роки він стає президентом підприємства «Гал-Агро», а в 1996 р. вперше влаштовується в структуру нафтогазової промисловості — АТЗТ «Інтергаз», де обіймає посаду заступника директора з реалізації газу. Згодом подальша трудова діяльність Олексія Григоровича буде назавжди пов'язана з цією галуззю. Оскільки він, крім виробничої діяльності, завжди активно займався ще й громадською, того ж року його призначили радником віце-прем'єр-міністра України з питань економічної реформи.

У 1997 р. Олексій Григорович обіймає посаду першого віце-президента АТЗТ «Інтергаз», а через рік стає президентом науково-виробничого підприємства «Енергосинтез».

У 1999 р. він отримав почесну нагороду — золоту медаль Платона «За видатні заслуги в прогресі суспільства».

Упродовж 2000–2002 рр. Олексій Григорович обіймає посади радника Прем'єр-міністра України, члена спостережної ради ВАТ «Укрнафта», НАК «Надра України», ВАТ «Західенерго», голови спостережної ради ВАТ «Доброміль — Київ».

У 2002 р. О. Г. Івченка обирають народним депутатом України, а через рік, після смерті легендарної Слави Стецько, він очолив високопатріотичну політичну організацію, що сягає своїм корінням часів Євгена Коно-

вальця та Степана Бандери, — партію «Конгрес українських націоналістів».

О. Г. Івченко був активним учасником Помаранчевої революції і після її перемоги обіймав посади першого заступника Міністра палива та енергетики України, Голови правління НАК «Нафтогаз України», голови спостережної ради ВАТ «Укрнафта».

Упродовж 2006–2007 рр. був народним депутатом України, радником Президента України Віктора Ющенка.

Які б посади не обіймав О. Г. Івченко, скрізь він добирався успіху завдяки своїм вихованим упродовж багатьох років рисам характеру — рішучості, здатності брати на себе відповідальність, впевнено приймати рішення.

Крім виробничої та політичної діяльності, Олексій Григорович також займається науковою роботою. Він кандидат економічних наук, член-кореспондент, академік Української Академії Наук Національного прогресу. Автор двох монографій — «Україна в системі міжнародних відносин (історична ретроспектива та сучасний стан)» та «Передумови зовнішньоекономічної діяльності України як суверенної держави».

Зважаючи на зайнятість, зв'язок з рідним навчальним закладом в О. Г. Івченка епізодичний. Проте він на все життя закарбував у пам'яті свої студентські роки, викладачів. Особливо тодішнього декана автодорожнього факультету Броніслава Усова, про якого студенти навіть склали жартівливу пісню, де є такі рядки:

*Ой іде декан,
Іде Усов посміхається,
Ой за що, за що,
Львівське студентство набувається...*

Вільний від роботи час, якого в нього не так багато, Олексій Григорович присвячує активному відпочинку: взимку — гірським лижам, а влітку — велосипедним та кінним прогулянкам.

Щасливо склалося родинне життя О. Г. Івченка. Разом з дружиною Галиною Григорівною виростили двох доньок — Ірину та Христину.

Життєве кредо Олексія Григоровича: «*Можеш допомогти людям — допоможи, а не можеш — не дай Боже, не роби зла*».

Випускники Львівської політехніки — еліта «Діпромiсто», м. Івано-Франківськ

ТУРКО Василь Іванович

Інженер
Випускник ІБФ (1971 р.)
Директор

Івано-Франківська філія
Українського державного
науково-дослідного інституту
проектування міст

Івано-Франківська філія НДІ «Діпромiсто» — сучасна проектна установа, яка володіє актуалізованою нормативно-законодавчою базою, сучасним програмним і технічним забезпеченням, висококваліфікованими фахівцями — випускниками Львівської політехніки

*Фігель Іван Теодорович,
гол. спец. конструктор.
ІБФ (1964)*

*Матіяш (Стасинець)
Руслана Іванівна,
інженер. ІБФ (1989)*

*Левицька (Сенів)
Лідія Михайлівна,
гол. бухгалтер. ІЕФ (1983)*

*Сидорова (Лугач) Надія
Іванівна, кер. бригади,
інженер. ІБФ (1976)*

*Мітрович Станіслава
Алейзівна, архітектор.
АРФ (1985)*

*Кочмар Володимир Володи-
мирович, архітектор
ГАП. АРФ (1972)*

*База відпочинку «Синьогора»
в с. Гута Богородчанського району*

*Кучинір Юрій
Віталійович, інженер-
програміст. ІКНІТ (2003)*

*Цап'як Андрій Миро-
славович, архітектор
ГАП. АРФ (1992)*

*Млинко (Бабійчук)
Тамара Олександрівна,
архітектор. АРФ (1974)*

*Салецька
Ольга Іванівна,
інженер. ТТФ (1990)*

*Михайлів
Марія Федорівна,
інженер. ІБФ (1970)*

*Буняк (Луцик)
Тетяна Федорівна,
інженер. ІБФ (1986)*

*Сасс Володимир
Максимович,
ГПП інженер. ІБФ (1990)*

*Сасс (Живило) Ольга
Анатоліївна, кер. групи,
інженер. ТТФ (1988)*

*Хашалова (Николайко)
Марія Федорівна,
інженер. ТТФ (1980)*

*Романів
Марія Михайлівна,
архітектор. АРФ (1988)*

*Васильців (Городиська)
Любов Йосипівна,
інженер. ТТФ (1980)*

Випускники Львівської політехніки — еліта «Діпромiсто», м. Івано-Франківськ

Івано-Франківська філія НДІ «Діпромiсто»:
– виготовлення містобудівної
планувальної документації;
– проектно-кошторисна документація
житлових будинків і будівель різноманітного
громадського призначення;
– нова філософія в архітектурі
і містобудуванні, підтверджена міжнародним
сертифікатом якості ISO 9001:2000

76018, м. Івано-Франківськ, вул. І. Франка, 4,
тел./факс: (03422) 2-31-53, 2-38-78,
e-mail: dipro@bip.if.ua, dipro@ukr.net

ШУМИН Ігор Євстахійович

Архітектор
Випускник ІБФ (1970 р.)
Головний інженер

*Гузій (Бігун)
Ольга Миколаївна,
архітектор. АРФ (1974)*

*Гурак
Василина Іванівна,
інженер. ТТФ (1978)*

*Дутчак (Мандзюк)
Євгенія Миколаївна,
інженер. ГФ (1968)*

*Кавка (Вальчук) Вален-
тина Миколаївна, кер.
групи, інженер. ІБФ (1975)*

*Кернер
Мирослав Васильович,
інженер. ІБФ (1973)*

*Крайківська (Козак)
Марія Михайлівна,
інженер ГПП. ІБФ (1974)*

*Ридзанич
Ольга Григорівна,
інженер. ТТФ (1988)*

*Пам'ятний знак-музей
«Писанка» в м. Коломия*

*Кукляк (Горин)
Наталія Федорівна,
інженер. ТТФ (1993)*

*Босик
Леонтий Віталійович,
інженер ГПП. ІБФ (1989)*

*Слюсар (Голембійовська)
Марія Михайлівна,
інженер. ТТФ (1976)*

*Павлюк (Мельничук)
Марія Петрівна,
інженер. ТТФ (1974)*

*Луговий Тарас
Григорович, ГАП
архітектор. АРФ (1990)*

*Лугова (Кочмар)
Ольга Володимирівна,
інженер. ІБФ (1993)*

*Мазур (Якубук)
Ганна Василівна,
інженер. ІБФ (1981)*

*Лавриш
Мирон Васильович,
архітектор. АРФ (1990)*

*Зубяк (Перепічка)
Марія Василівна,
інженер. ЕЕФ (1988)*

*Томіліна
Олена Павлівна,
інженер. ІБФ (1991)*

*Гладун (Дзеньків)
Марія Михайлівна,
інженер. ІБФ (1976)*

*Томишин (Мандрик)
Владислава Володимирів-
на, інженер. ТТФ (1978)*

*Луцик Федір Якович,
гол. спец. сантехнік,
інженер. ІБФ (1959)*

ІЩУК Юрій Лукич

Випускник нафтового
факультету (1954 р.)

Науковий консультант ВАТ «АЗМОЛ»,
радник з наукових питань УкрНДІНП
«МАСМА»

*Професор, доктор технічних наук,
заслужений діяч науки і техніки
України, лауреат Державної премії
України в галузі науки і техніки,
академік Української нафтогазової
академії, академік Російської академії
природничих наук*

Народився 26 січня 1930 р. в с. Журавники Грохівського району Волинської обл. Батько Лука Якимович був сільським вчителем, мати Катерина Василівна — домогосподаркою. Вони зуміли виховати у сина ті риси характеру, що допомогли Юрію Іщuku досягти значних успіхів на професійній ниві, стати видатним вченим і талановитим винахідником.

Схильність до технічних наук та порада директора Радехівської середньої школи (яку Юрій закінчив зі срібною медаллю) про великі перспективи та непочатий край роботи в галузі технології та хімії нафти сприяли у 1949 р. вибору факультету та спеціальності «Технологія переробки нафти та газу» Львівського політехнічного інституту. Студенти нафтового факультету отримували найбільшу стипендію, і це також був вагомий аргумент — жити і вчитись треба було, спираючись на власні можливості.

Юрій Лукич і сьогодні добре пам'ятає майже всіх викладачів, які вчили його в інституті. Це професори Юрженко, Бородкін, Попов, Стром, Андрієвський, Ветрова, Берман, Толопко, Глоговський, Кутовий, Паперний, доценти Данілова, Сорокін, Імшенецька, Шпановська, Ніколенко, Сандулова, Скляр та інші, яким він щиро вдячний за науку. Тепло згадує викладача загальної хімії професора Якова Павловича Беркмана, який артистично читав лекції та мав оригінальний підхід до контролю знань студентів.

Після закінчення у 1954 р. інституту (диплом з відзнакою) Ю. Іщука направили на Бердянський солідовий завод (тепер ВАТ «АЗМОЛ»), де з 1954 по 1962 р. обіймав посади оператора, ст. оператора, начальника виробничого цеху, начальника експериментального цеху, головного технолога, заступника головного інженера. У 1962 р. на запрошення дирекції Укргіпрошахт (пізніше ВНДІПКнафтохім, а тепер УкрНДІНП «МАСМА») переїхав до Львова, де створив і очолював лабораторію з пластичних мастил. У 1966 р. призначений на посаду заступника директора з наукової роботи ВНДІПКнафтохім і в 1968 р. переїхав у м. Київ, у головну організацію цього інституту, де продовжував працювати на посаді заступника директора інституту до 2005 р.

З 2001 по 2005 р. працював за сумісництвом професором кафедри «Хімічна технологія переробки нафти та газу» Національного університету «Львівська політехніка».

У 1965 р. Ю. Л. Іщук захистив кандидатську дисертацію «Склад, структура і властивості гідратованих кальційових мастил», у 1979 р. — докторську дисертацію «Дослідження впливу дисперсної фази на структуру, властивості і технологію пластичних мастил».

Юрій Лукич Іщук — академік Російської академії природничих наук, член Американського національного інституту мастильних матеріалів і Європейського інституту мастильних матеріалів, член спеціалізованих рад із захисту докторських дисертацій Національного університету «Львівська політехніка», Інституту біоорганічної хімії та нафтохімії НАН України, член експертної ради ВАК України (1997–2006).

Автор (співавтор) понад 360 наукових праць, зокрема 6 монографій, дві з яких перекладені та видані англійською мовою. Має 95 патентів та авторських свідоцтв. Ю. Л. Іщук створив нову наукову школу з хімії, технології, реології та трибології пластичних мастил. Підготував 2 докторів і 18 кандидатів наук.

За багаторічну сумлінну працю його нагородили орденами Трудового Червоного Прапора, Жовтневої революції, «За заслуги» III ст., медалями «За доблесну працю», «В пам'ять 1500-річчя Києва», «Ветеран праці», почесними знаками «Відмінник нафтопереробної та нафтохімічної промисловості», «Кращий винахідник Міннафтохімпрому СРСР», «За заслуги» Держспоживстандарту України. Нагороджений дипломами «Почесний нафтопереробник ВА «Нафтохімік України», «Почесний ветеран ВА «Нафтохімік України», багатьма грамотами та подяками.

У вільний час займається садівництвом, мисливством, любить поезію та співи. Завжди брав участь у художній самодіяльності там, де навчався та працював.

Дружина Людмила Павлівна також закінчила нафтовий факультет за спеціальністю «Технологія переробки нафти та газу», кандидат технічних наук, працювала разом з чоловіком на інженерних та наукових (зав. лабораторією ВНДІПКнафтохім) посадах. Мають сина, чотирьох онуків та правнучку.

Юрій Лукич задумане та почате завжди доводить до логічного завершення. Цим і керується все життя — *вирішувати справи творчо, якісно, з любов'ю до діла і людей.*

КАЗМІРУК Юрій Йосипович

Випускник архітектурного
факультету (1978 р.)

Директор КП «Житлоінвестпроект»,
м. Київ

*Заслужений архітектор України,
член Національної спілки архітек-
торів України, член-кореспондент
Української академії архітектури,
дійсний член Академії будівництва
України, член бюро УК ICOMOS,
державний службовець III рангу*

Народився 1 липня 1955 р. у с. Утринів Горохівсько-го району Волинської області. Після закінчення у 1978 р. архітектурного факультету Львівського політехнічного інституту Юрій Йосипович присвятив усе життя і творчий запал обраному фаху, досягнувши у своїй справі найвищих вершин.

Упродовж 1978–1980 рр. Ю. Й. Казмірук працював у Львівській філії Інституту «УкрНДІпросільгосп», де займався проектною діяльністю. З його участю були зведені об'єкти житлового будівництва та соціально-культурного призначення у Львівській, Закарпатській та Волинській областях, зокрема в експериментально-показовому селі Вузлове Радехівського району, а також банк у м. Буську на Львівщині, будинок культури у с. Петрове Закарпатської області, багатоповерхові житлові будинки по вул. Луцькій у м. Володимирі-Волинському Волинської області.

За час роботи на посаді старшого архітектора Львівської комплексної архітектурно-реставраційної майстерні інституту «Укрпроектреставрація» (1980–1984 рр.) Юрій Йосипович розробляв проекти реставрації пам'яток містобудування та архітектури, зокрема замку Паланок у м. Мукачеве, графського будинку у с. Чинадієве Мукачівського району. А також брав участь у розробленні проекту реконструкції парку Шандора Патефі у м. Виноградів; реставрації пам'яток культової архітектури у селах Мужієве, Довге, Імстичеве, Зміївка Закарпатської області; Успенського Святогорського монастиря у с. Зимне Володимир-Волинського району; Успенського собору, Миколаївської церкви, собору Різдва Христового у м. Володимирі-Волинському; монастирів Марії Магдалини, босих кармелітів у м. Львові; пам'яток архітектури у містах Радехові, Жовкві, Раві-Руській.

Упродовж 1984–1989 рр. Юрій Йосипович обіймав посаду головного архітектора Дрогобицького району Львівської області, а протягом 1989–2002 рр. працював головним архітектором рідної Волинської області. За понад десять років роботи Ю. Й. Казмірука на цій посаді було розроблено Схему територіального планування області, генеральний план Шацького державного природного національного парку, генеральний план міст Устилуга, Володимира-Волинського, а також відкориговано генеральний план м. Луцька, розроблено спільний містобудівний проект транскордонного розвитку «Україна — Польща».

У 1996 р. архітектор пройшов стажування в Агенції з міжнародного розвитку США у Вашингтоні за програмою «Ринки міської землі».

2002 року Ю. Й. Казмірука призначено заступником голови Волинської обласної державної адміністрації. Перебуваючи на цій посаді, він займався розбудовою та облаштуванням пунктів пропуску на державному кордоні України з Польщею «Ягодин», «Устилуг» та Білоруссю «Доманово», «Піща», «Пулемець», брав участь у роботі ради «Єврорегіон — Буг».

Протягом 2003–2005 рр. Юрій Йосипович працював заступником голови Державного комітету будівництва й архітектури України. Очолював архітектурно-містобудівну й науково-методичну раду з питань реставрації та регенерації історичної забудови Держбуду України.

У 2005 р. Ю. Й. Казмірука призначили заступником Міністра будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства України. Він був членом колегії та членом науково-технічної ради Мінбуду, працював над розробкою законодавчо-нормативної бази щодо спрощення дозвільно-погоджувальних процедур у проектуванні та будівництві.

Нині Юрій Йосипович — директор КП «Житлоінвестпроект», яке в структурі Головного управління житлового забезпечення Київської міськдержадміністрації разом із підприємствами, що забезпечують інвестування, замовлення проектів, експлуатацію житла та об'єктів соціального призначення, виконує функції проектно-організаційні. Ним розроблено проект забудови 3-го мікрорайону житлового масиву «Позняки-Західні» на 320 тисяч кв. метрів житла з усіма об'єктами соціальної та інженерної інфраструктури, проект забудови по вул. Милославській на Троєщині на 111 тисяч кв. метрів соціального житла з повним комплексом обслуговування, проект реконструкції кварталу, обмеженого вулицями Мініна, Попудренка, Червоноткацькою та Червоногвардійською у Дніпровському районі м. Києва, проект 7-го та 8-го мікрорайонів житлового масиву «Осокорки-Центральні».

Юрій Йосипович нагороджений Почесною грамотою Державного комітету України з будівництва та архітектури й грамотою Національної спілки архітекторів України, а також ювілейною медаллю «10 років Незалежності України».

КАЛИНИЧ Іван Васильович

Випускник геодезичного
факультету (1991 р.)

Начальник Головного управління
земельних ресурсів у Закарпатській
області

*Доцент кафедри географічного
факультету Ужгородського
національного університету,
кандидат технічних наук,
почесний геодезист України*

Народився 31 березня 1959 р. у м. Берегово Закарпатської області в робітничій родині Василя Івановича та Ганни Юріївни.

Під час шкільних канікул Іван працював у топографічній партії, його захопила ця робота і тому вирішив обрати в майбутньому професію топографа та геодезиста.

Свою трудову діяльність І. В. Калинич розпочав у 1978 році після закінчення Київського топографічного технікуму на підприємстві № 20 ГУГК при КМ СРСР техніком-геодезистом, де працював до 1981 р. Потім обіймав посаду техника-топографа Київської геолого-розвідвальної експедиції ПГО «Північукргеологія». Протягом 1979–1985 рр., без відриву від виробництва, навчався в Курському інженерно-будівельному інституті.

У 1982 р. Івана Васильовича призначили в. о. начальника, а згодом і начальником Закарпатського топографічного загону Тематичної партії об'єднання «Західукргеологія», де він працював упродовж п'яти років. Із 1987 по 1995 р. обіймав посаду начальника топографічного загону Закарпатської геологорозвідвальної експедиції. У 1991 р. без відриву від виробництва Іван Васильович закінчив геодезичний факультет Львівської політехніки.

Здобувши фах інженера-геодезиста, І. В. Калинич упродовж десяти років (1995–2005 рр.) працював у Державному підприємстві «Закарпатський геодезичний центр», де пройшов шлях від начальника партії до директора підприємства.

У листопаді 2005 р. Івана Васильовича призначили начальником Головного управління земельних ресурсів у Закарпатській області. Діяльність цієї установи спрямована на реалізацію державної політики у сфері регулювання земельних відносин, забезпечення набуття прав на землю юридичними і фізичними особами, здійснення землеустрою та ведення державного земельного кадастру. З 2006 р. управління випускає газету «Закарпатська земля», що висвітлює найактуальніші питання земельного законодавства.

Свою виробничу діяльність Іван Васильович вдало поєднує з науковою. У 2007 р. він захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата технічних наук, працює доцентом кафедри «Землевпорядкування та кадастр» географічного факультету Ужгородського національного університету, є автором 16 наукових праць.

І. В. Калинич не стоїть осторонь і від громадської діяльності — виступає організатором та учасником проведення науково-технічних конференцій, «круглих столів», присвячених обговоренню та пошуку компромісних шляхів вирішення основних проблем геодезії та землевпорядкування. Крім того, бере активну участь у наукових розробках, тісно співпрацює із ЗМІ.

Своїм справжнім захопленням цікавою і потрібною наукою — геодезією Іван Васильович насамперед завдячує університету «Львівська політехніка». Він і нині не пориває стосунки з цим закладом. І. В. Калинича запрошують очолити Державну екзаменаційну комісію із захисту дипломних робіт студентами та магістрами кафедри вищої геодезії та астрономії. Кар'єрне зростання Івана Васильовича стало можливим завдяки притаманним йому змалку рисам — цілеспрямованості та пунктуальності.

За значний особистий внесок у розвиток геодезії, картографії, багаторічну сумлінну працю та високий професіоналізм І. В. Калинич нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України та Почесною грамотою Закарпатської облдержадміністрації.

У вільний від роботи час Іван Васильович захоплюється подорожами, літературою, історією, зокрема Закарпаття.

Разом з дружиною Наталією Федорівною — випускницею філологічного факультету Ужгородського національного університету, виховали двох дітей — Наталію та Івана, які пішли шляхом батька. Донька — студентка інституту геодезії Національного університету «Львівська політехніка». Син — студент географічного факультету Ужгородського національного університету, спеціальність «Землевпорядкування та кадастр».

КАЛУШКА Володимир Павлович

Випускник
хіміко-технологічного
факультету (1983 р.)

Директор Технічного коледжу Тернопільського державного технічного університету імені Івана Пулюя
Кандидат технічних наук, доцент, голова ради директорів вищих навчальних закладів Тернопільської області, член Ради Всеукраїнської асоціації вищих навчальних закладів I–II рівнів акредитації

Народився 9 листопада 1959 р. у м. Золочів Львівської області в родині службовців Павла Івановича та Парасковії Федорівни.

У 1978 р. став студентом Тернопільського філіалу Львівського політехнічного інституту. У 1982 р. перевівся на хіміко-технологічний факультет цього вищого навчального закладу. Через рік, отримавши диплом з відзнакою, Володимир Павлович вступив до аспірантури, після закінчення якої працював за направленням у Тернопільському приладобудівному інституті — асистентом кафедри технічної механіки, старшим викладачем кафедри обладнання і технології підприємств будівельних матеріалів, доцентом кафедри технології і обладнання зварювального виробництва, доцентом кафедри матеріалознавства, проректором з професійної підготовки та підготовки молодших спеціалістів.

У 1993 р. В. П. Калущка обійняв посаду директора Технічного коледжу Тернопільського державного технічного університету імені Івана Пулюя.

Володимир Павлович — співавтор трьох видань навчального посібника «Посібник користувача ПК», має чотири деклараційних патенти України на винаходи, 20 наукових праць, 1 авторське свідоцтво.

Він хороший керівник. За час перебування В. П. Калущки на посаді директора було проведено значну роботу з удосконалення матеріально-технічної бази коледжу й одержано ліцензії на підготовку фахівців освітньо-кваліфікаційного рівня «бакалавр» із трьох напрямів (спеціальностей), поряд із підготовкою молодших спеціалістів із шести спеціальностей та дев'яти професій освітньо-кваліфікаційного рівня «кваліфікований робітник».

Останнім часом зріс рівень якості знань студентів. Вони щороку займають призові місця на Всеукраїнських та обласних олімпіадах.

У коледжі працює електронна бібліотека з підключенням до мережі Internet, видавничий центр. Комп'ютерні класи поповнюються найновішою технікою, створені сучасні майстерні й лабораторії, придбано мультимедійні проектори, копіювальну техніку.

Обласним управлінням освіти і науки Тернопільської облдержадміністрації та обласною радою профспілок працівників освіти і науки за значні досягнення у навчально-виховному процесі коледжу присвоєно звання «Храм науки» і нагороджено дипломом.

Володимир Павлович брав активну участь у громадському житті, зокрема в русі за незалежність України.

В. П. Калущка вважає, що саме Львівська політехніка забезпечує ефективність і якість знань, виховує гідного фахівця-патріота, розвиває творчі здібності студентів, дає їм ґрунтовну теоретичну й практичну підготовку за фахом.

Володимир Павлович проводить профорієнтаційну роботу зі студентами — випускниками коледжу, щоб вони в подальшому продовжили навчання в Національному університеті «Львівська політехніка» й отримали освітньо-кваліфікаційний рівень «магістр».

За вагомі досягнення в навчально-виховному процесі коледжу у 1997 р. В. П. Калущка нагороджений Почесною грамотою Міністерства освіти і науки України, нагрудним знаком «Відмінник освіти України» (1999 р.) та іншими численними грамотами й дипломами.

У 2008 р. Володимир Павлович представлений до присвоєння почесного звання «Заслужений працівник освіти України».

Основні, визначальні риси характеру Володимира Павловича — гідність, вихованість, патріотизм, християнська мораль.

У вільний від роботи час захоплюється спортом, зокрема тенісом, комп'ютерними технологіями, любить відпочинок на природі.

Надійним тилом для Володимира Павловича є сім'я, яка всіляко підтримує його в нелегкій благородній освітянській справі.

Дружина Неля Григорівна — викладач музики загальноосвітньої школи № 28 м. Тернополя.

Дочка Любов у 2006 р. закінчила з відзнакою Технічний коледж Тернопільського державного технічного університету ім. І. Пулюя за спеціальністю «Організація виробництва», напрям «Менеджмент», а зараз є студенткою Вармінсько-Мазурського університету в м. Ольштині (Польща).

Син Роман навчається в школі.

Життєві кредо В. П. Калущки: «Тільки разом з родиною можна сформувати творчу, справжню особистість», «Ціню в людях одержимість у роботі і глибоку порядність у житті».

КАПІТАНЕЦЬ Олександр Миколайович

Випусник
електромеханічного
факультету (1973 р.)

Ректор Університету
економіки і підприємництва
(м. Хмельницький)

Доктор філософії, професор

Народився 8 червня 1941 р. у с. Білогородка Ізяславського району Хмельницької області в селянській родині Миколи Карповича та Ганни Андріївни.

О. М. Капітанець прагнув здобувати нові знання, можливо, саме тому й вступив на електромеханічний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1973 р.

Здобувши вищу освіту, Олександр Миколайович працював інженером-електриком, головним інженером «Хмельницькспеціалгоспмонтаж», директором дослідно-експериментального заводу, директором приватного підприємства. В серпні 1993 р. його призначили директором Хмельницького економічного філіалу Одеського інституту підприємництва і права. В грудні 1996 р. колектив Хмельницького інституту економіки і підприємництва (нині — Університет економіки і підприємництва) обрав О. М. Капітанця ректором.

За час роботи на цій посаді Олександр Миколайович проявив відмінні ділові якості. Він зумів підібрати колектив співробітників і спрямувати його на створення сучасного навчального закладу, який готує фахівців нової генерації задля здійснення соціально-економічних перетворень в Україні. Разом з колективом О. М. Капітанець розробляє і впроваджує в університеті нові педагогічні технології, сприяє вдосконаленню системи підготовки фахівців відповідно до європейських вимог та стандартів, вносячи значний вклад у розбудову соціальної правової держави. Неабияка увага приділяється й вихованню молоді. Неодноразово студенти університету ставали переможцями й призерами всеукраїнських олімпіад, спортивних змагань та творчих конкурсів.

Наслідуючи ректора, науковий доробок якого становлять понад 70 наукових праць, 10 навчальних посібників і монографій, — найкращі представники професорсько-викладацького складу за сумлінну працю удостоєні грамот і відзнак Міністерства освіти та науки України.

Очолований О. М. Капітанцем навчальний заклад кілька років поспіль посідає почесне місце в десятці кращих

вузів України приватної форми власності. За результатами Всеукраїнського рейтингу «Золота фортуна» у 2001 р. Університет економіки і підприємництва двічі ставав переможцем у номінації «Кращий регіональний навчальний заклад України».

Олександр Миколайович як ректор має всі риси, притаманні сучасному керівнику, — компетентність, широкий світогляд та поінформованість, високий інтелект та інтелігентність, справедливість, простоту, доступність, милосердя. Підтвердження цьому — його добродійна діяльність, зокрема, щорічна матеріальна допомога дитячим будинкам та школам Хмельниччини, куратором яких є Університет економіки і підприємництва.

Львівська політехніка не лише дала О. М. Капітанцю путівку в життя, а й навчила життєвій мудрості — завжди йти вперед і ніколи не зупинятись на досягнутому. Не припиняються зв'язки Олександра Миколайовича з alma mater і нині. Це професійне — науково-дослідницьке, навчально-методичне — співробітництво та особисті дружні контакти з колегами Львівської політехніки.

Як відомо, один в полі не воїн. Тому надійним тилом для Олександра Миколайовича є сім'я. Дружина Марія Григорівна та син Юрій Олександрович всіляко підтримують та допомагають йому в нелегкій освітянській справі.

Свідченням невичерпної життєвої енергії та високого патріотизму О. М. Капітанця стали державні й відомчі нагороди: ордени «За мужність», «За трудові досягнення», «10 років незалежності України»; медаль «Ветеран війни (учасник бойових дій)»; медаль «Воину інтернаціоналісту СССР»; медаль «Захиснику вітчизни»; ювілейні медалі: «50 років Перемоги у ВВВ»; «Учаснику операції «Анадырь» (Карибської кризи 1962 г.)», «70 лет Вооруженных Сил СССР», «50 років визволення України», нагрудні знаки «Відмінник освіти України» й «За розбудову освіти» та багато інших, а також численні грамоти й дипломи.

Життєве кредо Олександра Миколайовича: «Є два бажання, здійснення яких може становити справжнє щастя, — бути корисним і мати спокійну совість».

КАРАВАНСЬКИЙ Олег Іванович

Випускник механічного
факультету (1975 р.),
теплопостачання
та вентиляція (1985 р.)

Начальник об'єднання
«Тернопільгаз»

*Заслужений працівник
промисловості України,
академік Академії
соціального управління*

Народився 1 жовтня 1947 р. у с. Красівка Тернопільського району в родині столяра Івана Степановича та колгоспниці Теклі Іванівни.

Трудову діяльність розпочав у 1970 р. у газовому господарстві «Тернопільгаз» слюсарем з обслуговування підземних газопроводів, згодом працював майстром, старшим інженером, заступником начальника, з 1987 р. — начальник Тернопільського виробничого об'єднання газового господарства «Тернопільгаз».

За час роботи Олег Іванович зарекомендував себе грамотним спеціалістом, вмілим організатором виробництва, принциповим, вимогливим керівником.

Під його безпосереднім керівництвом створено сучасну матеріально-виробничу базу, значно нарощено обсяги виконаних робіт та наданих послуг, розширено види господарської діяльності, створено нові робочі місця.

О. І. Караванський легко орієнтується в обставинах, швидко приймає рішення й наполегливо втілює їх у життя. В підлеглих цінує майстерність, працелюбність, чесність і порядність.

Він живе роботою й інтересами колективу. Дуже уважно ставиться до службових та особистих проблем кожного працівника. А тому в колективі та області Олег Іванович заслужено користується авторитетом і пошаною.

Завдяки його зусиллям, енергії, природний газ отримали всі районні центри Тернопільської області, рівень газифікації якої становить 68,3%, при 26,8% у 1990 р. Це п'ятий показник в Україні.

З 1052 населених пунктів області газифіковано 854. Досягнуто найвищого рівня в Україні оснащеності лічильниками природного газу.

За сприяння О. І. Караванського та колективу подано природний газ до Маріїнського Духовного центру в с. Зарваниця.

Але Олег Іванович не зупиняється на досягнутому, постійно в пошуку нового. Співпраця з німецькою фірмою «Фріатек» дала можливість проводити газифікацію за європейськими технологіями.

Використання поліетиленових труб і впровадження нових технологій з терморезисторного зварювання дає можливість будувати в області до 1000 км газових мереж на рік, відповідно газифікувати 12–15 тис. будинків.

О. І. Караванський — депутат обласної ради чотирьох скликань, член Української спілки промисловців і підпри-

ємців, заслужений працівник промисловості України. Нагороджений орденами «За заслуги» II і III ступенів, Грамотою Президента України, грамотою Верховної Ради України, Почесними відзнаками НАК «Нафтогаз України» I, II та III ступенів, дипломом з врученням золотого пам'ятного знаку ДК «Газ України», Почесною грамотою Українського Союзу промисловців і підприємців та Федерації роботодавців України, Почесною грамотою Міністерства палива та енергетики України, Почесною грамотою НАК «Нафтогаз України», Почесною грамотою ДК «Газ України». Йому оголошена подяка Кабінету Міністрів України. За багаторічну благодійну діяльність О. І. Караванський нагороджений орденом Миколи Чудотворця, грамотою Папи Римського Іоанна Павла II та Грамотою Папи Римського Бенедикта XVI. Олега Івановича обрано академіком Академії соціального управління.

Вихований на засадах християнської моралі, він надає величезного значення відродженню духовної культури українського народу, беручи активну участь у будівництві та відновленні храмів. О. І. Караванський чітко визначив місію — дарувати людям тепло, яке живе в його очах, у кожній добрій справі, в його відкритому назустріч людям серці.

У цьому Олегу Івановичу допомагають дружина Ольга Степанівна, а також двоє дітей, які пішли шляхом батька — закінчили Львівську політехніку.

Олег Іванович в колі родини

КАСПРУК Ярослав Ярославович

Випускник факультету
автоматики (1978 р.)

Генеральний директор — президент
ВАТ «Родон» (м. Івано-Франківськ)

Номінант альманаху
«Золота книга української еліти»

Народився 19 липня 1956 р. у с. Печорна Заліщицького району на Тернопільщині в селянській родині Ярослава Івановича та Станіслави Антонівни. Батьки змалку привчали сина до праці, прищеплювали йому високі моральні цінності, тому з юних літ Ярослав усвідомив, що життя має прожити чесно, в роботі та постійному творчому пошуку.

Упродовж 1973–1978 рр. навчався на факультеті автоматики Львівського політехнічного інституту. Спеціальність при вступі до навчального закладу він обирав самостійно.

Здобувши вищу освіту, Ярослав Ярославович розпочав свою трудову діяльність інженером-проектувальником відділу АСУ заводу «Позитрон» у м. Івано-Франківську. Він був безпосереднім учасником розвитку і становлення цього підприємства. Обіймав тут посади старшого майстра, начальника дільниці, заступника начальника та начальника цеху.

На зорі формування нових економічних відносин, у 1990 р., Ярослав Ярославович закінчив Вищу школу менеджменту за спеціальністю «Управління в нових умовах господарювання» і здобув кваліфікацію менеджера. Тоді ж він отримав високу керівну посаду — став працювати головним інженером Івано-Франківського заводу керамічних стінових матеріалів.

Після трьох років роботи на цьому підприємстві вирішив спробувати свої сили в комерційній діяльності і тому влаштувався на посаду заступника директора з питань зовнішньоекономічної діяльності НДВП «Елком». А через рік він уже став президентом комерційно-технічної фірми «Крок».

У 1995 р. Ярослав Ярославович заснував та очолив ЗАТ «Компанія БІЛ і КА», створивши таким чином понад 100 нових робочих місць із постійною і конкурентною заробітною платою, забезпечував безплатно хлібобулочними виробами будинок людей похилого віку, лікарню «Хоспіс», благодійний фонд «Карітас».

У вересні 2000 р. Я. Я. Каспрука позачерговими загальними зборами акціонерів обрали головою правління — президентом ВАТ «Родон». З травня 2006 р. він генеральний директор — президент цього підприємства. Відкрите акціонерне товариство «Родон» має кілька виробничих напрямків: випуск товарів на базі передової мікроелектронної техніки; виготовлення інтегральних мікросхем

різного функціонального призначення; виробництво багатопрофільних телефонних апаратів з кнопковим номеронабирачем та пультів дистанційного керування; пластмасові вироби, дитячі іграшки, господарсько-побутові товари. Тут налагоджено також сучасне високотехнологічне інструментальне та гумово-технічне виробництво, виготовляються металоконструкції, переробляється деревина тощо.

Ярослав Ярославович зарекомендував себе ерудованим, висококваліфікованим спеціалістом, вмілим організатором виробництва та колективу. Прийшовши на ВАТ «Родон», доклав багато зусиль, щоб вивести підприємство з фінансово-економічної кризи, зокрема Я. Я. Каспруку вдалося за участю облдержадміністрації провести його реструктуризацію відповідно до Закону

Ярослав Каспрук у родинному колі

України «Про Державну програму приватизації» та «Положення про порядок реструктуризації підприємств». На «Родоні» повністю погашено заборгованість із заробітної плати та заборгованість до державного бюджету. Тут зросло виробництво конкурентоспроможної продукції, досягнуто стабільного приросту обсягів виробництва. Відремонтовано будівлі та споруди, встановлено автономну систему тепlopостачання. У 2006 р. вдалося завершити довгий процес приватизації ВАТ «Родон», який розпочався ще в 1994 р. Нині керівництво підприємства працює над диверсифікацією виробництва. Розроблено 8 проектів, зокрема проект «Деревообробка», що нині впроваджується на «Родоні» у три етапи:

- виробництво віконного бруса із клеєної деревини;
- виробництво вікна на основі віконного бруса;
- виробництво дерев'яних будинків із клеєного бруса.

З німецькою фірмою COROPLAST заключено угоди і організовано виробництво на площах ВАТ «Родон» компонентів автомобільної електроніки за схемою давальницької сировини.

Триває робота також над проектом «Сонячна енергетика», але на сьогодні він знаходиться на стадії попереднього техніко-економічного обґрунтування. Підприємство шукає партнерів по співпраці, діючі виробництва та інвесторів для реалізації розроблених проектів.

У 2000 р. Я. Я. Каспрук закінчив курс навчання у ДП «Економіко-правничий центр з питань банкрутства» м. Івано-Франківська, здобувши спеціальність арбітражного керуючого, що допомагає йому в роботі. Проте дорогою в життя Ярославу Ярославовичу дала alma mater — Львівська політехніка. З рідною політехнікою він підтримує зв'язок і нині через завідуючого кафедру Володимира Володимировича Пасічника, з яким разом навчався.

Ярослав Ярославович завжди, крім основної роботи, активно займався громадською діяльністю. Упродовж 1996–1997 рр. був президентом «Ротаріклубу», протягом 2003–2005 рр. — головою ревізійної комісії Торгово-промислової палати м. Івано-Франківська. Кандидат на посаду міського голови в 1995 р.

Зі своєю дружиною Іриною Олександрівною Ярослав Ярославович познайомився у стінах навчального закладу, на факультеті автоматики. Разом вони виростили трое дітей. Їхня донька Анна у 2000 р. теж закінчила Львівську політехніку, економічний факультет.

На дозвіллі Ярослав Ярославович займається спортом, зокрема любить гірські лижі та активний відпочинок на природі.

Життєве кредо Ярослава Каспрука: «Хочеш жити сам дай жити іншим».

ВАТ «Родон»

КИСІЛЬ Віктор Арсентійович (1928–2002)

Випусник
гірничопромислового
факультету (1954 р.)

Завідувач відділу проектування
розробки нафтових родовищ
ВАТ «Український нафтогазовий
інститут» (до 2002 р.)

*Кандидат технічних наук, старший
науковий співробітник, почесний
нафтовик СРСР, заслужений
працівник промисловості України*

Народився 31 січня 1928 р. у м. Ічня Чернігівської області в родині вчителів Арсентія Петровича та Євдокії Самійлівни. Коли Віктор закінчив шостий клас неповної середньої школи, розпочалася Велика Вітчизняна війна, батько пішов на фронт, а він з матір'ю та двома молодшими братами залишився на окупованій території.

Після звільнення України В. А. Кисіль продовжив навчання в місцевій школі. У 1944 р. вступив до Чернівецького індустріального технікуму, в якому провчився до 1948 р.

Віктор Арсентійович хотів здобути вищу освіту і тому замислювався, яку професію обрати. Але вирішив це питання досить несподівано. Якось випадково натрапив на оголошення про умови прийому на гірничопромисловий факультет Львівського політехнічного інституту, що порівняно з іншими мали низку безперечних переваг. Насамперед пропонували максимальний розмір стипендії, а ще студентів забезпечували спеціальною уніформою та житлом. Отже В. А. Кисіль обрав нафтову справу і в 1949 р. став студентом політехнічного інституту, який закінчив з відзнакою у 1954 р.

Згідно з розподілом його залишили працювати у рідному навчальному закладі на кафедрі «Експлуатація

нафтових і газових родовищ» гірничопромислового факультету, де Віктор Арсентійович обіймав посади старшого лаборанта та асистента.

У 1959 р. у м. Києві за рішенням Ради Міністрів України в інституті «Укргіпрошахт» створювався відділ з розробки нафтових і газових родовищ та переробки нафти і газу. Саме сюди Віктора Арсентійовича перевели на роботу. Того ж року інститут перейменували в «УкрНДІпроект», а в 1963 р., після його чергового розділення, В. А. Кисіль перейшов до новоствореного інституту «УкрНДДіпронафта». У 1966 р. цю науково-дослідну установу знову розділили і Віктор Арсентійович став працювати у новоствореному закладі, що був перейменований у галузевий науководослідний і проектний інститут нафтової промисловості «УкрНДІнафта». В цій установі, яка в 1994 р. реорганізована у ВАТ «Український нафтогазовий інститут», Віктор Арсентійович працював до кінця своєї трудової діяльності, пройшов шлях від завідувача лабораторії до завідувача відділу проектування розробки нафтових родовищ.

В. А. Кисіль був визнаним фахівцем з питань проектування розробки нафтових покладів, зокрема із підшовною водою, у 1969 р. здобув ступінь кандидата технічних наук. Віктор Арсентійович виконав низку теоретичних досліджень і методичних розробок з питань експлуатації нафтових покладів з підшовною водою та на змішаних режимах. Йому належить 38 друкованих та понад 65 рукописних робіт.

Плідна наукова та виробнича діяльність В. А. Кисіля відзначена багатьма урядовими нагородами, серед яких орден Трудового Червоного Прапора.

Щасливо склалося й особисте життя Віктора Арсентійовича. Він мав гарну сім'ю, разом з дружиною Надією Михайлівною, виховували трьох дітей: двох дочок — Людмилу та Тетяну — та сина Віталія, який у 1984 р. з відзнакою закінчив Івано-Франківський інститут нафти і газу, захистив кандидатську дисертацію.

В. А. Кисіль до кінця свого життя передавав синові всі свої знання та досвід.

Після тривалої хвороби, 15 травня 2002 р. Віктор Арсентійович залишив цей світ.

*Кафедра розробки нафтових та газових родовищ
Львівського політехнічного інституту, 1957 р.*

КЛЮКАЧ Іван Іванович

Випускник нафтового
факультету (1959 р.)

Перший заступник голови
Правління — головний інженер
ВАТ «Укргазпроект» (1994–1997 рр.)
Почесний працівник
газової промисловості СРСР,
заслужений працівник
промисловості Української РСР,
дійсний член Української
нафтогазової академії

Народився 10 січня 1937 р. у с. Грабово Зельвенського району Гродненської області (Білорусія) в селянській родині. Після закінчення у 1954 р. середньої школи вперше переступив поріг Львівського політехнічного інституту. Під час складання вступних іспитів Івану Клюкачу задали запитання, чому він вступає на гірничопромисловий факультет саме цього закладу, а не в Мінський політехнічний інститут. На що він чесно відповів, що знає дуже багато про Львів і його політехнічний інститут від свого друга, який вчився тут на третьому курсі геологорозвідувального факультету. А Мінськ на той час був для І. Клюкача зовсім чужим містом. Гірничопромисловий факультет обрав тому, що на той час його студенти отримували вищу стипендію.

Успішно витримавши вступні іспити і конкурс, став студентом гірничопромислового, а пізніше — нафтового факультету.

У 1959 р. Іван Іванович закінчив політехнічний інститут за спеціальністю «Машини і обладнання нафтових і газових промислів» і здобув кваліфікацію інженера-механіка.

Як молодого спеціаліста його направили на роботу в систему Головазу СРСР у м. Ставрополь, на будівництво газопроводу Ставрополь–Грозний. Працював слюсарем-монтажником 6-го розряду. Після закінчення будівництва, у 1960 р. Івана Івановича перевели на роботу в Грозненське управління магістральних газопроводів, де він обіймав посаду майстра, інженера, головного інженера Георгіївського районного управління газопроводів.

З дружиною Іванною Тимофіївною

У 1962 р. І. І. Клюкач став працювати в дирекції з будівництва газопроводу Орджонікідзе–Тбілісі — головним інженером, начальником відділення дирекції в м. Орджонікідзе. Газопровід такої складності будували в СРСР вперше. Через рік Івана Івановича призначили начальником Орджонікідзевського районного управління.

Зустріч випускників

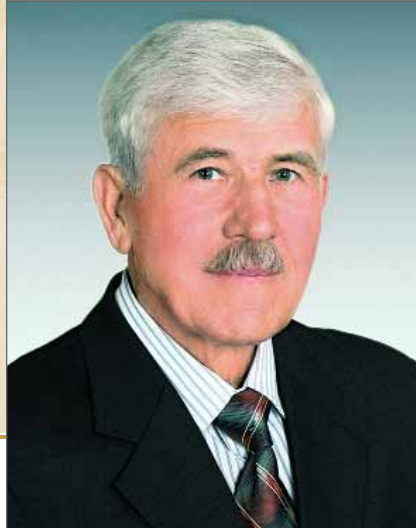
Хоча робота дуже подобалася, його тягнуло в Україну. І ось у 1965 р. І. І. Клюкача перевели у Київське управління магістральних газопроводів, де він працював головним інженером райуправління газопроводів, начальником технічного відділу, заступником начальника управління.

У 1974 р. його призначили заступником директора об'єднання «Київтрансгаз». Через три роки Іван Іванович став працювати в інституті «Союзгазпроект» (згодом — «Укргазпроект»), де обіймав посади заступника директора, головного інженера. У 1994 р. на базі інституту було утворено ВАТ «Укргазпроект». І. І. Клюкача призначили на посаду Першого заступника голови Правління — головного інженера, на якій він працював до виходу на пенсію за віком у 1997 р.

Багатолітня сумлінна праця в газотранспортній галузі, високий професіоналізм І. І. Клюкача відзначені низкою заслужених нагород, зокрема медаллю «За будівництво магістрального газопроводу «Союз», орденом «Знак пошани».

Щасливо склалося в Івана Івановича й особисте життя. Зі своєю дружиною Іванною Тимофіївною вони виховали двох синів, які подарували їм трьох онуків.

КЛЮЧНИК Святослав Васильович

Випускник
електромеханічного
факультету (1975 р.)

Міський голова
м. Новий Розділ (1990–2002)

*Член правління Львівського
відділення Асоціації міст України,
перший голова Спілки енергоощадних
міст Львівщини, голова Спілки
пасічників Миколаївщини*

Народився 10 серпня 1941 року у с. Лотатники Стрийського району Львівської обл. Батько Василь Михайлович за професією вчитель. Був активним діячем українського націоналістичного руху, за що польською владою у 1934 р. засуджений до п'яти років ув'язнення, яке відбував у Березі Картузькій.

Святослав Ключник закінчив середню школу №1 у м. Ходорів Львівської обл. та вступив до Львівського політехнічного інституту на спеціальність «Автоматизований електропривод». Вибір був не випадковий — після служби в армії С. Ключник пішов працювати у м. Новий Розділ на державне гірничохімічне підприємство «Сірка», на рудниках якого працювала найпотужніша в тодішньому СРСР гірнична техніка із складними автоматизованими системами управління електроприводом.

Після закінчення у 1975 р. електромеханічного факультету С. Ключник працював енергетиком дільниці крокуючих екскаваторів, а невдовзі — головним енергетиком потужного Подорожненського гірничого комплексу. В цей час Святослав Васильович підтримує тісні зв'язки з інститутом. Так, він під керівництвом завідувача кафедри Львівської політехніки «Електричні машини» І. Й. Саяка виконав науково-практичну роботу щодо вдосконалення процесу комутації потужних генераторів постійного струму.

Також співпрацював із кафедрою автоматизованого приводу, зокрема із групою к. т. н. Р. С. Кішка, яка розробляла та випробовувала елементи систем автоматичного управління потужних електроприводів гірничих машин.

Святослав Васильович був учасником і доповідачем двох республіканських та всесоюзної наукових конференцій з електроприводу. З кінця 80-х років він активно займається політичною діяльністю. У вересні 1989 р. був делегатом Установчого з'їзду Руху. У 1998–2002 рр. — член Львівської крайової ради НРУ. З перших демократичних виборів 1990 р. громадою м. Новий Розділ тричі поспіль обирався міським головою.

Здобутками діяльності С. В. Ключника стало створення міського комунального господарства та налагодження ефективної його роботи. Були запроваджені нові демократичні принципи взаємодії міської влади з громадою — громадські слухання, публічні звіти тощо.

Оскільки Новий Розділ виглядав на той час типовим радянським робітничим містом, Святослав Васильович

приклав немало успішних зусиль для набуття ним рис традиційного галицького міста. Зокрема, споруджені пам'ятники Борцям за волю України та Т. Г. Шевченку, побудовані величні храми УГКЦ та УАПЦ, встановлена міська геральдика, запроваджуються міські традиції.

У цей час С. В. Ключник плідно працював у царині розвитку місцевого самоврядування. Активний діяч Асоціації міст України, член правління Львівського відділення АМУ. Один із організаторів та перший голова Спілки енергоощадних міст Львівщини. Встановлені та розвиваються ділові стосунки із спілкою польських гмін «Energie City». Налагоджені партнерські стосунки із гміною м. Полице (Польща).

Під час головування активно і наполегливо працював над підвищенням адміністративного рангу міста. У результаті у 2002 році Новий Розділ набув статусу міста обласного значення.

Після закінчення третьої каденції на посаді міського голови у 2002–2004 рр. працював помічником-консультантом народного депутата України по виборчому округу №124.

У 2004–2006 рр. керував житлово-комунальним управлінням міста. З 2006 р. на пенсії.

Давнім захопленням Святослава Васильовича є гірський туризм, улюбленим заняттям — бджільництво. Очолоє Спілку пасічників Миколаївщини.

Одружений. Дружина Марія працює викладачем математики у Новороздільському професійному ліцеї. Дочка Христина закінчила Львівський національний університет імені Івана Франка, працює у Львові.

Під час зустрічі в уряді гміни м. Полице, Польща

КОБЛИК Василь Йосифович

Випускник
інженерно-будівельного
факультету (1984 р.)

Начальник інспекції
державного архітектурно-
будівельного контролю
в Закарпатській області

Народився 12 лютого 1958 р. у с. Ластівка Турківського району Львівської області. Коли Василеві виповнилося 5 років, померла його мама. В сім'ї залишилося ще дві старші сестри та брат.

Спочатку В. Й. Коблик навчався в Ластівківській восьмирічці, а в 1970 р. як сирота перейшов до Львівської школи-інтернату № 2.

Під час літніх канікул Василь Йосифович, приписавши за допомогою знайомих собі два роки, працював в одному з Житомирських РБУ.

Після закінчення школи В. Й. Коблик розпочав свою трудову діяльність робітником II розряду спеціального управління № 54 тресту «Львівжитлобуд». Упродовж 1976–1978 рр. проходив службу в лавах Радянської армії. Демобілізувавшись у 1978 р., Василь Йосифович вступив на інженерно-будівельний факультет Львівського політехнічного інституту. Під час навчання працював у спеціальному будівельному загоні, що зводив гуртожитки Політехніки та науково-дослідний завод Інституту в мікрорайоні Скнилів.

По закінченні інституту В. Й. Коблика направили на роботу в Закарпатський філіал інституту «ДІПРОМІСТ», де він упродовж 15 років працював інженером-конструктором, керівником групи конструкторів, в. о. головного конструктора техвідділу та архітектурно-конструкторського відділу. Виконував роботи, пов'язані із створенням об'єктів архітектури, плануванням, інженерними розрахунками, випробуванням конструкцій, виготовленням проектів житлово-цивільного призначення та ін.

Протягом 1999–2001 рр. Василь Йосифович обіймав посаду заступника начальника управління містобудування й архітектури облдержадміністрації, начальника обласної інспекції держархбудконтролю, упродовж 2001–2003 рр. — начальника управління містобудування й архітектури облдержадміністрації, головного архітектора області, 2003–2005 рр. — заступника начальника управління містобудування й архітектури облдержадміністрації.

Два роки В. Й. Коблик був начальником управління, заступником начальника головного управління — начальником управління містобудування, архітектури, координації будівництва та відновлювальних робіт головного

управління містобудування, архітектури та житлово-комунального господарства облдержадміністрації.

Василь Йосифович здійснював методичне керівництво роботою місцевих органів містобудування й архітектури, координацію їхньої діяльності у сфері містобудування, будівництва та відновлювальних робіт.

Упродовж 1999–2002 рр., після наслідків катастрофічного паводку, забезпечував обстеження зруйнованого й пошкодженого житла, підбір нових територій та видачу постраждалому населенню будівельних паспортів під нове будівництво тощо.

За безпосередньої участі В. Й. Коблика розроблені проекти типових житлових будинків для відбудови житла після повені.

Із 2003 р. Василь Йосифович у складі робочої групи брав участь у створенні спільного проекту містобудівного розвитку транскордонного регіону Україна — Словаччина, що був завершений у 2007 р. Цього ж року за його участі розпочато розробку «Схеми планування території Закарпатської області».

За сприяння управління містобудування та архітектури Закарпатської облдержадміністрації створено Міжнародний фонд «За збереження шедеврів дерев'яного зодчества Пудкарпаття». Членом його правління та представником від України є В. Й. Коблик.

У січні 2008 р. Василь Йосифович очолив новостворену інспекцію державного архітектурно-будівельного контролю в Закарпатській області. Він є дійсним членом Колегії Державної архітектурно-будівельної інспекції України.

В. Й. Коблик займається й громадсько-політичною діяльністю. Він генерал-осавул Козацтва Запорізького.

Василь Йосифович нагороджений грамотами обласної ради та облдержадміністрації, Міністерства регіонального розвитку та будівництва, Кабінету Міністрів України, орденом Рівноапостольного князя Володимира II ступеня Української Православної Церкви.

Щасливо склалося й особисте життя В. Й. Коблика. Разом з дружиною виховав двох доньок. Старша Катерина — інженер-будівельник, молодша Марія навчається на 4-му курсі у Національному університеті «Львівська політехніка» за спеціальністю «Архітектура».

КОБИЛЯНСЬКИЙ Валентин Олександрович

Випускник інженерно-
економічного факультету
(1977 р.)

Генеральний директор
Акціонерної рибпромислової
компанії «Антарктика»

Народився 29 березня 1951 р. у м. Славути Хмельницької області в родині Олександра Анастасійовича та Галини Романівни. Батько був колгоспником, мати — медичним працівником. З дитинства закарбувалися в пам'яті Валентина неприємний запах ліків та аромат землі й весни, що їх приносив до хати батько, який працював у полі від зорі до зорі. Олександр Анастасійович завжди був для своїх двох синів прикладом для наслідування. І нині Валентин Олександрович, хоч він і сам уже давно батько та й дідусь, їде на пораду до батьків і хоче, щоб жили вони ще дуже довго на землі.

Маючи здібності до точних наук, зокрема математики, В. О. Кобилянський у 1972 р. вступив на інженерно-економічний факультет по спеціальності «Економіка та організація будівництва» Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1977 р.

Здобувши вищу освіту, розпочав свою трудову діяльність інженером відділу праці та заробітної плати в «Ондагосбуд», згодом продовжив її у тресті «Донбасенергобуд».

З 1985 р. Валентин Олександрович живе і працює в Одесі. Це місто вже стало для нього рідним. Спочатку обіймав посаду заступника начальника з економіки будівельного управління Одеської атомної ТЕЦ. Через три роки його призначили заступником директора з економіки тресту «Електропівдензахідмонтаж» ВО «Союзелектромонтаж».

*В. Кобилянський в перший
трудоий день*

Працюючи на керівних посадах, Валентин Олександрович проявляв виключні організаторські здібності і новий підхід до вирішення економічних проблем, тому в 1992 р. він стає заступником генерального директора, а згодом — генеральним директором науково-виробничої асоціації «Елко».

В. О. Кобилянський проявляв себе як професіонал своєї справи, умілий, вимогливий до себе та підлеглих керівник, обов'язковий у виконанні запланованого. Тож не даремно саме його в 1994 р. запросили обійняти посаду заступника генерального директора орендного підприємства «Антарктика», яке на той час відчувало особливі труднощі в роботі: зношений флот, який стояв біля причалів, рибозавод, що випускав цеглу, нульова виробнича діяльність, екіпажі, що не отримували заробітної плати і тому бастували. Та всі вірили, що Валентин Олександрович не підведе, допоможе підприємству стати на ноги. І не помилилися.

На основі організації менеджменту, знань економіки та великого практичного досвіду він швидко освоїв специфіку виробництва, що дозволило оперативно приймати рішення та впливати на збереження компанії. Згодом його призначили першим заступником генерального директора «Антарктики». Перебуваючи на цій посаді, В. О. Кобилянський розробив програму виходу підприємства із кризи, яка успішно спрацювала.

У грудні 2002 р., після трагічної загибелі генерального директора компанії, її колектив звернувся до Валентина Олександровича з проханням очолити підприємство. Він дав згоду і в січні наступного року Спостережною Радою В. О. Кобилянського обирають генеральним директором «Антарктики».

Понад два роки компанія на чолі з керівником боролася за своє виживання і можливість утвердитися як єдине багатопрофільне підприємство України, що має свій рибпромисловий флот, рибопереробне виробництво, рибний порт, соціальну сферу.

Значні інвестиції, вкладені за останні три роки в ремонт і модернізацію флоту, дали змогу набагато збільшити обсяги виробництва. Добування риби за добу промислу, порівняно з 2005 р., зросло на 29,4 відсотка, її замороження — на 27,9 відсотка.

Було модернізовано також судна «Юпітер» та «Валерій Кравченко», що дозволило морозити не 60–70 тонн риби за добу, а майже 150 тонн. Щорічний вилов риби становить близько 50 тисяч тонн.

Нині «Антарктика» — найбільша національна рибодобувна компанія України. Її підприємства виробляють рибпродукцію, рибне борошно, рибний жир, надають

транспортні послуги, займаються перевалкою вантажів. Основний ринок збуту «Антарктики» — Одеський регіон та споживачі Одеської області. Крім того, товариство постачає свою продукцію в інші регіони України і планує розширити ринки збуту та збільшити обсяги реалізації продукції.

Упродовж 1995–1996 рр. підприємство, єдине в Україні, придбало три великі морозильні траулери, збудовані на Чорноморському суднобудівному заводі. До складу «Антарктики» входить Іллічівський морський рибний порт, що успішно працює, збільшив свій вантажообіг з 180 тонн у 1993 р. до 800 тонн. Відзначається стабільною працею й океанічний флот. Компанія має кадровий плавсклад високопрофесійних працівників, що поповнюється випускниками вищих і середніх спеціальних навчальних закладів України.

Використовуючи свої теоретичні знання, здобуті у рідному політехнічному інституті, з яким В. О. Кобилянський підтримує стосунки і нині, та багатий практичний досвід, він організував будівельний бізнес і зводить житлові будинки. Нині завершується будівництво комплексу на 550 квартир та офісного центру.

Хоч минуло понад три десятиліття, відколи Валентин Олександрович закінчив Львівську політехніку, він часто повертається у своїх спогадах у чудові й незабутні студентські роки, коли разом зі своїми друзями «гриз» граніт науки і весело проводив час у дружній студентській родині. Незважаючи на те, що доводилося часто недоїдати й недосипати, студенти з будь-якого приводу влаштовували свята (молодість є молодість!). Найбільшим святом було повернення від батьків з повними валізами різних наїдків і напиктів. Усім хотілося, щоб тих батьківських дарунків вистачило надовго, а виходило, що тільки на один-два дні. З багатьма своїми однокурсниками Валентин Олександрович постійно підтримує стосунки й нині. Разом збираються, згадують молоді роки, особливо Івана Михайловича Шламенка, Поліну Василівну Фролову, Валерія Івановича Прокопенка, декана економічного факультету Бориса Гавриловича Бабака. Ці люди передавали

Керівництво компанії в Польщі на прийнятті судна після модернізації

студентам не лише свої глибокі знання, а й власне душевне тепло, доброту і щирість.

У вільний від роботи час В. О. Кобилянський любить рибалити та полювати, а ще одне його захоплення — живопис та музика, в основному класична та часів власних молодих років. Ось тільки часу на своє хобі у Валентина Олександровича нині, на жаль, небагато. Раніше було, що ходив на полювання двічі, а то й тричі на місяць, а зараз із цим складніше — лише один-два рази за сезон. Проте задоволення величезне!

А ось для музики та живопису Валентин Олександрович знаходить час завжди, відразу як переступає поріг рідного дому. Адже має велику колекцію платівок, касет, дисків. Прослуховує їх щовечора і отримує невимовну насолоду від того.

Вдало склалося й особисте життя. Разом з дружиною Наталією Михайлівною вони виховали двох чудових доньок — Вікторію та Юлію. Обидві мають вищу освіту. Вікторія — заміжня. Разом з чоловіком займаються підприємницькою діяльністю, а ще виховують доньку Настусю, яка навчається в п'ятому класі загальноосвітньої школи. Онучка — то невимовна радість і гордість для дідуся й бабусі. Адже вона не лише відмінниця, а й займається настільним тенісом, вчиться танцювати, вивчає іноземні мови.

Молодша донька Валентина Олександровича — Юлія — у 2006 р. закінчила Київський національний економічний університет. Нині працює в Рахунковій палаті України.

РТМКС «Юпітер» заморожує 140–150 тонн риби на добу

КОВАЛЬ Володимир Олександрович

Випускник радіотехнічного
факультету (1969 р.)

Директор Департаменту
Міністерства закордонних
справ України

*Доктор технічних наук, професор,
заслужений діяч науки і техніки
України*

Народився у 1946 р. у с. Стадниця Тетіївського району Київської області. В 1953 р. разом з батьками переїхав до м. Стрий на Львівщині, де в 1964 р. Володимир з медаллю закінчив середню школу №1. Того ж року вступив на радіотехнічний факультет Львівського політехнічного інституту, оскільки мав здібності до точних наук.

У 1969 р. В. О. Коваль отримав диплом інженера-конструктора-технолога радіоапаратури і залишився працювати в рідному інституті на посаді асистента кафедри «Конструювання та технологія виробництва радіоапаратури». У 1972 р. Володимир Олександрович вступив до аспірантури Ленінградського електротехнічного інституту ім. В. І. Ульянова (Леніна) й через три роки захистив дисертацію на здобуття вченого ступеня кандидата технічних наук за спеціальністю «Мікросхемотехніка».

У 1975 р. В. О. Коваль повернувся до Львівської політехніки, де понад десять років працював асистентом, старшим викладачем та доцентом своєї ж кафедри.

Упродовж 1979–1980 рр. Володимир Олександрович перебував на науковому стажуванні в США, в Carnegie-Mellon University м. Пітсбурга.

У 1985 р. захистив дисертацію на здобуття вченого ступеня доктора технічних наук. З 1986 р. В. О. Коваль — професор, а з 1988 р. — завідувач кафедри «Системи автоматизованого проектування» Львівської політехніки, створеної за його ініціативи.

Упродовж 1993–1994 рр. Володимир Олександрович працював як запрошений професор у США, в Carnegie-Mellon University м. Пітсбурга.

У Львівській політехніці під керівництвом В. О. Ковалю здійснювалася значна наукова робота в трьох науководослідних лабораторіях, дві з яких були галузевими (від Міністерства середнього машинобудування СРСР та Міністерства електронної промисловості СРСР). Володимир Олександрович був керівником 12 кандидатських та 2 докторських дисертацій. Він є автором понад 130 наукових праць та двох монографій. У 1995 р. йому присвоєно почесне звання «Заслужений діяч науки та техніки України».

З 1996 р. Володимир Олександрович працює в системі Міністерства закордонних справ України — радником з питань науки та технології Посольства України у Великобританії та Північній Ірландії; начальником Управління

МЗС України; Надзвичайним та Повноважним Послом України у Сирійській Арабській Республіці; послом з особливих доручень. З 2007 р. В. О. Коваль обіймає посаду директора Департаменту МЗС України.

Своїм особистісним й професійним зростанням Володимир Олександрович завдячує рідному вищому навчальному закладу, адже саме тут він отримав ґрунтовні базові знання, високу кваліфікацію.

В. О. Коваль і нині постійно підтримує контакти з керівництвом університету та зі своїми учнями, які працюють у Львівській політехніці.

Радіотехнічний факультет, який закінчив Володимир Олександрович, був ключовим і найбільш популярним. І в цьому, насамперед, заслуга його тодішнього легендарного декана Євгена Федоровича Завори — чудового організатора. Його любили й поважали всі студенти і шановано називали «наш батько».

У вільний час В. О. Коваль грає у волейбол та теніс, плаває.

Дружина Володимира Олександровича Наталя закінчила хіміко-технологічний факультет Львівської політехніки. Донька Олена — випускниця комп'ютерного факультету цього навчального закладу. Згодом вона захистила магістерську роботу в Лондонському університеті.

Життєве кредо В. О. Ковалю — «Активна життєва позиція. Вміння приймати системні рішення».

Вручення вірчих грамот Королеві Великої Британії та Північної Ірландії, 1998 р.

КОГУТ Василь Михайлович

Випускник
радіотехнічного
факультету (1971 р.)

Ректор Львівського
інституту новітніх
технологій та управління
ім. В. Чорновола

*Доктор технічних наук,
професор, дійсний член Академії
радіоелектроніки України*

Народився 4 січня 1949 р. у с. Родатичі на Львівщині. Батько — робітник, працював на заводі «Сільмаш», а мати — колгоспниця, тому Василь Когут рано пізнав усі «принади» сільськогосподарських робіт та колгоспних «норм». У родині було четверо дітей, старші опікувались молодшими. Однак основним пріоритетом родини була освіта.

Ще будучи школярем, виявляв непересічні здібності до науки. Представляв школу, в якій навчався, на обласних олімпіадах з багатьох предметів і ставав їх призером. Особливо Василю Когуту імпонувала фізика, що й визначило вибір його подальшого життєвого шляху — у 1966 р. він вступив на радіотехнічний факультет Львівської політехніки — один із найпрестижніших у ті часи. Вихований у любові до народних традицій, юнак мав національну гідність, що на той час було досить небезпечним, адже лишень за колядки студента шістдесятих років ледь не виключили із Львівського політехнічного інституту. Але саме ці роки й сформували Василя Когута як громадянина.

Наукову діяльність Василь Михайлович розпочав у 1973 р., після служби в лавах Радянської армії, й пройшов шлях від інженера до професора кафедри конструювання радіоапаратури. Кандидатська дисертація «Математичні методи моделювання динамічних процесів» стала для молодого науковця міцним фундаментом у його прикладних технічних рішеннях, що дало можливість Василю Когуту не тільки захистити дисертацію на звання доктора технічних наук, але й запровадити свою наукову школу щодо динамічної міцності й надійності бортових радіотехнічних систем авіаційних і космічних апаратів. Спілкування з багатьма видатними вченими та педагогами — зокрема професором Шаблієм, академіком Підстригачем, доцентом Захарія — сформувало подальшу долю Василя Михайловича як науковця й організатора.

У 1993 р. за пропозицією академіка Юхновського професор Когут очолює Львівський технікум радіоелектроніки. В умовах системної кризи приладобудівної галузі Василь Михайлович знайшов шляхи розвитку навчального закладу. Технікум відкрив нові, перспективні для Західного регіону України освітні напрями, а його директор почав гуртувати навколо себе й колектив науковців. Василь Михайлович

завжди наполягав на єднанні науки й освіти. Завдячуючи таким підходам технікум трансформується в коледж, а згодом — в Інститут новітніх технологій та управління.

Незважаючи на свій «юний» статус Інститут одним із перших у Західному регіоні впровадив кредитно-модульну систему, інтенсивно почав налагоджувати зв'язки з європейськими партнерами, впроваджувати елементи Болонського процесу і відкриває нові напрями та спеціальності, окремі з яких унікальні навіть в такому університетському місті, як Львів.

Навчання та патріотичне виховання молоді завжди були взаємопов'язані. Свято Миколая, День Матері, Андріївські вечорниці, вшанування воїнів УПА — всі ці заходи проводилися в навчальному закладі з 1993 р., коли В. М. Когут очолив його. Вінцем такої діяльності стало присвоєння Інституту Постановою Кабінету Міністрів України імені В'ячеслава Чорновола. Сьогодні Чорноволівський інститут — це величезний навчальний комплекс, до складу якого входять ще й коледж та технікум.

Основним пріоритетом навчального закладу, за задумом Василя Михайловича, стала саме наука як нерозривна складова освітньої діяльності. Під керівництвом і співкерівництвом професора Когута було захищено 4 кандидатські дисертації. Він також опублікував понад 200 наукових праць — тільки за останні два роки у світ вийшло 4 монографії. Василь Михайлович — дійсний член Академії радіоелектроніки України, а також відзначений багатьма нагородами Міністерства освіти й науки України.

У родині професора Когута — син та донька. Син — також інженер, випускник Львівської політехніки. Донька — студентка юридичного факультету. Вільний від роботи час Василь Михайлович присвячує своєму захопленню — садівництву. В його саду ростуть рідкісні породи фруктових дерев, кущів та квітів.

Все, чим би не займався професор Когут — наукова діяльність, організація освітньої роботи або вирощування екзотичних рослин, — спрямоване на примноження багатства України — як матеріального, так і духовного.

«Треба тримати руку на пульсі життя — лише це означає поступ» — таким є певне життєве кредо професора Когута.

КОЗОРИЗ Михайло Дмитрович

Випускник геодезичного
факультету (1969 р.)

Головний маркшейдер
ВАТ «Незалежна Ресурсна Компанія»

*Кандидат технічних наук,
член-кореспондент Міжнародної
Академії наук екології та безпеки
життєдіяльності, почесний
нафтовик, почесний працівник
паливно-енергетичного комплексу,
почесний геодезист (Росія)*

Народився 7 листопада 1945 р. в с. Нова Ободівка Тростянецького району Вінницької області. Після закінчення Ободівської середньої школи робітничої молоді в 1964 р. вступив до Львівського політехнічного інституту на спеціальність «Аерофотогеодезія».

На геодезичний факультет потрапив випадково — не пройшов за конкурсом на радіотехнічний. Таким чином Михайло став геодезистом, про що жодного разу за все своє життя не пошкодував.

Приємні спогади залишилися про геодезичні практики, що проводились в м. Судова Вишня. Добру пам'ять про себе залишили викладачі інституту Чалюк, Бугай, Вершинін, Островський, Фінкевич та ін.

Після закінчення у 1969 р. Політехніки працював інженером-геодезистом у Львівській експедиції № 9 інституту «Укргідропроєкт». У 1972 р. призначений на посаду старшого інженера-геодезиста штабу Південної групи військ (м. Будапешт, Угорщина). З 1975 р. працював у м. Харкові — спочатку в інституті «Укрміськбудпроєкт» старшим інженером-геодезистом, потім в інституті «УкрВостокГІИИТиз» керівником групи, головним спеціалістом — заступником начальника відділу.

У 1981 р. переїхав на Крайню Північ в м. Ноябрьськ (яке будувалось за активної участі М. Д. Козоріза), де працював до 2006 р. За період роботи пройшов шлях від інженера-топографа до головного маркшейдера нафтогазового управління «Холмогорнефть». У 1994 р. переведений в нафтову компанію об'єднання ВАТ «Ноябрьськнефтегаз». Спочатку працював начальником відділу, заступником головного інженера, а в 1995 р. отримав посаду заступника генерального директора з природокористування.

В 1998 р. М. Д. Козоріз очолив Управління екологічної безпеки і раціонального природокористування ВАТ «Ноябрьськнефтегаз», створене ним вперше в Російській Федерації. В 2002 р. переведений на посаду головного маркшейдера цієї ж нафтової компанії, а в 2006 р. — в головну компанію «Сибнефть» (м. Москва). В листопаді 2007 р. став головним маркшейдером ВАТ «Незалежна Ресурсна Компанія» (м. Москва), де також займався питаннями маркшейдерства, екології та землевпорядкування.

У 1996–1997 рр. Михайло Дмитрович навчався в Міжнародному центрі навчаючих систем (Центр підготовки космонавтів у Зоряному містечку), де отримав другу вищу освіту з екології (кваліфікація інженер-еколог). У 1999 р. навчався в Московському незалежному еколого-політологічному інституті, набувши кваліфікацію екологічного аудитора та експерта.

В 2003 р. захистив кандидатську дисертацію, а в 2006 р. обраний член-кореспондентом Міжнародної Академії наук екології і безпеки життєдіяльності. М. Д. Козоріз — автор понад 30 наукових статей.

За всі свої досягнення в трудовому житті Михайло Дмитрович щиро вдячний Львівській політехніці, завдяки якій були отримані міцні знання і щире прагнення завжди бути на висоті. З випускниками свого курсу зустрічався на ювілейних святах. Два роки підряд спілкувався з делегацією рідного навчального закладу на виставках «Інтергео», які щорічно проводяться в Німеччині. В квітні 2008 р. брав участь в міжнародній конференції «ГЕО-ФОРУМ-2008», яку організовує періодично Львівська політехніка).

За багаторічну сумлінну працю М. Д. Козоріз нагороджений медаллю «За освоєння надр та розвиток нафтогазового комплексу Західного Сибіру» (1986), має звання «Почесний нафтовик», «Почесний робітник паливно-енергетичного комплексу», «Почесний геодезист», «Ветеран праці» (Росія).

Михайло Дмитрович любить мистецтво, музику, тварин і риб, взагалі природу у всіх її проявах. Навіть на Крайній Півночі, в своєму офісі й домі, вирощував чудові лимони-рекордсмени, вага яких досягала 550 і навіть 850 грамів. Полюбляє плавати в морі (особливо Червоному), зимою — ходити в басейн, на лижах, літом — мандрувати в лісах з фотоапаратом. Був у багатьох містах і країнах. Особливо цінує справжню щирю дружбу.

Михайло Дмитрович має дружину, дітей та онуків. Особлива гордість за старшу онучку Катерину, яка навчається на факультеті журналістики в м. Санкт-Петербурзі.

Життєві принципи: «Хто як не я» та «Майбутнє залежить від тебе».

КОЛОС Борис Петрович (1942–2007)

Випусник механіко-
машинобудівного факультету
(1970 р.)

Голова Франківської
райдержадміністрації м. Львова
(до 2004 р.)

Народився 1 грудня 1942 р. у с. Ганачівка Перемишлянського району Львівської області в родині лісничого Петра Теодоровича та колгоспниці Анни Степанівни.

З дитинства батько прищеплював синові любов до природи, лісу. А ще Борис дуже любив читати. За рік перечитав усі книги в бібліотеці сільської школи, де навчався в початкових класах. А далі, щоб знайти свіжу літературу, ходив пішки до бібліотеки сусіднього села Романова.

У 1961 р. Б. П. Колос закінчив технічне училище № 2 і здобув спеціальність електрогазозварювальника. Згодом працював за фахом на Львівському автобусному заводі, звідти Бориса Петровича призвали до лав Радянської армії.

Обрана в училищі спеціальність вплинула на вибір інституту для здобуття вищої освіти. Перебуваючи на строковій службі, він закінчив підготовчі курси і в 1965 р. вступив на механіко-машинобудівний факультет Львівського ордена Леніна політехнічного інституту (спеціальність «Обладнання та технологія зварювального виробництва»), який закінчив у 1970 р.

Ще під час навчання в інституті проявилися організаційські та лідерські здібності Бориса Петровича. Він брав активну участь у студентському комітеті з організації молодіжних заходів.

Після другого курсу Б. П. Колос одружився, перевівся на вечірню форму навчання і влаштувався на Львівський ювелірний завод учнем ювеліра, потім він працював

ювеліром, технологом, начальником цеху, головним інженером об'єднання «Союзювеліпром» (1967–1984 рр.).

У 1984 р. Борис Петрович обійняв посаду директора дослідного заводу при Фізико-механічному інституті ім. Г. В. Карпенка Академії наук України, а в 1991 р. — начальника відділу промисловості, а згодом — начальника головного управління промисловості, транспорту і зв'язку Львівського облвиконкому.

У 90-ті роки, після проголошення Незалежності України, Б. П. Колос активно включився в роботу, щоб не допустити падіння промислового потенціалу Львівщини. Використав весь свій досвід і знання для підтримки й проведення реформ у державному секторі економіки, відновив тісну співпрацю з директорами підприємств та галузевих інститутів.

Протягом 1994–1995 рр. Борис Петрович працював головою Франківської райдержадміністрації у м. Львові, був членом виконкому міської Ради, заступником мера м. Львова (1995–1996 рр.) У 1996 р. у зв'язку з хворобою перейшов на попереднє місце роботи — знову очолив Франківську райдержадміністрацію у м. Львові та працював там аж до виходу на пенсію в 2004 р.

Все життя Борис Петрович жив у злагоді з природою, був затятим грибником та хорошим мисливцем, а ще — справжнім другом і порадником, любив і розумів ліс. Написав багато оповідок про полювання, про улюблених звірів та природу, але не встиг усі їх опублікувати.

Захоплювався колекціонуванням природних каменів. Володів енциклопедичними знаннями про метали, про ювелірне виробництво, починав писати довідник «Ювелір», але не закінчив.

Б. П. Колос є автором винаходів «Спосіб внутрішнього облицювання крупногабаритних ємностей для зберігання агресивних рідин» та «Полімерна композиція».

За активну життєву позицію та сумлінну працю на благо рідного міста та у розбудові Української держави Борис Петрович отримував подяки від місцевого керівництва та Президента України.

По смерті Б. П. Колоса залишилася його родина. Це — дружина Катерина (випускниця Львівської політехніки 1977 р.), донька, син та троє внуків.

Життєвим кредо Бориса Петровича було — «Посвяти своє життя для незалежності та розбудови України».

На посаді головного інженера «Союзювеліпрому»

КОСТЮК Іван Васильович

Випусник
радіотехнічного
факультету (1985 р.)

Перший проректор
Львівського державного інституту
новітніх технологій та управління
імені В'ячеслава Чорновола

*Кандидат технічних наук, доцент,
член міжнародного Інституту
інженерів у галузі електроніки
і енергетики (IEEE)*

Народився 15 жовтня 1958 року у м. Львові в родині Василя Кіндратовича та Ганни Іванівни. У 1973 році після закінчення восьми класів середньої школи № 42 м. Львова поступив у Львівський технікум радіоелектроніки (зараз Львівський державний інститут новітніх технологій та управління імені В'ячеслава Чорновола).

Після закінчення технікуму І. В. Костюк проходив строкову службу в Збройних силах, де закінчив школу молодших авіаційних спеціалістів. Після демобілізації поступив на підготовче відділення Львівського політехнічного інституту, який закінчив з відзнакою у 1985 р. за спеціальністю «Конструювання та виробництво радіоапаратури». Свою трудову діяльність почав на кафедрі конструювання та технології виробництва радіоапаратури Львівської політехніки і пройшов шлях від стажиста-дослідника до доцента кафедри, заступника декана радіотехнічного факультету, обов'язки якого виконував протягом тринадцяти років (до березня 2004 р.).

За цей період пройшов перепідготовку і отримав диплом у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка за спеціальністю «Інтегральна і функціональна мікроелектронна техніка».

Дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата технічних наук захистив у 1990 році в спеціалізованій Раді при Ленінградському електротехнічному інституті.

У 2004 р. І. В. Костюк призначений на посаду першого проректора Львівського інституту новітніх технологій та управління ім. В'ячеслава Чорновола. Навчальний заклад був утворений на базі реорганізованого коледжу. Іван Васильович бере активну участь у становленні та розбудові інституту: ліцензуються нові напрями і спеціальності, утворюються структурні підрозділи — коледж і технікум інституту, відділення довузівської підготовки, запровад-

жуються екстернатна форма навчання та кредитно-модульна система організації навчального процесу, інститут акредитується в цілому і займає гідне місце в категорії вищих навчальних закладів регіону.

Іван Васильович плідно поєднує організаційну роботу з педагогічною і науковою діяльністю. Він є автором понад 100 наукових та навчально-методичних праць, в тому числі трьох патентів, а також першого в Україні навчального посібника з грифом Міністерства освіти і науки України з біомеханіки. Основні наукові праці вченого присвячені питанням моделювання розподілу механічних та теплових полів в елементах конструкцій та тілі людини. З 1996 року він — член міжнародного Інституту інженерів в галузі електроніки і енергетики (IEEE).

І. В. Костюк підтримує хороші, дружні зв'язки як з Львівською політехнікою, так і зі своєю кафедрою електронних засобів інформаційно-комп'ютерних технологій. Щиро вдячний своїм Вчителям і старшим колегам, у яких він навчався фахової майстерності і набирався життєвого досвіду.

Великою школою організаційної майстерності для Івана Васильовича була робота під керівництвом декана радіотехнічного факультету І. Н. Прудюса. З особливою приємністю згадується йому щира, тепла атмосфера добрих людських відносин, які панували в деканаті радіотехнічного факультету.

У родині Костюків двоє дітей — син і донька, які є найбільшою втіхою у батьків.

За значний особистий внесок у розвиток вищої освіти Іван Васильович Костюк нагороджений заохувальними відомчими відзнаками Міністерства освіти і науки України — нагрудними знаками «Відмінник освіти України» та «Петро Могила».

КОСТЬ Іван Петрович

Випускник інженерно-
економічного факультету
(1981 р.)

Директор Львівського
державного обласного
навчально-курсового комбінату

Почесний автотранспортник

Народився 26 липня 1959 р. у с. Біличі Старосамбірського району Львівської області в багатодітній сім'ї світлої пам'яті Петра Васильовича та Ярослави Григорівни. Батько все життя їздив на заробітки у Хмельницьку, Вінницьку та Кіровоградську області. Мати була інвалідом праці.

У 1974 р. Іван на відмінно закінчив Білицьку восьмирічку, а в 1976 р. — із золотою медаллю Хирівську середню школу-інтернат і в цьому ж році з першого іспиту (математика письмова) вступив на 1-й курс інженерно-економічного факультету Львівської політехніки за спеціальністю «Економіка машинобудування і приладобудування».

Кращими роками свого життя І. П. Кость вважає навчання у Політехніці. Група МЕ два роки підряд займала 1-е місце в інституті, за що була премійована безкоштовною поїздкою в Прибалтику. Іван Петрович любив спорт. Виступав за молодіжну та основну збірну ЛПП з футболу, був воротарем гандбольної команди факультету. Економісти вперше за свою історію, у 1978 р. зайняли 1-е місце з міні-футболу та призові місця з ручного м'яча та баскетболу. Надзвичайно цікавим було проживання протягом п'яти років у студентському гуртожитку та проходження офіцерських зборів у полку зв'язку м. Рівного (5-кілометрові кроси на Тучинському полігоні, чергування та сидіння на гауптвахті тощо).

У 1981 р. І. П. Кость успішно закінчив Львівський політехнічний інститут і був направлений на роботу на Львівське автотранспортне підприємство № 13065, де пропрацював до 1990 р., пройшов трудовий шлях від інженера до начальника виробничо-технічного відділу.

У 1990 р. Іван Петрович перейшов працювати у Львівський облвиконком і стрімко просувався по службі — від провідного спеціаліста до начальника відділу транспорту та заступника начальника головного управління транспорту і зв'язку. Упродовж 1999–2000 років обіймав посаду начальника Львівського обласного автотранспортного управління.

З 2000 р. Іван Петрович очолює Львівський державний обласний навчально-курсовий комбінат. На цій посаді про-

водить роботу в напрямку розширення можливостей підготовки водіїв усіх категорій та підвищення кваліфікації фахівців, діяльність яких пов'язана з наданням транспортних послуг. Він ініціював внесення внутрішніх інвестицій для поліпшення матеріально-технічної бази комбінату, що забезпечує якісний навчальний процес.

Знаючи болючі проблеми області та міста, І. П. Кость активно проводить політику, спрямовану на вирішення соціальних питань. Так, підготовка впродовж року близько 6000 водіїв транспортних засобів різних категорій, в основному молоді, підвищення кваліфікації водіїв, зокрема і скерованих міськими та районними центрами зайнятості, дає шанс більшості з них влаштуватись на постійну роботу, зменшивши тим самим лави бажаючих виїхати за межі держави в пошуках заробітку.

Саме небайдужість І. П. Костя до транспортних проблем області, професіоналізм його та очолюваного ним колективу стали підставою Львівській облдержадміністрації для того, щоб на базі автоучкомбінату створити творчу групу, на яку покладено розробку Стратегії розвитку пасажирських автоперевезень на Львівщині до 2010 р.

За інтегральним показником діяльності Львівський державний обласний навчально-курсовий комбінат серед аналогічних підприємств України протягом останніх років займає провідні місця і стабільно їх утримує. За підсумками діяльності у 2006 р. комбінат нагороджений Дипломом національного бізнес-рейтингу з присвоєнням звання лідера галузі (серед навчально-курсових комбінатів та автошкіл України).

За багаторічну та сумлінну працю, високий професіоналізм, значний внесок у розвиток автомобільного транспорту у 2004 р. І. П. Костя нагородили знаком Мінтрансу України «Почесний автотранспортник».

Незважаючи на велику завантаженість на роботі Іван Петрович вступив до аспірантури Київського транспортного університету.

Разом з дружиною Галиною Дмитрівною виховали двох донечок, підтримку яких Іван Петрович відчуває в усіх своїх починаннях.

КОШЛО Микола Павлович

Випусник
інженерно-будівельного
факультету (1971 р.)

Директор державного підприємства
Державний інститут проектування
міст (ДП ДІПМ) «Містопроект»

*Лауреат Державної премії України
в галузі архітектури 2005 р.,
член Національної спілки
архітекторів України*

Народився 7 лютого 1947 р. у с. Передмірка Лановецького району Тернопільської області в родині бухгалтера Павла Остаповича та Олени Сидорівни. Ще в шостому класі Микола відчув потяг до малювання. Після закінчення восьмирічної школи спробував вступити до Училища прикладного й декоративного мистецтва ім. Івана Труша в м. Львові.

Після першої невдачі М. Кошло здобув середню освіту в Борщівській школі на Тернопільщині й за порадою старшого брата Віктора, який на той час навчався в Львівському політехнічному інституті, вирішив вступити на інженерно-будівельний факультет цього ж престижного навчального закладу. Та йому забракло спеціальної підготовки з малювання.

Студентом Львівської політехніки Микола Павлович став у 1966 р. У 1971 р., після захисту дипломного проекту був призваний до лав Радянської армії, де він упродовж двох років командував автомобільним взводом.

Свою трудову діяльність, але вже за обраним фахом, Микола Павлович продовжив у вересні 1973 р. в інституті «Містопроект» (на той час київська філія інституту «Діпромист»). В цій установі він пройшов шлях від рядового архітектора до її керівника.

Очолюваний Миколою Павловичем інститут «Містопроект» спеціалізується на виконанні комплексних проектів житлово-цивільного призначення, реконструкції та реставрації пам'яток архітектури, розробляє генеральні плани та детальні плани територій, схеми планування та проекти забудови, здійснює інженерно-технічні обстеження, експертну оцінку майна, цілісних майнових комплексів, майнових прав на об'єкти інтелектуальної власності.

За участю й під безпосереднім керівництвом М. Кошла була запроєктована й зведена низка об'єктів у м. Львові та області, серед яких: мікрорайони в Сихівському житловому масиві, по вул. Широкий та вул. Б. Хмельницького, корпус науково-виробничої аптеки Львівського медичного університету по вул. Пекарській, адмінбудинок ДПА по вул. Стрийській, Міжнародна клініка відновного лікування в м. Трускавці.

У 2004 р. Микола Павлович був нагороджений дипломом обласної премії в галузі культури, літератури, мистецтва, журналістики та архітектури ім. Івана Левинського в номінації «Архітектура», а в 2005 р. — дипломом лауреата Державної премії України за архітектурне вирішення будівлі Міжнародної клініки відновного лікування по вул. Помірецькій у м. Трускавці Львівської області.

М. Кошло є активним членом Львівської обласної організації Національної спілки архітекторів України, Містобудівної ради Управління архітектури та Консультативної ради Управління охорони історичного середовища Департаменту містобудування Львівської міської ради.

Своїми професійними здобутками та кар'єрним зростанням Микола Павлович завдячує рідному інституту, адже у Львівській політехніці він отримав не лише знання, а й навчився вдосконалюватися, бути відповідальним, самодисциплінованим.

Студентські роки назавжди залишилися в пам'яті Миколи Кошла як незабутній спогад. З теплотою в серці згадує він туристичні поїздки, проходження практик, студентські вечірки та будівельні загони, веселі історії, принциповість та вимогливість багатьох викладачів.

Микола Павлович і нині підтримує стосунки з рідним навчальним закладом. Національний університет «Львівська політехніка» та інститут «Містопроект» взаємопов'язані у своїй професійній діяльності, навчанні та підготовці висококваліфікованих молодих спеціалістів, адже випускники університету, коли приходять на роботу в Державне підприємство ДІПМ «Містопроект», завжди привносять в роботу цієї установи свіжі ідеї, навіть авантюризм, що, зазвичай, проходить через «цензуру» досвіду та академічності старшого покоління, але такий синтез лише на користь справи.

Захоплення всього життя Миколи Павловича — робота, дуже часто без вихідних і відпусток.

Вірним помічником і порадиником М. Кошла є його дружина — берегиня родинного тепла й затишку.

Своє життєве кредо — «Доводити все до логічного кінця» — Микола Павлович не раз довів на практиці власною професійною й громадською діяльністю.

КРЕСЯК Василь Васильович

Випускник економічного
факультету (1993 р.)

Начальник управління
оподаткування юридичних осіб
Державної податкової адміністрації
України у Львівській області

Державний радник I рангу

Народився 27 вересня 1966 р. у с. Майдан Міжгірського району Закарпатської області в багатодітній селянській родині Василя Федоровича та Єви Юрїївни. Батько все життя працював у торгівлі, мати — в колгоспі. Трудолюбива сім'я Кресяків виховувала п'ятеро дітей, змалку привчаючи їх до праці, прищеплюючи любов до рідної землі, навчаючи добру та милосердя. Цю батьківську науку Василь Васильович закарбував у своїй пам'яті на все життя. Всі його брати і сестри здобули добру освіту, хоч батькам нелегко було в ті часи дати її дітям.

Самостійне життя В. В. Кресяка розпочалося відразу по закінченні середньої школи в рідному селі. Його призывали до лав Радянської армії. Військову службу проходив у Монгольській Народній Республіці.

Демобілізувавшись у 1986 р., Василь Васильович влаштувався на роботу на завод «Пластмас», а через рік вступив на економічний факультет (спеціальність «Економіка машинобудування й приладобудування») Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1993 р.

По закінченні навчання В. В. Кресяк обіймав посаду головного бухгалтера в ТОВ «Верхній Буг». З 1996 р. і по нині Василь Васильович працює в органах Державної податкової адміністрації. Починав з податкового ревізора-інспектора, упродовж 2001–2004 рр. обіймав посаду начальника регіонального управління Департаменту акцизного збору ДПА України у Львівській області, протягом 2004–2005 рр. — начальника ДПІ у м. Рівне. З 2005 р. він — начальник управління оподаткування юридичних осіб Державної податкової адміністрації України у Львівській області.

Своїм професійним здобуткам Василь Васильович значною мірою завдячує рідній альма-матер, її викладачам, зокрема Леву Петровичу Білонозі (кафедра економіки), Г. С. Демарадзській (кафедра планування), завідуючому кафедрою Йосипу Михайловичу Петровичу, нинішньому декану економічного факультету Львівської політехніки О. Є. Кузьміну та професору В. В. Козику. На все життя запам'яталися В. В. Кресяку не лише їхня мудра наука,

а й доброта та щирість, батьківська турбота про кожного студента.

Хоч доля розкидала товаришів юності Василя Васильовича по різних куточках нашої країни, вони й досі зустрічаються, згадують своє студентське життя. В травні 2008 р. В. В. Кресяк разом зі своїми однокурсниками відсвяткував 15-річчя з часу закінчення Львівської політехніки. Колишні студенти згадували свою незабутню юність, зокрема студентський фестиваль «Львівська політехніка». Група, в якій навчався Василь Васильович, була особливою, адже в ній утворилося аж чотири сімейні пари. Дружина В. В. Кресяка — Олександра Григорівна — теж його одногрупниця. Одружилися вони відразу після закінчення першого семестру на першому курсі. І з того часу разом ідуть по життю, разом виховали чудову доньку Христину, яка нині навчається в Львівському національному університеті ім. Івана Франка.

Ще в студентські роки Василь Васильович любив спорт, займався в секції вільної боротьби. Нині ж його хобі — гірські лижі.

Життєве кредо В. В. Кресяка: *«Стався до людей так, як би ти хотів, щоб вони ставилися до тебе».*

З сім'єю на відпочинку, м. Хотин, 2008 р.

КРИВОРУЧКО Юрій Іванович

Випускник архітектурного
факультету (1977 р.)

Головний архітектор м. Львова

Кандидат архітектури

Народився 15 лютого 1955 р. у м. Ківерці Волинської області. Після закінчення Ківерцівської середньої школи № 1 у 1972 р. вступив на архітектурний факультет Львівського політехнічного інституту. Отримавши диплом архітектора, розпочав свою трудову діяльність в інституті Діпромісто у Львові архітектором, згодом асистентом, старшим викладачем, доцентом кафедри «Містобудування» у рідному вищому навчальному закладі.

У 1988 р. Юрій Іванович у Московському архітектурному інституті захистив дисертацію на здобуття вченого ступеня кандидата архітектури — «Архітектурно-планувальна структура і сприйняття міста» (науковий керівник — доктор архітектури З. М. Яргіна).

Упродовж 1990–1995 рр. Ю. І. Криворучко працював деканом факультету підвищення кваліфікації архітекторів Державного університету «Львівська політехніка».

Юрій Іванович заснував та очолив Міжнародну школу церковної архітектури (1991 р.), у якій пройшли навчання понад 120 архітекторів із 60 міст України, Польщі та Словаччини. Заступник голови Постійної координаційної ради зі спеціальності «Містобудування» Міністерства освіти і науки України. Член спеціалізованої вченої ради з присудження вчених ступенів кандидата архітектури та кандидата технічних наук Національного університету «Львівська політехніка». Постійний представник від України — член Робочої програми «Духовні місця» (до 2000 р. «Місця культу») Міжнародної спілки архітекторів (Париж, Франція).

Ю. І. Криворучко заснував приватне підприємство — науково-виробничу фірму «Рутенія» (м. Львів).

Упродовж 2003–2006 рр. Юрій Іванович працював професором кафедри ландшафтної архітектури Сільськогосподарської академії у м. Щецин (Польща).

Із 2006 р. Ю. І. Криворучко обіймає посаду головного архітектора м. Львова, провів ряд міжнародних архітектурних конкурсів, реалізовує інноваційні ідеї розвитку Львова. Протягом своєї тридцятирічної професійної діяльності Юрій Іванович розробив понад 100 концептуальних, науково-дослідних і пошукових проектів реконструкції й розвитку історичних міст, їх центральних частин та окремих районних міст. У 1996 р. він отримав III премію на конкурсі як керівник авторського колективу проекту церкви Зарваницької Божої Матері в Тернопільській області, очолював авторський колектив проекту реконструкції парку

*Каплиця Благовіщення
в Івано-Франківську*

культури і відпочинку в м. Луцьку. У 1998 р. у співавторстві здійснив проект Богословської академії отців Василіан у Львові. Юрій Іванович був керівником авторського колективу та автором реалізованих проектів — ботанічного саду Прикарпатського університету ім. В. Стефаніка, художньої концепції каплиці Благовіщення Богородиці у м. Івано-Франківську.

Ю. І. Криворучко брав участь у розробленні та втіленні в життя й міжнародних проектів — «Карпатський проект» (11 країн), «Трансевропейський коридор Берлін — Київ (керівник української частини проекту).

Юрій Іванович є керівником розділу «Ландшафтна карта» генерального плану міста.

Організував та провів міжнародні наукові семінари: «Проблеми сакральної архітектури», «Сакрум і місто», «Сакрум і країна»; конференцію Робочої програми «Місця культу» Міжнародної спілки архітекторів (1996); міжнародну наукову конференцію «Проблеми містобудування Західної України», присвячену 80-літтю кафедри «Містобудування» Національного університету «Львівська політехніка».

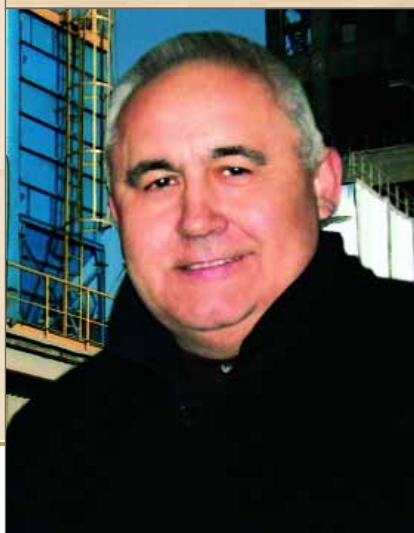
Автор понад 160 наукових праць, опублікованих в Україні та за кордоном в галузі містобудування, ландшафтної та сакральної архітектури. Виступив на понад 110 наукових конференціях (майже 60 — за рубежом). Має більше 300 публікацій у пресі, на радіо, телебаченні.

Учасник 18 виставок архітектурних та містобудівних проектів в Україні, Польщі, Австрії.

Персональна виставка творчих графічних робіт «...малювання часом» (Художньо-мистецьке об'єднання «Дзига» у Львові, 2005 р., 120 робіт).

Щасливо склалося й особисте життя Ю. І. Криворучка. Разом з дружиною Галиною Петришин, професором архітектури, виховали трьох дітей, мають 3 онуків.

КРУЦЬ Микола Федорович

Випускник механічного
факультету (1979 р.)

Народний депутат України,
почесний голова правління
ВАТ «Івано-Франківськцемент»

*Заслужений працівник
промисловості України*

Народився 1 лютого 1952 року в с. Вікно Горденківського району Івано-Франківської області в сім'ї робітників. Громадянин України.

У 1967 р. закінчив Вікнянську восьмирічну школу. Упродовж 1967–1971 рр. навчався в Чернівецькому індустріальному технікумі. Трудову діяльність розпочав за направленням техніку на Миколаївському цементно-гірничому комбінаті (Львівська область). Працював слюсарем з ремонту обладнання, інженером-конструктором.

У 1974 р. перейшов на Івано-Франківський цементний завод. Працював оператором-налагоджувальником, майстром по аспірації; з 1976 по 1979 р. — старшим інженером-механіком відділу головного механіка. В жовтні 1979 року призначений заступником, а в жовтні 1980 року — начальником найбільшого на підприємстві шиферного цеху. У 1979 р. без відриву від виробництва закінчив Львівський політехнічний інститут і здобув кваліфікацію інженера-механіка.

У серпні 1988 року зборами трудового колективу на конкурсній основі обраний директором підприємства. В 1999 році підприємство реорганізовано у ВАТ «Івано-Франківськцемент»; загальними зборами акціонерів його було обрано головою правління — директором. На цій посаді працював до квітня 2002 року і залишив її в зв'язку з обранням депутатом Верховної Ради України.

Депутат Верховної Ради трьох скликань — IV, V та VI.

Нагороджений медаллю «За трудову доблесть» (1986 р.), орденами «За заслуги» III ступеня (1997 р.), II ступеня (2001 р.), I ступеня (2006 р.).

Указом Президента України присвоєно звання «Заслужений працівник промисловості України» (1996 р.).

*Декарбонізатор з циклонними теплообмінниками
і силосом сировинної муки*

*Найновіша лінія з виробництва волокнисто-цементних
листів (поки що єдина в Україні)*

Гомогенізаційний склад сировини

КУБІВ Степан Іванович

Випускник економічного
факультету (2002 р.)

Голова правління
ВАТ «Кредобанк»

*Кандидат економічних наук,
доцент*

Народився 19 березня 1962 року в с. Переможне (колишнє с. Мшанець) Зборівського району Тернопільської області. Був четвертою, наймолодшою дитиною у сім'ї Івана і Марії Кубівих. Середню школу закінчив у рідному селі (1979). Першу вищу освіту здобув на математичному факультеті Львівського національного університету ім. Івана Франка у 1984 р., а другу — за спеціальністю «Фінанси» — у Національному університеті «Львівська політехніка» (2002).

З 1984 по 1990 р. працював на кафедрі вищої математики Львівського університету, був заступником голови координаційної ради з питань науково-технічної творчості молоді при облвиконкомі, керував відділом науки та оргвідділом обкому комсомолу. З 1990 по 1994 рік координував діяльність студентських загонів на Львівщині.

З осені 1994 р. працює в банку, що був заснований як Західноукраїнський комерційний банк, а відтак двічі перейменовувався — на Кредит банк (Україна) і Кредобанк — у зв'язку зі змінами стратегічного інвестора. Степан Кубів пройшов у банку всі управлінські сходинки — від спеціаліста планово-економічного відділу до голови правління. Має найтриваліший в Україні досвід безперервного керівництва одним банком з іноземними інвестиціями — понад вісім років.

За підсумками 2005–2007 рр. Степан Іванович увійшов у десятку найуспішніших і найавторитетніших українських банкірів у рейтингу «ТОП-100. Найкращі менеджери України». Кубів обраний членом ради Торгово-промислової палати України. Депутат Львівської обласної ради, член правління Асоціації банків Львівщини.

За особливі заслуги перед українським народом відзначений орденом «За заслуги» III ступеня (2005) і Почесною грамотою (2005) та Грамотою (2007) Верховної Ради. У 2005 р. за вагомий внесок у розвиток українсько-польської співпраці нагороджений найвищою державною відзнакою Польщі для цивільних осіб — Золотим Хрестом Заслуги, а також медаллю Сейму Республіки Польща (2006). За заслуги з відродження духовності Українська православна церква Київського Патріархату нагородила С. І. Кубіва орденом Святого Миколая Чудотворця (2006), а Українська греко-католицька церква — грамотою (2008).

Степан Іванович визнаний переможцем багатьох економічних і суспільних номінацій, які відбувалися в Україні та Польщі у різні роки. Всеукраїнський фонд сприяння міжнародному спілкуванню «Українське народне посольство» присвоїв йому звання «Народний посол України».

У 2006 році С. Кубів захистив у Львівській політехніці дисертацію зі спеціальності «Економіка, організація і управління підприємствами» і здобув науковий ступінь кандидата економічних наук. У жовтні 2007 р. йому присвоєно вчене звання доцента кафедри маркетингу і логістики. Він є автором і співавтором майже 50 наукових праць з проблем економіки, фінансів і банківського бізнесу. Найголовніші з-поміж них: «Оцінка комерційного банку в концепції досконалої привабливості», «Маркетингові дослідження у формуванні стратегії розвитку банку», «Особливості використання прямого та інтерактивного маркетингу в Україні», «Управління диференціацією банківських послуг», «Дослідження конкурентного середовища банків», «Маркетингова політика у формуванні привабливості банку», «Підвищення конкурентоспроможності банківських послуг на ринку», «Дослідження напрямів структуризації логістичного управління», «Банківська система України: сучасність та перспективи», «Україна — Польща: інвестиційне співробітництво» та інші.

Степан Кубів — один з ініціаторів поширення в Україні ротарійського руху професіоналів і меценатів. Він провадить активну громадську діяльність як співзасновник Мистецького фонду імені короля Данила, що допоміг здійснити низку регіональних і всеукраїнських проєктів. Серед них, зокрема, видання альбому-каталогу «Іконостас із церкви Воздвиження Чесного Хреста з монастиря Скит Манявський», альбому-каталогу художника Мирослава Отковича і мистецького альбому «Народна ікона на склі», організація і проведення у Києві та Львові фотовиставки «Реставрація срібних царських воріт іконостаса Софійського собору у Києві і польська школа реставрації пам'яток мистецтва».

Сім'я Кубівих виховала доньку Уляну, яка подарувала улюбленця всієї родини — внука Данилка.

КУЗОВКІН Володимир Борисович

Випускник факультету
автоматики і телемеханіки
(1966 р.)

Директор Державного
підприємства «Львівський
державний ювелірний завод»

Член президії Торгово-промислової
палати Львівської області,
заслужений працівник
промисловості України

Народився 13 квітня 1941 р. у с. Бігічево Товарковського району Тульської області (Росія) в родині світлої пам'яті Бориса Костянтиновича та Ольги Федосіївни.

У 1951 р. батька (згодом — заслуженого шахтаря України), направили на будівництво шахти Львівсько-Волинського вугільного басейну і сім'я переїхала в м. Володимир-Волинський Волинської області, де Володимир закінчив у 1959 р. середню школу.

Упродовж двох років працював електрослюсарем у шахтобудівному управлінні № 5 м. Нововолинська.

Прагнення поглибити свої знання, здобути вищу освіту привело Володимира Борисовича на факультет автоматики і телемеханіки Львівського політехнічного інституту, який він закінчив у 1966 р.

Розпочав працювати за обраним фахом на посаді старшого інженера відділу головного механіка тресту «Укрособвуглемонтаж» у м. Червонограді.

У червні 1968 р. влаштувався контрольним майстром цеху № 10 на завод «Львівприлад». Але працював тут недовго, адже через кілька місяців його призвали до лав Радянської армії.

Після демобілізації Володимир Борисович повернувся на рідне підприємство, де обіймав посади майстра та начальника дільниці складального цеху № 15, заступника начальника та начальника цеху № 22.

У вересні 1985 р. В. Б. Кузовкіна призначили директором Львівського державного ювелірного заводу. Цю відповідальну посаду він обіймає і нині.

Очоловане В. Б. Кузовкіним підприємство є одним із лідерів галузі, з давніми традиціями ювелірного мистецтва. Його вироби відомі як в Україні, так і за її межами.

Незважаючи на складні ринкові умови, завод протягом 20 років працював стабільно, жодного разу не було зупинки виробництва та невчасної виплати заробітної плати працівникам.

За безпосередньої участі В. Б. Кузовкіна розроблено і прийнято Закон України «Про державне регулювання видобутку, виробництва і використання дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння та контроль за операціями з ними», згідно з яким чотири підприємства галузі, зокрема й Львівський державний ювелірний завод, — виробники ювелірних та побутових виробів з дорогоцінних металів, отримали право клеймувати власні вироби державним пробірним клеймом, що дало змогу їм успішно розвиватися в сучасних ринкових умовах.

Очоловане В. Б. Кузовкіним підприємство має багато нагород, за високу якість продукції воно отримало відзнаки «Золота фортуна» та «Вища проба».

За значний особистий внесок у соціально-економічний, науковий та культурний розвиток України, вагомі трудові здобутки та активну громадську діяльність В. Б. Кузовкіну присвоєно Почесне звання «Заслужений працівник промисловості України». Він також нагороджений орденами «За заслуги» III та II ступенів, Почесною Грамотою Верховної Ради України та ін.

Дружина Володимира Борисовича — Галина Тихонівна — теж випускниця Львівського політехнічного інституту (хімічний факультет). Разом виховали двох синів, які пішли шляхом батьків і закінчили Львівську політехніку: старший Сергій — факультет автоматики та телемеханіки, молодший Іван — економічний.

Володимир Борисович з ветеранами заводу

КУРІЛЕЦЬ Йосип Йосипович

Випусник
геологорозвідувального
факультету (1957 р.)

Директор ТОВ «Рожнятівнафта»
і ТОВ «Компанія «Геопошук ЛТД»

*Кандидат геолого-мінералогічних
наук, почесний професор
Міжнародного університету
(м. Відень)*

Народився 20 вересня 1926 р. у с. Вишневі Рогатинського району Івано-Франківської області в селянській родині Йосипа Ільковича та Марії Григорівни. Батьки мали своє господарство й успішно його розвивали.

У час, коли Йосип Йосипович ще навчався в школі, на околиці його рідного села геологи проводили структурне буріння. Хлопець познайомився з ними, спостерігав за роботою фахівців. Ця зустріч і стала вирішальною у виборі Й. Й. Курільцем своєї майбутньої професії. У 1952 р. він вступив на геологорозвідувальний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1957 р. А перед тим була служба в лавах Радянської армії (1944–1951 рр.), участь у Великій Вітчизняній війні.

Здобувши вищу освіту, Йосип Йосипович почав свою трудову діяльність у Калуській нафтогазорозвідувальній експедиції глибокого буріння об'єднання «Західукргеологія» Міністерства геології України. Обіймав посади старшого та головного геолога.

Упродовж 1979–1985 рр. Й. Й. Курілець працював у Республіці Куба радником Уряду та генеральним керівником робіт на нафту та газ. За цей час було відкрито ряд родовищ, внаслідок чого збільшився річний видобуток кубинської нафти зі 170 тис. до 1 млн тонн.

У 1993 р. Йосип Йосипович створив та очолив ТОВ «Рожнятівнафта», а згодом — ТОВ «Компанія «Геопошук ЛТД» (Івано-Франківська область).

Й. Й. Курілець — автор понад 35 наукових робіт. Працюючи в Калуській нафтогазорозвідувальній експе-

диції, яка проводила геологорозвідувальні роботи на нафту і газ у Прикарпатті та Карпатах, він не лише керував розвідувальними роботами, а й проводив наукові дослідження геологічної будови та перспектив нафтогазоносності Карпатського регіону і південно-західної частини Східно-Європейської платформи. В результаті було встановлено такий характер будови Карпат, що у вигляді тектонічного покрову насунутий на південно-західну частину Східно-Європейської платформи. Таким чином доведено хибність наукових поглядів, нібито основою Карпат є кристалічний фундамент. Це радикально змінило трактовку геологічної будови та значно розширило перспективи нафтогазоносності Заходу України. Як наслідок нових поглядів на трактування геологічної будови — відкриття Й. Й. Курільцем під насумом Карпат Лопушнянського нафтогазового родовища в Чернівецькій області, що започаткувало зовсім новий напрям робіт. Тут прогнозується відкриття значних за своїми запасами родовищ вуглеводнів, які можуть суттєво вплинути на зростання видобутку цих корисних копалин, зокрема на розвиток економіки Західного регіону.

На основі наукових досліджень Й. Й. Курільця було значно уточнено й геологічну будову острова Куби та Карибського басейну, що дало змогу набагато збільшити видобуток вуглеводнів і підготувати програму розвитку кубинської нафтогазоносної галузі.

Використовуючи досвід ведення робіт у нафтогазовій галузі та наукові розробки, Йосип Йосипович створив та очолив у 1993 р. підприємство «Рожнятівнафта», а згодом — і Компанію «Геопошук ЛТД». Основний напрям діяльності фірм — розвідування та освоєння нафтогазових родовищ, наукові геологічні дослідження нафтогазоносних регіонів, визначення нових основних напрямків робіт щодо нафти та газу у Західному регіоні України.

Підприємства працюють за замкнутим циклом — від пошуків і розвідки до розробки родовищ. Це, практично, невелика самодостатня компанія без проміжних ланок.

Нині на основі наукових досліджень очолюваними Й. Й. Курільцем підприємствами підготовлена програма прискореного розвитку нафтогазової галузі в Західному регіоні України.

Щасливо склалося й особисте життя Й. Й. Курільця. Він має сина та доньку, троє внуків.

В студентські роки біля Політехніки

КУХАРЧУК Микола Андрійович

Випусник механіко-
машинобудівного факультету
(1974 р.)

Заступник голови правління
ВАТ «Державна акціонерна компанія
«Автомобільні дороги України»

Народився 5 серпня 1952 р. у с. Болотківці Острозького району Рівненської області в багатодітній селянській родині світлої пам'яті Андрія Саватовича та Ганни Сергіївни.

Після закінчення в 1974 р. механіко-машинобудівного факультету Львівського політехнічного інституту Миколу Андрійовича призвали до лав Радянської армії. Служив у Забайкальському військовому окрузі, був командиром взводу, інженером-технологом.

Демобілізувавшись, М. А. Кухарчук розпочав свою трудову діяльність на посаді інженера технічного відділу Рівненського ВО вантажного автотранспорту № 17664;

У 1977–1979 рр. Микола Андрійович працював звідуючим відділенням Рівненського автотранспортного технікуму, а в 1980 р. обіймав посаду заступника начальника підприємства № 1 Рівненського ВО вантажного автотранспорту № 17664;

Протягом десяти років (1980–1990 рр.) Микола Андрійович перебував на партійній роботі в Рівненському міському та обкому Компартії України. Своїх політичних переконань він не зрадив і нині: з 1994 р. є членом ЦК Компартії України; упродовж 1994–1998 рр. був першим секретарем міському Компартії України, обирався депутатом Рівненської міської ради, а протягом 1998–2007 рр. —

*Члени української делегації з вивчення досвіду роботи регулятора телекомунікацій Великобританії.
Зліва направо: М. А. Кухарчук, О. І. Філіпова, Ю. В. Луценко,
М. В. Томенко, Ю. А. Артеменко (м. Лондон, 2005 р.)*

першим секретарем Рівненського обкому Компартії України.

Свою виробничу діяльність Микола Андрійович продовжив у 1990 р. на посаді заступника директора з виховної, згодом — навчальної роботи Рівненського автотранспортного технікуму;

М. А. Кухарчук — народний депутат України III і IV скликань. У Верховній Раді України працював заступником голови Комітету з питань будівництва, транспорту, житлово-комунального господарства і зв'язку. Він є автором і співавтором низки законопроектів, зокрема: «Про автомобільний транспорт»; «Про концесії на будівництво автомобільних доріг»; «Про внесення змін до деяких законів України щодо фінансування дорожнього господарства»; «Про внесення змін і доповнень до Закону України «Про дорожній рух»; «Про автомобільні дороги»; «Про особливості приватизації Українського державного підприємства електрозв'язку «Укртелеком»; «Про телекомунікації»; «Про внесення змін до закону України «Про радіочастотний ресурс України» та інші.

Одружений, разом з дружиною Любов'ю Іванівною виховав двох синів.

Микола Андрійович разом з одногрупниками (1974 р.)

ЛАДАН Олександр Феодосійович

Випусник геодезичного
факультету (1974 р.)

Директор Українського державного науково-виробничого інституту зйомок міст та геоінформатики ім. А. В. Шаха
Голова Ради директорів підприємств Державної служби геодезії, картографії та кадастру України, академік Інженерної академії України, почесний геодезист СРСР, почесний геодезист України

Народився 13 травня 1952 р. у с. Сербичанах Сокирянського району Чернівецької області в родині службовця.

Після закінчення середньої школи в рідному селі вступив на геодезичний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1974 р. Про професію геодезиста вичитав у книжках. Та по-справжньому пізнав її, лише ставши дипломованим спеціалістом.

Свою трудову діяльність Олександр Феодосійович розпочав в Українському державному науково-виробничому інституті зйомок міст та геоінформатики ім. А. В. Шаха, де пройшов шлях від інженера до директора. Очолив О. Ф. Ладан «Укргеоінформ» у 1997 р. Цього ж року його обрали головою Ради директорів підприємств Державної служби геодезії, картографії та кадастру України.

Інститут, яким ось уже понад десять років керує Олександр Феодосійович, є виробничим підрозділом Державної служби геодезії, картографії та кадастру Міністерства екології та природних ресурсів України. Це — провідна установа із забезпечення міст, сіл, селищ та промислових підприємств України великомасштабними топографічними планами, планами підземних комунікацій, матеріалами інженерних вишукувань та цифровими картами. Досвідчені висококваліфіковані спеціалісти «Укргеоінформу» на високому рівні виконують роботи зі створення геодезичних мереж у населених пунктах України, створюють та оновлюють топографічні плани масштабу 1:500; 1:1000; 1:2000, 1:5000 як в паперовому, так і в електронному вигляді. Окрім того, фахівці інституту проводять інвентаризацію земель та підготовку до видачі державних актів, складають ортофотокарти та ортофотоплани.

Інститут був організований у січні 1973 р. Але справжня його історія почалася ще в далекому 1924 р., коли для створення плану м. Києва у великому масштабі при відділі комунального господарства міськвиконкому зібрали невелику групу з межових інженерів і військових топографів, що стала родоначальницею великомасштабних топографічних зніманих міст і селищ України у післяреволюційний період.

За 35 років виробничої діяльності в галузі геодезії та картографії колектив інституту виконав геодезичні, топографічні та картографічні роботи в масштабах

1:2000 та 1:5000 у понад 1000 населених пунктах (377 міст і 660 селищ), масштабу 1:500 на території 68 міст, виконав інженерно-геодезичні та інженерно-геологічні пошукові роботи на понад 600 об'єктах металургії, сільського господарства, хімічного й нафтового машинобудування, газової промисловості, енергетики.

Надважким, але унікальним було завдання на виконання в 1987 р. топографічного знімання масштабу 1:500 на території Чорнобильської АЕС. Якщо раніше його виконували наземним методом, то при забрудненні території радіонуклідами, інститут вперше в СРСР виконав ці роботи аерофототопографічним методом.

Нині «Укргеоінформ» — підприємство з потужним інтелектуальним і технічним потенціалом, яке може виконувати практично всі види топографо-геодезичних робіт на найсучаснішому рівні.

Інститут нагороджувався Почесною грамотою Держцивільбуду СРСР, Почесною грамотою Державної комісії з ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, Перехідним Червоним прапором із занесенням на Дошку Пошани на ВДНГ СРСР.

Має низку нагород і його керівник — Олександр Феодосійович Ладан, зокрема Грамоту та подяку Кабінету Міністрів України, Почесні грамоти «Укргеодезкартографії» та Міністерства екології та природних ресурсів України.

Лауреат Всеукраїнської акції «Лідер товарів і послуг України — 2007» за вагомий внесок у економічне зростання держави

ЛАЗОРКО Олександр Іванович

Випускник
хіміко-технологічного
факультету (2004 р.)

Голова Правління
ВАТ «Нафтопереробний
комплекс «Галичина»

Народився 3 квітня 1972 р. у смт Локачі Локачинського району Волинської області в родині Івана Михайловича та Віри Михайлівни. У 1989 р., здобувши середню освіту в школі № 4 м. Луцька, вступив до Волинського державного університету, який закінчив з відзнакою в 1994 р. за спеціальністю «Вчитель історії й права».

Ще будучи студентом, Олександр Іванович почав серйозно займатися комерційною діяльністю на посаді заступника директора Спільного українсько-латвійського підприємства «Мавекс-Л».

У серпні 1999 р. О. І. Лазорко призначили заступником комерційного директора відкритого акціонерного товариства «Нафтохімік Прикарпаття», через два місяці він став членом правління ВАТ, а в травні 2002 р. обійняв посаду комерційного директора «Нафтохіміка Прикарпаття». В лютому 2003 р. Олександра Івановича призначили виконуючим обов'язки голови правління цього відкритого товариства, а вже в травні цього ж року згідно з рішенням зборів акціонерів та на підставі Контракту Голови правління із Спостережною радою він обраний головою Правління ВАТ «Нафтохімік Прикарпаття».

Олександр Іванович — керівник нового типу, молодий і за віком, і за способом вирішення низки комерційних проблем, має хороші організаторські здібності. Зважаючи на його досвід і вміння налагодити чітку роботу колективу, у лютому 2006 р. О. І. Лазорко зборами акціонерів обрали головою правління відкритого акціонерного товариства «Нафтопереробний комплекс «Галичина». На цій посаді він успішно працює й нині.

Робота Олександра Івановича, його професійні інтереси стосуються нафтопереробної галузі. Щоб успішно справлятися зі своїми посадовими обов'язками, йому потрібні глибокі й систематичні знання у сфері хімічних технологій та переробки нафти. Тому він вирішив здобути другу вищу освіту — вступив на хіміко-технологічний факультет Національного університету «Львівська політехніка», який закінчив у 2004 р.

Нині О. І. Лазорко вдячний викладачам цього престижного вищого навчального закладу за науку, отримані знання, що дозволяють успішно вирішувати будь-які завдання, пов'язані з його професійною діяльністю.

Крім виробничої, Олександр Іванович активно займається науковою й винахідницькою роботою.

Він є співавтором статті «Изучение процесса некаталитического оксидационного обессеривания прямогонных керосиновых фракций», опублікованій в журналі «Химия и технология топлив и масел» видавництва «Нефть и газ» (2005 р.), «Словника з хімії англо-польсько-російсько-українського» (видавництво Національного університету «Львівська політехніка», 2005 р.), винаходу «Полімерна композиція для струмопровідного антикорозійного покриття» — Міністерство науки і освіти України, Державний департамент інтелектуальної власності (висновок про відповідність винаходу умовам патентоздатності за результатами кваліфікаційної експертизи від 15 лютого 2006 р.).

Не стоїть осторонь Олександр Іванович і від громадської діяльності. У 2006 р. його обрали депутатом Івано-Франківської обласної ради.

О. І. Лазорко з часу закінчення Львівської політехніки не перериває зв'язку зі своєю alma mater. На очолюваному Олександром Івановичем підприємстві постійно проходять практику студенти профільних факультетів цього вищого навчального закладу, на ВАТ «Нафтопереробний комплекс «Галичина» працюють також випускники Львівської політехніки, її викладачі постійно беруть участь у роботі тарифно-кваліфікаційної комісії товариства. Крім того, спільно з університетом О. І. Лазорко як підприємець вишукує кошти на фінансування діяльності баскетбольного клубу «Політехніка Галичина», він став його захопленням.

В Олександра Івановича чудова родина, якій він присвячує майже весь свій вільний час. Разом з дружиною Ольгою Валеріївною, яка працює доцентом Волинського державного педагогічного університету, виховують трьох дітей — п'ятнадцятирічного Івана, одинадцятирічного Іллю та Поліну, якій лише один рік.

Життєве кредо О. І. Лазорка коротке, але разом з тим наповнене глибинним змістом — «Життя прекрасне!»

ЛАФАРЕНКО Анатолій Олександрович

Випускник механіко-
машинобудівного факультету
(1970 р.)

Генеральний директор
ТзОВ «Розвадів будматеріали»

Заслужений будівельник України

Народився 28 січня 1943 р. в с. Мініно Радомишльського району Житомирської обл. Навчався в Радомишльській школі, з 1958 по 1962 р. — у Довбишському СПТУ. Далі — служба в лавах Радянської армії. З 1965 по 1970 р. навчався у Львівському політехнічному інституті на механіко-машинобудівному факультеті.

Не секрет, що на вибір професії Анатолія Лафаренка вплинула любов до техніки, машин, бажання отримати професійні знання. Зі студентського життя найбільше запам'яталося велике бажання вчитися, дружба, взаємодопомога і згуртованість між студентами, повага і підтримка з боку викладачів. З часів студентства по сьогодні збереглася взаємодопомога між випускниками університету всіх років. При зустрічах одногрупники завжди згадують труднощі матеріальні, які долалися своїми власними фізичними силами, робота в студентських будівельних загонах в Тюмені та Сургуті.

Найкращі, найтепліші спогади збереглися про багатьох викладачів інституту. В першу чергу згадують випускники професора, доктора технічних наук, декана механіко-машинобудівного факультету Михайла Івановича Комарова, якого студенти між собою називали Батею, а також професора, кандидата технічних наук Рубена Абгаровича Акопяна, Марію Миколаївну Урбанович, яка разом із знаннями математики давала молоді уроки патріотизму, української національної свідомості.

Величезна роль рідного інституту в житті кожного випускника. Під час навчання була отримана ґрунтовна теоретична база, яка і сьогодні дає можливість вникнути у всі питання виробничого життя, зі знанням справи вирішувати інженерно-технічні, фінансові та кадрові аспекти роботи, отриманий і високий рівень ерудованості, який вдосконалюється все життя.

Трудову діяльність А. О. Лафаренко розпочав з посади дільничного механіка, працював на керівних посадах головного механіка, головного інженера, начальника АТП 13069, директора Львівської станції технічного обслуговування. З вересня 1986 р. по даний час працює в ТзОВ

«Розвадів будматеріали» — спочатку директором, а з квітня 2007 р. — на посаді генерального директора.

Предметом діяльності ТзОВ «Розвадів будматеріали» є виробництво та реалізація силікатної цегли та блоку, вапна, каменю-вапняку, піску, силікатної маси, розробка родовищ корисних копалин і їх переробка.

Підприємство має власні кар'єри із видобутку сировини-вапняку для випалювання вапна та піску — для виробництва силікатної цегли. Продукція підприємства екологічно чиста, ціни — найнижчі в Україні.

ТзОВ «Розвадів будматеріали» щороку нарощує темпи виробництва. Так, в 2007 р. випуск силікатної цегли досяг 39831 тис. штук, що в порівнянні з 2006 р. складає 109,8 %; товарної продукції за 2007 р. вироблено на суму 18476,5 тис. грн., у порівнянні з 2006 р. — темп росту 110,0 %. Середньомісячна зарплата одного працівника в 2007 р. склала 1193,4 грн., в порівнянні з 2006 р. — темп росту в 1,3 раза. У 2008 р. намічена тенденція до росту заробітної плати.

Основні напрями діяльності підприємства — впровадження інновацій, модернізація виробництва, нарощування потужностей, поліпшення якості і конкурентоздатності продукції на ринку, розширення асортименту продукції, впровадження енергозберігаючих технологій.

ТзОВ «Розвадів будматеріали» протягом усіх років існування тісно співпрацює з університетом, Інститутом хімії і хімічних технологій стосовно питань удосконалення технології виробництва силікатної цегли.

За багаторічні успіхи на професійній ниві Указом Президента України А. О. Лафаренку присвоєно почесне звання «Заслужений будівельник України» (2003).

Анатолій Олександрович — депутат Миколаївської районної ради трьох скликань. Відповідальний та послідовний у прийнятих рішеннях, принциповий при вирішенні стратегічних питань. Для рідних, друзів та співробітників він завжди відкритий для відвертого спілкування. У вільний час захоплюється тенісом, більярдом, шахами, сучасною літературою та українською піснею.

Життєве кредо: «Обіцяю тільки те, що зможу виконати, і виконаю те, що обіцяю».

ЛЕЖНЮК Петро Дем'янович

Випускник енергетичного
факультету (1970 р.)

Завідувач кафедри електричних
станцій та систем Вінницького
національного технічного
університету (ВНТУ)

*Доктор технічних наук, професор,
академік Академії наук вищої освіти
України*

Народився 23 лютого 1946 р. на Рівненщині в родині Дем'яна Сергійовича та Меланії Власівни. Батько за професією мельник. Не маючи інженерної освіти, майже все життя будував млини. Більшість з них працює і нині. Дитинство Петра Лежнюка минуло серед трансмісій, ремінних передач, турбін, генераторів тощо. Тож ознайомлення з цією таємничою матерією — електрикою, і визначило його подальший життєвий шлях. У 1965 р. Петро Дем'янович вступив на енергетичний факультет Львівської політехніки.

Після закінчення інституту отримав направлення на роботу до Вінницького філіалу Київського політехнічного інституту на посаду асистента кафедри енергетики. Упродовж 1973–1976 рр. працював там старшим викладачем кафедри електричних станцій. Згодом його направили в аспірантуру Московського енергетичного інституту по кафедрі електричних систем, яку закінчив у 1979 р., захистивши кандидатську дисертацію.

Понад п'ятнадцять років П. Д. Лежнюк працював доцентом кафедри електричних станцій ВПІ, а в 1995 р. очолив цю кафедру — електричних станцій та систем. Через рік Петро Дем'янович захистив докторську дисертацію. Протягом 2001–2006 рр. працював заступником директора з наукової роботи інституту електроенергетики та електромеханіки ВНТУ.

З 2000 р. П. Д. Лежнюк — заступник голови Науково-методичної комісії з електротехніки Міністерства освіти і науки України. Академік Академії наук вищої освіти України, дійсний член Всесвітньої асоціації інженерів-електриків і електроніків (IEEE).

Крім того, Петро Дем'янович є головою спеціалізованої вченої ради при ВНТУ із захисту кандидатських дисертацій, а також членом спеціалізованої ради із захисту докторських дисертацій.

П. Д. Лежнюк започаткував науковий напрям із застосування теорії подібності та моделювання для оптимального керування режимами електроенергетичних систем з метою зменшення в них утрат електроенергії. Він — автор 300 наукових публікацій, з них 5 монографій, 10 навчальних посібників. Нагороджений двома срібними і бронзовою медалями та дипломами ВДНГ СРСР та України за розробки й винаходи.

Петро Дем'янович також брав участь у громадському житті, зокрема в русі за незалежність України. Упродовж 1990–1994 рр. був депутатом Вінницької міської ради.

П. Д. Лежнюк вважає, що саме в рідному вузі сформувався його світогляд та заклався фундамент знань, що дозволило згодом впевнено почуватися в житті та науці. Він ніколи не втрачав зв'язку з університетом. Вважав за правило проводити наукову експертизу дисертацій своїх аспірантів на кафедрах рідного факультету. І свої наукові результати намагався доповісти перш за все на наукових конференціях у Львівській політехніці.

Не забуває Петро Дем'янович і про свої студентські роки. Серед найяскравіших спогадів насамперед час, проведений з друзями, а потім сотні кілометрів, набіганих алеями Стрийського парку, та змагання на стадіоні «Динамо». А ще — захоплююча робота на моделі змінного струму в Головному корпусі.

У вільний від роботи час він цікавиться новинами спорту, зокрема футболу й легкої атлетики, та займається філателією.

Дружина Петра Дем'яновича — кандидат технічних наук, доцент кафедри електричних станцій і систем ВНТУ. Син теж випускник цього університету, працює в Німеччині на фірмі Siemens. Доньки закінчили московські вищі навчальні заклади — станко-інструментальний (за спеціальністю АСУ) та МГУ (за спеціальністю «Слов'янська філологія») і працюють у Москві.

Життєве кредо П. Д. Лежнюка: *«Бігти завжди до кінця».*

Петро Дем'янович на виробництві

ЛЕЙТАР Сергій Петрович

Випускник факультету
технології органічних
речовин (1970 р.)

Директор філії «Придніпровські
магістральні нафтопроводи»
Відкритого акціонерного товариства
«Укртранснафта»

*Член-кореспондент Української
нафтогазової академії*

Народився 6 жовтня 1947 р. у с. Ягубець Христинівського району Черкаської області в родині Петра Самійловича (світлої пам'яті) та Віри Іванівни. Батьки працювали в колгоспі, а згодом у радгоспі. Петро Самійлович був учасником Великої Вітчизняної війни, мав урядові нагороди.

Маючи добрі оцінки і бажання вчитися, відразу після закінчення Ягубецької середньої школи у 1965 р. Сергій Лейтар вступив до Львівського політехнічного інституту.

У 1970 р. він здобув вищу освіту за фахом інженера-технолога (спеціальність «Хімічна технологія переробки нафти і газу») і отримав направлення на роботу в Союзну контору «Оргнафтозаводи» до Москви (з 1975 р. — інженерно-виробничий трест «Оргнафтохімзаводи»), де пройшов шлях від оператора до головного інженера пусконаладжувальної бригади. Сергій Петрович брав участь у пусках нових технологічних установок на нафтопереробних і нафтохімічних підприємствах Росії (Перм, Омськ, Грозний), Азербайджану (Сумгаїт, Баку), Туркменії (Красноводськ), України (Кременчук), Угорщини (Сазхаломбатта).

У 1978 р. він перейшов на роботу на Кременчуцький нафтопереробний завод (нині — АТ «Укртатнафта»), де обіймав посади заступника начальника цеху, виробництва, начальника виробництва, головного інженера, технічного директора, першого заступника генерального директора, генерального директора, першого заступника Голови правління, заступника Голови правління, радника Голови правління з нових технологій і технічного переозброєння.

У вересні 2007 р. досвідченого виробничника та вмілого керівника С. П. Лейтара призначили на відповідальну посаду — директора філії «Придніпровські магістральні нафтопроводи» Відкритого акціонерного товариства «Укртранснафта». Це підприємство, до складу якого входять тисячі кілометрів магістральних нафтопроводів, резервуарні парки, автоматизовані вузли обліку нафти, магістральні кабелі зв'язку, здійснює транспортування нафти і експлуатацію нафтопроводів, забезпечує постачання сировини

на нафтопереробні заводи Лисичанська, Кременчука, Херсона та Одеси, а також експорт російської і казахської нафти через Одеський (Україна) і Новоросійський (Росія) морські порти.

Виробничу діяльність Сергій Петрович успішно поєднує з науковою. Він — член-кореспондент Української нафтогазової академії, має публікації в науково-практичних галузевих журналах.

Не стоїть осторонь і від громадської діяльності. Він обирався депутатом районної ради.

Своїм професійним становленням, трудовими та життєвими досягненнями Сергій Петрович завдячує рідній Львівській політехніці. Здобуті в цьому навчальному закладі знання дозволили йому протягом усього життєвого шляху успішно справлятися із виконанням службових обов'язків, звичайно, постійно підвищуючи свою кваліфікацію. Він і нині підтримує зв'язок з інститутом, зокрема з його викладачами, бере участь у науково-практичних конференціях, замовляє науково-дослідні роботи з використанням напрацювань кафедр.

Хоч минуло майже чотири десятиліття, відколи Сергій Петрович закінчив інститут, і досі живуть у його пам'яті студентські роки, сповнені цікавих пригод, зокрема життя в гуртожитку, цікаві випадки, що відбувалися під час екзаменів, робота в будівельних загонах у Тюмені. З теплотою згадує С. П. Лейтар і своїх викладачів — Тимофія Івановича Юрченка, Андрія Михайловича Залізного, Бориса Степановича Гріненка, Леоніда Миколайовича Квітковського, Михайла Михайловича Прокопця, Олександру Іванівну Данилову. На жаль, більшість із них уже покійні.

У вільний від роботи час Сергій Петрович любить читати мемуарну та історичну літературу, працювати на земельній ділянці.

Щасливо склалося й особисте життя. Разом із дружиною вони виховали двох дітей — сина і доньку. Обоє мають вищу освіту.

Життєве кредо Сергія Петровича — *«Не зупиняйтесь на досягнутому в будь-яких обставинах», що свідчить про його дієву, цілеспрямовану вдачу.*

ЛЕСИК Олександр Володимирович

Випускник архітектурного
факультету (1967 р.)

Завідувач кафедри образотворчого
мистецтва Інституту мистецтв
Волинського національного
університету імені Лесі Українки

*Доктор архітектури, професор,
дійсний член Української академії
архітектури*

Народився 11 січня 1944 р. у м. Полонне Хмельницької області. У 1961 р. із срібною медаллю закінчив середню школу і вступив до Львівського політехнічного інституту на архітектурний факультет, бо мав неабиякі здібності до малювання і живу творчу уяву.

Здобувши вищу освіту, Олександр Володимирович залишився працювати у рідному навчальному закладі асистентом на кафедрі архітектури.

Зрозумівши, що для успішного ведення наукової роботи йому не вистачає ґрунтовних теоретичних знань, у 1971 р. О. В. Лесик вступив до аспірантури Київського інженерно-будівельного інституту, яку закінчив через два роки і захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата архітектури «Принципи використання пам'яників архітектури Прикарпаття під турбази».

Як науковець та викладач Олександр Володимирович утвердився у Луцьку, місті, що вже стало йому рідним. Упродовж 1975–1986 рр. він завідував кафедрою графіки та архітектури у Луцькому філіалі Львівського політехнічного інституту, паралельно очолюючи кафедру образотворчого мистецтва Луцького педінституту імені Лесі Українки.

В 1993 р. захистив докторську дисертацію «Формування закладів відпочинку та туризму в історико-архітектурному середовищі України».

У 1994 р. при Волинському державному університеті імені Лесі Українки було створено Інститут мистецтв. Цього ж року О. В. Лесика присвоєно звання професора кафедри «Образотворче мистецтво», він очолив новостворений навчальний заклад і керував ним до 2005 р. Нині Олександр Володимирович завідує цією ж кафедрою у Волинському національному університеті.

Як науковець О. В. Лесик ось уже понад 30 років досліджує проблеми збереження та відродження пам'яток архітектури України з використанням їх для сучасних потреб. Йому належать дві монографії на цю тему —

«Охорона та раціональне використання пам'яників архітектури» і «Замки та монастирі України». Крім того, він опублікував у різних наукових журналах і вісниках понад 50 статей, піднімав питання щодо проблем збереження пам'яток історії та культури у навчальних закладах Києва, Львова, Одеси.

Як архітектор Олександр Володимирович займається розробкою та реалізацією дванадцяти проектів пристосування пам'яників архітектури під музеї та заклади відпочинку і туризму. Серед них: проект музею українського мистецтва в замку XVI століття смт Олесько Львівської області; культурно-освітній центр в монастирі Піарів XVII століття у с. Любешів Волинської області; база відпочинку творчих організацій у замку с. Свірж XV століття Львівської області та ін.

Олександр Володимирович настільки залюблений в українські пам'ятки старовини, що відтворює їх не лише у вигляді точних креслень, а й засобами образотворчого мистецтва на полотні. Він провів сім персональних виставок живописних та графічних робіт у Києві, Львові та Луцьку, об'єднаних спільною темою — «Пам'ятки архітектури та природа рідного краю».

О. В. Лесик також системно залучає до науково-творчої роботи кращих студентів спеціальності «Образотворче мистецтво». Вони беруть активну участь в організації тематичних виставок академічних та творчих робіт, наукових конференціях Інституту мистецтв ВНУ. Крім того, студенти разом з викладачами проводять зустрічі з науково-творчими працівниками, випускниками шкіл, розповідаючи про розвиток культури, духовності та мистецтв в Україні.

Біографія О. В. Лесика як науковця та педагога вміщена в низці довідкової літератури, зокрема «Хто є хто в Україні» (бібліографічний словник), «Хто є хто на Волині, наші земляки» (довідково-бібліографічне видання), довідниках Української академії архітектури за 1995 р. та 2002 р.

ЛЕЩИШИН Іван Петрович

Випускник будівельного
факультету (1982 р.)

Директор
Мостиського виробничого
кооперативу «МРІЯ»

Народився 6 січня 1956 р. в с. Дмитровичі Мостиського району Львівської області. В цьому багатому на історичні події селі, що неподалік міста Судова Вишня, прожив двадцять п'ять років. Батьки Петро Іванович та Ганна Михайлівна — добропорядні та працелюбні люди — все життя присвятили сільському господарству та вихованню дітей. Старший їх син Григорій у 1965 р. першим із села здобув вищу освіту, закінчивши будівельний факультет Львівського політехнічного інституту, чим відкрив шлях іншим членам родини для здобуття вищої освіти в даному вузі.

Іван Лецишин після закінчення у 1973 р. середньої школи один рік навчався в Брюховецькій школі майстрів-будівельників. З 1974 по 1977 р. проходив військову службу у ВМС СРСР, де в складі екіпажу підводного човна неодноразово підкоряв глибини Атлантичного океану та багатьох морів.

У 1977 р. за рекомендацією старшого брата Григорія Петровича вступив на будівельний факультет Львівського політехнічного інституту. Під час навчання Іван Петрович з іншими студентами брав активну участь у будівництві гуртожитку № 13 Львівської політехніки по вул. Гайдара.

В 1982 р. після закінчення інституту направлений на Львівщину у Мостиський міжколгоспбуд, де довгий час працював головним інженером. Від цієї будівельної організації був керівником будівництва житлових будинків в селах Мар'янівка, Королівка, Чубінці Макарівської району Київської області для переселенців із Чорнобильської зони.

За високі темпи та добру якість житла І. П. Лецишин був нагороджений почесною грамотою та цінним подарунком від президії Львівської обласної ради профспілок.

У 1988 р. створив кооператив із будівництва та випуску будівельних матеріалів. На даний час це Мостиський виробничий кооператив «Мрія», що спеціалізується на виготовленні будівельної цегли, з якої на Львівщині побудовано сотні житлових та промислових будівель. І ось вже понад двадцять років Іван Петрович є незмінним його керівником, постійно працюючи як над асортиментом та якістю цегельної продукції, так і над її розповсюдженням.

За час своєї трудової діяльності тісно співпрацював з Національним університетом «Львівська політехніка». Так, професор університету, доктор технічних наук, член-кореспондент Академії будівництва України Віктор Григорович Кваша допомагав розробити проект усилена балок перекриття та проект балкону в залі будинку культури в м. Мостиська.

І. П. Лецишин одружений, має двох дітей та чотирьох онуків, які, він сподівається, у майбутньому також будуть випускниками Львівської політехніки. У 2003 р. закінчив геодезичний факультет НУ «Львівська політехніка» Роман Іванович Лецишин — син Івана Петровича. Закінчила економічний факультет університету донька старшого брата Оріся Григорівна, що вийшла заміж за Олександра Юрійовича Григор'єва — випускника факультету автоматики, а також інституту підвищення кваліфікації НУ «Львівська політехніка» у 1998 р. На даний час Олександр Юрійович працює старшим викладачем університету.

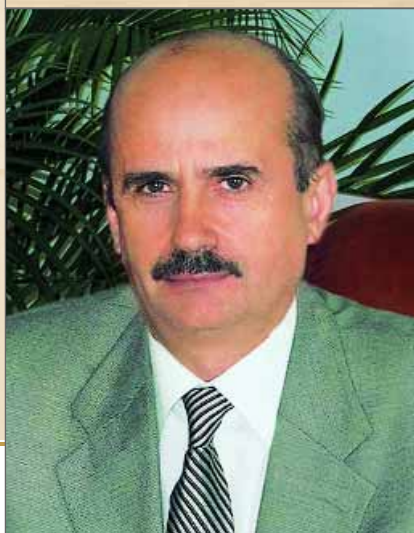
Серед основних захоплень Івана Петровича — риболовля, полювання та збирання грибів. Полюбляє відпочинок на природі, мандри по лісу й горам.

Основне життєве кредо Івана Петровича Лецишина — *йти вперед по життю так, щоб, озирнувшись в минуле, не було соромно за свої вчинки.*

*Випускники Львівської політехніки зліва направо:
Лецишин Іван Петрович, Григор'єва Оріся Григорівна,
Лецишин Григорій Петрович, Григор'єв Олександр Юрійович,
Лецишин Роман Іванович*

ЛИЛО Василь Йосипович

Випускник інженерно-будівельного факультету (1980 р.)

Голова правління ВАТ «Тернопільбуд»

Депутат Тернопільської міської ради IV та V скликань, заслужений будівельник України, нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України

Народився 28 грудня 1957 р. у м. Стрий Львівської області. Коли настав час обирати професію, випускник школи замислився над тим, чим же йому займатися в житті. Вирішив — зводитиме споруди, стане будівельником.

Відтак, у 1975 р. Василь Йосипович вступив на інженерно-будівельний факультет Львівського політехнічного інституту. Там він зустрів свою долю — дружину Надію Богданівну. В студентській сім'ї народився їхній первісток — син Володимир, який пішов шляхом батька і через двадцять років теж закінчив Львівську політехніку. Нині Володимир, як і батько, працює у ВАТ «Тернопільбуд», очолює Управління виробничо-технологічної комплектації. Другий син — Олександр — займається підприємницькою діяльністю.

До Тернополя Василь Йосипович вперше приїхав на практику, ще навчаючись у Львівській політехніці. І так йому сподобалося це чисте й затишне місто, що взяв направлення на роботу саме до м. Тернополя.

З 4 жовтня 1980 р. почалися трудові будні Василя Йосиповича в тресті «Тернопільпромбуд». Спочатку працював майстром, згодом — старшим виконробом і головним інженером в БМУ «Машбуд». У 1988 р. обійняв посаду начальника БМУ «Промбуд», а після реорганізації тресту у відкрите акціонерне товариство в 2001 р. його обрали головою правління ВАТ «Тернопільбуд».

Василь Йосипович, віддавши улюбленій справі майже 30 літ, найкраще почувається на будові. Це його життя, його стихія, емоції, радощі й розчарування, на щастя, скороминучі. Він завжди шанує того будівельника, котрий не просто кладе цеглу, а вбачає у своїй роботі поезію.

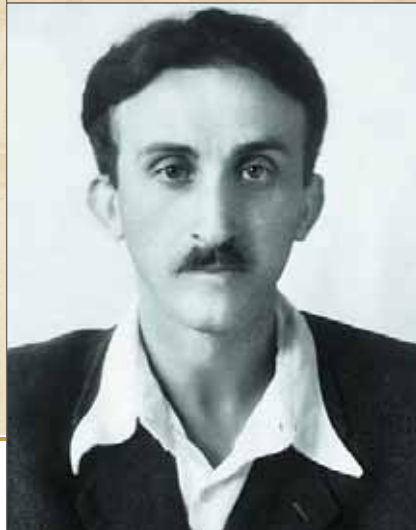
Плідна праця В. Й. Лила ознаменувалася нагородами та державними відзнаками для підприємства. Протягом останніх шести років ВАТ «Тернопільбуд» став переможцем міжнародної програми «Лідери XXI століття», згідно з якою отримав право маркувати всю вироблену продукцію всеукраїнським знаком якості «Вища проба». За забезпечення динамічного розвитку йому присвоєно звання «Краще підприємство України». Будинок, зведений структурним підрозділом ВАТ «Тернопільбуд», посів перше місце в конкурсі на найкращі будівлі та споруди, проведеному Міністерством будівництва та архітектури в 2006 р.

Своїм професійним зростанням та досягненнями підприємства, яке він очолює, Василь Йосипович завдячує рідному інституту, адже вишкіл у стінах Львівської політехніки пройшли багато працівників «Тернопільбуду» і становлять керівну та інтелектуальну основу відкритого акціонерного товариства. Випускнику Політехніки, а нині головному інженеру підприємства Віталію Йосиповичу Грузинському у віці 36 років присвоїли звання «Заслужений будівельник України». Тут трудяться заступники голови правління, колишні випускники Львівської політехніки Алла Іванівна Сінкевич та Олег Федорович Нікітішин, начальники структурних підрозділів Володимир Петрович Дубина, Анатолій Степанович Федорович, Ігор Михайлович Гринчишин, Омелян Леонтіївич Синиця, Ярослав Григорович Росіцький та головні інженери цих структурних підрозділів Іван Терентійович Вузенський, Ярослав Петрович Демборинський, Віталій Іванович Демиденко, Михайло Васильович Гураль, Володимир Миколайович Безушко. Всі вони — справжні професіонали і разом зі своїми підлеглими забезпечують якісне виконання повного комплексу будівельно-монтажних робіт.

Церква Пресвятої Богородиці Успенської, збудована у 1996 р.

ЛИПКА Роман Миколайович (1921–1999)

Випускник архітектурного
факультету (1950 р.)

Завідувач кафедри рисунку
і живопису Львівського
політехнічного інституту
Голова Львівського відділення
Спілки архітекторів України
(1971–1983), член президії Спілки
архітекторів України, головний
архітектор Волинської області,
член виконкому Львівської міської ради,
лауреат премії Ради Міністрів СРСР

Народився в 1921 році. Після закінчення ліцею, звідки вінніс добрі знання загальної історії, історії культури, латинської та німецької мов, у 1940 р. вступив до Львівського політехнічного інституту на спеціальність «Монументальна архітектура», де навчали цієї найпрестижнішої та найпопулярнішої на той час професії.

Перший досвід спілкування з професорами Львівської політехніки на все життя переконав, що архітектурна освіта можлива лише там, де працюють не тільки педагогічно-професіонали, але й ентузіасти. Серед представників професорсько-викладацького складу інституту запам'яталися такі видатні творчі особистості, як Вітольд Мінкевич, Іван Баденський, Владислав Дердацький, Тадеуш Врубель. Великим успіхом користувалися лекції доцента Адама Мсцівеського з курсу загальної історії архітектури та мистецтва. Саме це вплинуло на подальший вибір Романа Миколайовича у його архітектурно-освітніх уподобаннях.

Талант майбутнього митця побачив викладач Я. Вітвицький, який запросив студента до праці над створенням пластичної панорами Львова XVIII ст. І хоча Друга світова війна на деякий час перервала освіту — остаточний вибір був зроблений Романом Липкою ще на перших курсах. Вибір, на який не вплинули ні повна заміна усього професорсько-викладацького складу інституту, ні жорстокий політичний тиск під гаслом боротьби проти «буржуазних пережитків» та «українського буржуазного націоналізму» в повоєнний період, ні вилучення «буржуазних» видань з бібліотечних та кафедральних збірок.

Після закінчення у 1950 р. Львівського політехнічного інституту Роман Миколайович був направлений до м. Луцька на Волинь, де за два роки пройшов шлях від архітектора до посади головного архітектора області. Його стараннями були врятовані замок Любарта, костел єзуїтів та інші історичні будівлі на землях Західної України.

З 1952 р. Р. М. Липка працює на кафедрі рисунку і живопису Львівської політехніки (яка сьогодні має назву

«Кафедра художніх основ та історії архітектури»). Окрім педагогічної діяльності, Роман Миколайович займався й практичною — наприклад, проектуванням 1-го навчального корпусу Політехніки, за який він у 1977 р. у складі творчого колективу отримав премію Ради Міністрів СРСР. Серед наукових уподобань — дослідження архітектури львівських передмість, народної гуцульської архітектури, висвітлення біографії видатних львівських архітекторів.

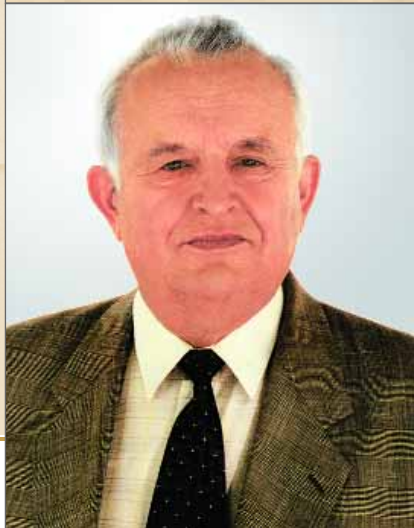
Р. М. Липка активно займався громадською діяльністю — дванадцять років очолював Львівське відділення Спілки архітекторів України (1971–1983 рр.), був членом президії Спілки архітекторів України, членом виконкому Львівської міської ради, виконував депутатські обов'язки. Найголовнішим своїм професійним обов'язком Роман Миколайович вважав архітектурне учительство. За більше ніж сорока років викладацької роботи його лекції відвідали тисячі студентів, архітекторів, науковців як у Львові, в Україні, так і за кордоном: в Італії, Польщі, Німеччині, Австрії, Угорщині, Франції, Росії, країнах Азії та Африки. Саме з ім'ям Р. М. Липки, який був носієм синтезу архітектурно-освітньої традиції минулих часів із сучасним досвідом, пов'язаний генеральний шлях розвитку Львівської архітектурної школи у другій половині ХХ ст.

Романа Миколайовича не стало 20 травня 1999 р. Найвизначніший львівський педагог-архітектор минулого століття відійшов у вічність на 78-му році життя в одному із варшавських шпиталів після чотиридобової боротьби із серцевим нападом. Він приїхав у Польщу із циклом своїх лекцій, в очікуванні цікавих зустрічей і спілкування.

Прах Р. М. Липки поховано на Личаківському цвинтарі 29 травня 1999 р. в родинному гробовці.

*Матеріал наданий професором
Національного університету
«Львівська політехніка»
В. І. Проскураковим*

ЛОЗИНСЬКИЙ Мирон Онуфрійович

Випускник
хіміко-технологічного
факультету (1956 р.)

Директор Інституту
органічної хімії НАН України

*Доктор хімічних наук, професор,
академік НАН України*

Народився 22 серпня 1933 р. у м. Куликів на Львівщині. Ще навчаючись у середній школі № 44 м. Львова, заслуховувався розповідями вчителя хімії про цю цікаву і загадкову науку, а згодом почав читати і літературу з хімії. Тому, здобувши у 1951 р. середню освіту, М. О. Лозинський вступив на хіміко-технологічний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1956 р. і почав працювати молодшим науковим співробітником у Науково-дослідному інституті органічних продуктів і барвників у м. Рубіжному Луганської області.

З листопада 1958 р. Мирон Онуфрійович пройшов шлях від аспіранта до директора Інституту органічної хімії НАН України. Упродовж 1971–1975 рр. очолював відділ моделювання технологічних процесів органічного синтезу, а потім — центрально-заводську лабораторію дослідного виробництва цієї наукової установи.

У 1983 р. М. О. Лозинського призначили заступником директора, а в 1998 р. — директором Інституту органічної хімії НАН України. Мирон Онуфрійович є автором 4 монографій, 420 наукових праць. Він отримав 277 авторських свідоцтв та патентів на винаходи, 44 з яких впроваджено у виробництво.

Основні наукові праці вченого присвячені питанням органічної хімії і технології тонкого органічного синтезу, реакціям циклізації, рециклізації, хімії гетероциклічних сполук і конденсованих О-, N-, S-вмісних гетероциклічних систем. За безпосередньої участі М. О. Лозинського впроваджено у практику охорони здоров'я лікарські препарати адемола, амбен, бемітил, мебіфон, декаметоксин, етоній. Створено 12 нових марок термостабілізаторів та пластифікаторів полімерних композицій для полівінілхлориду. Під його керівництвом і співкерівництвом захищено 12 кандидатських і одна докторська дисертація.

Хоч минуло понад півстоліття, відколи нині відомий учений був студентом, та пам'ять його назавжди зберегла найтепліші спогади про ті роки. Добре запам'ятались Мирону Онуфрійовичу лекції і спілкування з професорами і викладачами університету — Я. П. Беркманом, Б. Г. Болдиревим, М. А. Савруком, Д. К. Толопком, Т. І. Юрженком, О. К. Літковцем та ін.

І нині М. О. Лозинський зберігає тісні зв'язки з Львівською політехнікою та зі своєю кафедрою — біологічно активних речовин, барвників і біотехнології.

28 березня 2006 р. велика вчена рада Національного університету «Львівська політехніка» присвоїла Мирону Онуфрійовичу почесне звання «Doctor Honoris Causa».

Як директор Інституту органічної хімії НАН України, М. О. Лозинський проводить велику організаційну роботу з координації наукових досліджень у галузі органічної хімії, що здійснюються у вітчизняних наукових установах та вищих навчальних закладах. Він був головою оргкомітетів XVI, XVII, XVIII, XIX, XXI Українських конференцій з органічної хімії, міжнародного наукового симпозиуму, присвяченого 100-річчю від дня народження академіка О. В. Кірсанова, конференції з хімії азотовмісних гетероциклів, що була присвячена пам'яті академіка НАН України Ф. С. Бабичева, також брав участь у багатьох міжнародних конференціях.

Він — заслужений винахідник України, відзначений урядовими нагородами: Почесною Грамотою Президії Верховної Ради Української РСР, орденом «За заслуги» III ступеня, нагрудним знаком «Знак Пошани», Почесною Грамотою Президії АН УРСР, Золотою медаллю за вклад в науку і наукове партнерство (Росія), дипломом ВДНГ УРСР, п'ятьма медалями ВДНГ СРСР. М. О. Лозинський є членом редколегій багатьох наукових журналів.

У родині Лозинських дві доньки, які закінчували Національний університет ім. Тараса Шевченка і зараз працюють у США, внучка навчається в коледжі в Нью-Йорку.

У вільні хвилини для відпочинку душі Мирон Онуфрійович любить переглядати колекцію поштових марок часів СРСР і монет часу незалежної України, шахові партії видатних шахістів, намагаючись знайти саме те рішення, що приведе до успіху і перемоги. Улюблена фраза М. О. Лозинського — «Боротися, перемагати і не здаватися».

На своєму довгому життєвому шляху Мирон Онуфрійович зустрічав багато добрих людей, зокрема своїх керівників — професора П. С. Пелькіса і академіка Л. М. Марковського, яким він щиро вдячний за все і з якими, окрім творчих, зберігав щирі й добрі людські стосунки.

ЛУКАШУК Олег Григорович

Випускник
будівельного факультету
(1973 р.)

Народний депутат України

Народився 1 червня 1951 року у с. Рожично Шепетівського району Хмельницької області в родині сільських учителів. У 1968 р. закінчив Терешовецьку середню школу на Хмельниччині. Два роки підряд був чемпіоном Хмельницької області зі штовхання ядра і метання диска. На той час на просторах колишнього Радянського Союзу масово зводилися споруди різного призначення, тому професія будівельника була досить престижною, а спеціалісти цього профілю — потрібні в народному господарстві. Олегу Лукашук теж імпував цей фах, тому й вступив на будівельний факультет Львівського політехнічного інституту.

У 1973 році Олег Григорович отримав диплом інженера-будівельника і змінив студентську лаву на солдатську казарму. Протягом двох років проходив військову службу в лавах Радянської армії — командир взводу, командир роти. Закінчив службу в званні старшого лейтенанта.

Свою трудову діяльність за обраною спеціальністю «Промислове та цивільне будівництво» О. Г. Лукашук розпочав у 1976 році інженером Хмельницької філії «Укрдіпросільгосп», потім на виробництві — заступником начальника виробничого відділу в будуправлінні «Житлобуд», старшим ревизором Хмельницької обласної контори Будбанку СРСР.

Протягом 5 років працював у Сибіру — майстром, виконробом, начальником дільниці бурових робіт. Повернувшись до м. Хмельницького, організував приватну справу, обійняв посаду директора приватного підприємства «Явір», а згодом директора виробничо-комерційного підприємства «Явір-Транс».

Маючи багатий досвід виробничника та підприємця, хороші організаторські здібності, у 1998 році Олег Григорович очолив паливно-енергетичний концерн «Русь». Паралельно із своєю професійною діяльністю О. Г. Лукашук

брав активну участь у громадсько-політичному житті, як член, а згодом і голова Хмельницької обласної організації Української соціал-демократичної партії.

В 2002 році Олега Григоровича обрали народним депутатом України по жоаритарному виборчому округу м. Хмельницького. Це була Верховна Рада України IV скликання, в якій О. Г. Лукашук працював членом Комітету з питань фінансів і банківської діяльності. Пройшов він до парламенту від блоку Юлії Тимошенко також на виборах у березні 2006 року та позачергових виборах у вересні 2007 р. Олег Григорович є депутатом уже трьох скликань.

У Верховній Раді V і VI скликання О. Г. Лукашук працює в Комітеті з питань економічної політики та головою підкомітету з питань державного регулювання бухгалтерського обліку та звітності, аудиторської діяльності. Також він активний член спеціальної контрольної комісії Верховної Ради України з питань приватизації.

Він автор 19 законопроектів.

Щоб іти в ногу з часом, орієнтуватися в правовому полі України, Олег Григорович здобув другу вищу освіту — закінчив юридичний факультет Міжрегіональної академії управління персоналом.

Однією із важливих граней діяльності О. Г. Лукашука стала його добродійна робота. З 1998 р. Олег Григорович є головою правління, президентом Благодійного фонду Святого Володимира.

Олег Григорович чудовий сім'янин. Разом з дружиною Наталією Адамівною, яка нині працює державним службовцем, виховують четверо дітей. Сини Богдан та Андрій закінчили Київські вищі навчальні заклади і працюють в державних установах. Доньки-близнята Ірина та Оксана — школярки.

Життєве кредо О. Г. Лукашука: *«Цілі — реальні, справи — конкретні».*

ЛУЦИШИН Ігор Ярославович

Випускник
електрофізичного
факультету (1977 р.)

Заступник голови
Федерації профспілок України

Народився 24 січня 1956 р. у мальовничому селі Свірж Перемишлянського району Львівської області в родині вчителів. Захоплення фізикою, мрії про конструювання лазерної техніки привели Ігоря Луцишина на електрофізичний факультет Львівської політехніки.

Опинившись у середовищі обдарованих, креативно мислячих викладачів-наставників та відповідно творчо налаштованих студентів, він увлився в активне життя факультету. Бажання бути кращим у групі, де кожен другий претендував на роль лідера, забезпечило І. Я. Луцишину не лише високі показники успішності, але й слугувало йому надійною школою карбування організаторських здібностей.

Незабутніми залишаються в пам'яті вечори, коли в тісному колі друзів виконувалися курсові проекти, конструювалася радіоапаратура. Справжнім святом були конкурси «Весна політехніки». А скільки практичних навиків, досвіду, емоцій принесли поїздки у складі будівельного загону. Саме тут дістали свою належну оцінку такі людські якості Ігоря Ярославовича, як взаєморучка й допомога.

Закінчення факультету електрофізики забезпечило І. Я. Луцишину надійний тил для майбутньої кар'єри. Свою трудову біографію молодий інженер розпочинає в 1977 р. на Львівському ВО «Полярон». Працює інженером-технологом, інженером СКТБ, старшим майстром.

Організаторські, творчі здібності не залишаються поза увагою молодих колег по роботі. Уже в 1980 р. Ігоря Ярославовича обирають заступником секретаря комітету комсомолу ВО «Полярон», згодом він став працювати в райкомі комсомолу. Проте в 1983 р. переходить на профспілкову роботу. Саме цей період є поворотним у біографії Ігоря Ярославовича, адже він знайшов своє покликання в житті — служити людям.

Працюючи у профспілках, І. Я. Луцишин пройшов усі сходи кар'єри: інструктор, завідувач оргвідділом, заступник голови Львівського обкому профспілки працівників радіоелектронної промисловості.

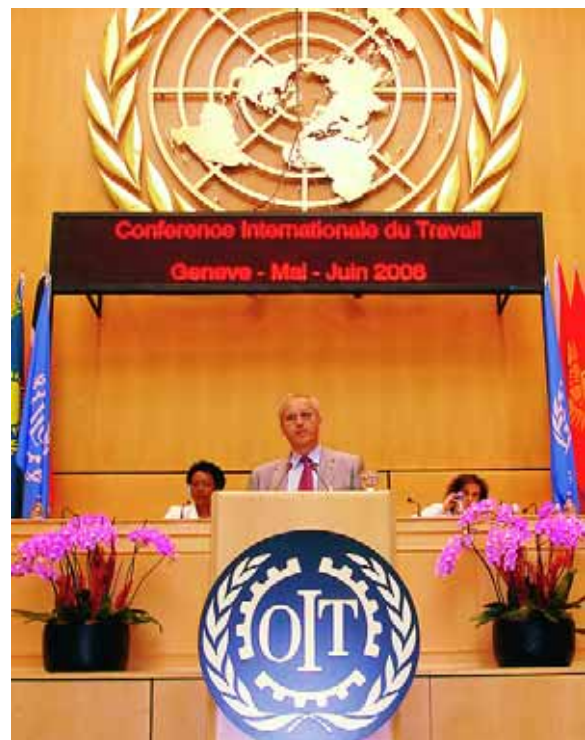
Наприкінці 80-х років ХХ ст., коли посилюлися суспільні рухи, Ігор Ярославович став проводити активну роботу з реформування профспілок, виконував обов'язки секретаря громадського об'єднання — Координаційної

ради профспілок Західної України, яке створили з ініціативи Львівського проводу Народного Руху України.

У 1992 р. І. Я. Луцишина обрали заступником голови, а в 1996 р. — головою об'єднання профспілок Львівщини. З 2002 р. він — заступник голови Федерації профспілок України, член Пан'європейської регіональної ради профспілок. Веде організаційний і міжнародний напрями роботи ФПУ. У 2008 р. представляв трудящих України на 97-й сесії міжнародної конференції праці.

Ігор Ярославович — батько трьох синів. Найстарший Віталій теж випускник електрофізичного факультету Львівської політехніки, працює за здобутою спеціальністю. Ярослав — фізик, аспірант університету Міннесота (США), Андрій — учень гімназії «Престиж» (м. Львів).

Дружина І. Я. Луцишина — Садова Уляна Ярославівна — доктор економічних наук, керівник відділу Інституту регіональних досліджень НАН України.

Виступ І. Я. Луцишина з трибуни Міжнародної організації праці, 2008 р.

ЛУЦІВ Олексій Павлович

Випускник факультету
промислового і цивільного
будівництва (1985 р.)

Голова правління — президент
ВАТ фірма «Галбуд»

*Кандидат економічних наук,
дійсний член Академії будівництва,
заслужений будівельник України*

Народився 20 червня 1951 р. у с. Боложинів Буського району Львівської області в робітничій родині.

Після закінчення школи Олексій вирішив обрати хорошу чоловічу професію, тому й вступив до Львівського будівельного технікуму. Здобувши професію техника-будівельника, О. П. Луців почав свій трудовий шлях майстром БУ-17 тресту «Львівпромбуд». Далі була служба в лавах Радянської армії.

Демобілізувавшись, знову повернувся в управління. Обіймав посаду виконроба, старшого виконроба.

У 1979 р. Олексія Павловича призначили начальником УВТК «Головлвівпромбуд». Цього ж року він вступив без відриву від виробництва на факультет промислового і цивільного будівництва Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1985 р. На той час він уже працював заступником керуючого трестом «Львівпромбуд», а упродовж 1987–1990 рр. О. П. Луців очолював трест «Львівжитлобуд».

У 1990 р. його призначили заступником голови міськвиконкому. А через чотири роки він очолив правління ВАТ фірма «Галбуд» (трест «Львівжитлобуд») та захистив дисертацію на здобуття ступеня кандидата економічних наук.

За понад десять років існування акціонерного товариства під керівництвом Олексія Павловича збудовано сотні житлових будинків, об'єкти соціального призначення: школи, дитячі садочки, медичні заклади, корпуси Інституту банківської справи, Духовна семінарія Української греко-католицької церкви, зведені цілі житлові масиви «Сріблястий», «Північний». На честь приїзду до м. Львова Папи Римського Івана Павла II фірма збудувала два вітари.

Спираючись на власний досвід та науково-обґрунтовані розрахунки, Олексій Павлович провів реорганізацію структурних підрозділів «Галбуду», що дало можливість фірмі функціонувати в нових економічних умовах, створивши нові робочі місця та зберігши морально-психологічний клімат у колективі. О. П. Луців належить до керівників, які не кидають слів на вітер, а завжди їх дотримуються. Тому й користується заслуженим авторитетом та повагою колективу.

На очолюваній Олексієм Павловичем фірмі працюють та проходять виробничу практику випускники і студенти університету «Львівська політехніка». Він радо їх приймає, ділиться з молодими фахівцями своїм багатим досвідом роботи в будівельній галузі.

О. П. Луців також бере активну участь у громадському та політичному житті міста.

За плідну працю та значний вклад у розвиток будівельної галузі СРСР Олексій Павлович нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора та Дружби народів, Почесною грамотою Кабінету Міністрів України.

У вільний від роботи час Олексій Павлович займається зимовими та літніми видами спорту, щоб бути завжди у формі, дотримується здорового способу життя.

Родина Луцівих виховала двох синів, які продовжують справу батька — працюють на фірмі.

Будинок по вул. Повстанській, 19 у Львові